ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

অজ্ঞানৰ আন্ধাৰ বিনাশো
ঢকুৱাখনা কলেজ
১৯৬৬

• ত্ৰয়োদশ সংখ্যা •

সম্পাদনা -
চিত্ৰকুমাৰ কোঁচ

ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়
আলোচনী

অজ্ঞানৰ আন্ধাৰ বিনাশো
ঢকুৱাখনা কলেজ
১৯৬৬

বছৰেকীয়া প্ৰকাশ

ত্ৰয়োদশ সংখ্যা

১৯৮৯—৯০ চন

সম্পাদক :

চিত্ৰ কুমাৰ কোঁছ

তত্বাবধায়ক :

অধ্যাপক ডিম্বেশ্বৰ গগৈ

চকুৰাখনা মহাবিদ্যালয় আলোচনী

ত্ৰয়োদশ সংখ্যা : ১৯৮৯-৯০ চন

সম্পাদনা সমিতি :

অধ্যক্ষ শিৱ প্ৰসাদ গগৈ, সভাপতি, ছাত্ৰ একতা সভা
অধ্যাপক ভিম্বেশ্বৰ গগৈ, তত্বাৱধায়ক আৰু সভাপতি, সম্পাদনা সমিতি
অধ্যাপক অমিয় কুমাৰ সন্দিকৈ, শিক্ষক সদস্য
অধ্যাপক ঈশ্বৰ প্ৰসাদ বুঢ়াগোহাঁই, শিক্ষক সদস্য
চিত্ৰ কুমাৰ কোঁচ, সম্পাদক
ঠানুৰাম মজিন্দাৰ সদস্য
প্ৰণীতা চমুৱা, সদস্যা
গোবিন বৰুৱা, সদস্য
ৰাজীৱ দত্ত, সদস্য
চেনীৰাম গগৈ, সদস্য

বেটুপাত আৰু স্কেচ শিল্পী :
ইন্দিবৰ বুঢ়াগোহাঁই

অংগ সজ্জা আৰু পৰিকল্পনা :
চিত্ৰ কুমাৰ কোঁচ

প্ৰকাশক :
সাহিত্য ও আলোচনী বিভাগ
চকুৰাখনা মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ছপাশাল :
বাণীপ্ৰকাশ মুদ্ৰণী,
৩, উদ্যোগ পাম, বামুণীমৈদাম, গুৱাহাটী-৭৮১০২১
ফোন - ৩১১৭৯

॥ উপন্যাস সম্ৰাট হিচাবে ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ মূল্যায়ন ॥

জিতৰাম কলিতা
মুৰব্বী অধ্যাপক
অসমীয়া বিভাগ

১.১১ ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ উপন্যাসে অসমীয়া সাহিত্যলৈ গভীৰতা আৰু বিস্তৃতি আনিছিল। তেখেতৰ সামাজিক সংস্কাৰধৰ্মী মনোভাব, অসমৰ বুৰঞ্জী উদ্ঘাটন কৰিবলৈ আগ্ৰহ, মানৱতাবোধ আৰু প্ৰকৃতি-প্ৰীতি আদি স্বৰচিত উপন্যাসবোৰত যিদৰে উপস্থাপন কৰা হৈছে এইবোৰে তেখেতক উপন্যাসৰ গুৰু স্বৰূপে অসমীয়া সাহিত্যত অপ্ৰতিদ্বন্দ্বী ভাবে পৰিগণিত কৰিছে।[1]

অসমীয়া ঐতিহাসিক উপন্যাসে স্বাভাবিক ৰূপত প্ৰসাৰ আৰু বিকাশ লাভ কৰে বৰদলৈৰ সুনিপুণ হাতত। অসমীয়া সাহিত্যত উপন্যাস সৃষ্টিৰ প্ৰথম স্তৰতে ৱাল্টাৰ স্কট আৰু বংকিম চন্দ্ৰৰ আদৰ্শত এলানি ঐতিহাসিক উপন্যাস ৰচনা কৰি বৰদলৈয়ে নিজস্ব ইতিহাস-চেতনাৰ পৰিচয় দিয়াৰ লগে লগে পাঠকীয় আবেদনসিক্ত এটা যুগৰে সৃষ্টি কৰে। "মিৰি জীয়ৰী" (১৮৯৪), নামৰ সামাজিক উপন্যাসখনৰ বাহিৰে তেখেতৰদ্বাৰা ৰচিত "মনোমতী" (১৯০১) "ৰঙ্গিলী" (১৯২৫), "ৰাধা-ৰুক্মিণীৰ ৰণ" (১৯২৫), "নিৰ্মল ভকত" (১৯২৫), "দন্দুৱা-দ্ৰোহ (১৯২৮), "তাম্ৰেশ্বৰীৰ মন্দিৰ" (১৯২৬) আৰু ৰহদৈ লিগিৰী (১৯৩০) এই সাতখনেই বুৰঞ্জীৰ ভেটিত ৰচিত উপন্যাস। ইয়াৰ উপৰিও খাম্বা-থুইবীৰ সাধুকথা (১৯৩২) মণিপুৰত প্ৰচলিত এটা ৰূপকথাৰ কাল্পনিক ৰূপ। অসমৰ ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ গৌৰৱময় অতীত অধ্যায়-সমূহৰ মাজেৰে নিজৰ ইতিহাস জ্ঞান পৰিস্ফুট কৰি এলানি ঐতিহাসিক উপন্যাসৰ সাৰ্থক ৰূপ দিবলৈ সক্ষম হৈছিল।[2]

১.১২ প্ৰকৃত অভিজ্ঞতাৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ আৰু বিষয়ৰ প্ৰতি সম্যক জ্ঞানে বৰদলৈৰ উপন্যাসৰাজিক আনবোৰতকৈ পৃথক কৰিছে। তেখেতে প্ৰতিটো কথাৰ সত্য উদ্ঘাটন কৰিবলৈ ঠাইখনৰ বিষয়ে আগতীয়া অধ্যয়ন কৰিছিল আৰু উপন্যাসৰ পটভূমি স্বৰূপে কোনো এখন ঠাই নিৰ্দিষ্ট কৰি সেই ঠাইৰ সামাজিক ৰীতি-নীতি, ধ্যান ধাৰণা আদি নিখুঁট ভাৱে জানি লৈছিল। উদাহৰণ স্বৰূপে তেখেতে লক্ষীমপুৰ জিলাৰ সোৱণশিৰীৰ পাৰৰ মিচিং সকলৰ বসতি অঞ্চল পৰিদৰ্শন কৰি তেওঁলোকৰ ৰীতি-নীতি অধ্যয়ন কৰিছিল। সেই সময়ত পৰ্বতীয়া মিচিঙে নিষ্ঠুৰভাৱে ভৈয়ামৰ এহাল দোষী মিচিং দম্পতীক কেনেকৈ হত্যা কৰিছিল সেই ঘটনাৰ এটা জনশ্ৰুতিমূলক কাহিনী শুনিছিল আৰু ঘটনাটোক মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসত প্ৰত্যয়জনক ৰূপত বৰ্ণনা কৰিছে। ইয়াৰ উপৰিও তেখেতে

১। Barua Dr. B. K. Modern Assamese Literature P-73.

২। ডেকা, ডঃ উমেশ : ঐতিহাসিক উপন্যাসৰ প্ৰাসংগিকতা বৰদলৈৰ ৰহদৈ লিগিৰী, অসমীয়া ভাষা সাহিত্য আৰু সংস্কৃতি বিষয়ক প্ৰবন্ধ সংকলন, পৃঃ ১৬৯।

"The Religion of the Miris" নামৰ মিচিংসকলৰ ধৰ্মৰ ওপৰত এটা প্ৰবন্ধ লিখিছিল আৰু তাৰ পিছতে মিৰি জীয়ৰী উপন্যাসখন ৰচনা কৰিছিল। মনোমতী, দন্দুৱাদ্ৰোহ আৰু তাম্ৰেশ্বৰীৰ মন্দিৰ উপন্যাস লিখাৰ আগতে বৰদলৈ দেৱে কাহিনীৰ লগত সন্নিষ্ট সমাজ আৰু বুৰঞ্জীমূলক পটভূমিৰ ঐতিহাসিক সত্যতা সম্পূৰ্ণৰূপে অধ্যয়ন কৰিছিল। অসমবুৰঞ্জীৰ প্ৰতি থকা তেখেতৰ আগ্ৰহ আৰু শংকৰদেৱৰ প্ৰৱৰ্তিত বৈষ্ণৱধৰ্ম বিশ্বাসত গভীৰ জ্ঞান স্বৰচিত উপন্যাসবোৰত সন্নিবিষ্ট কৰা আছে।

১·১৩ বৰদলৈৰ দৃষ্টিভংগী আছিল আশাবাদী আৰু তেখেতৰ সত্বাটো আছিল সংস্কাৰপন্থী। বুলৰেৰ লিটনৰ 'দি লাষ্ট ডেজ অৱ পম্পিয়াই' নামৰ বুৰঞ্জীমূলক উপন্যাস এখনত অত্যাচাৰ অনাচাৰে পৰিপূৰ্ণ সমাজখনৰ ভালৰ সোঁতত পতন দেখুৱাই পাঠকৰ আগত এটা চিৰন্তন সত্য দাঙি ধৰিছে। কিন্তু বৰদলৈদেৱে সমাজৰ দুৰ্নীতি পাঠকৰ আগত দাঙি ধৰিয়ে ক্ষান্ত থকা নাই, দুৰ্নীতিয়ে সমাজৰ কেনেকৈ পতন আনে তাক দেখুৱাই দিয়াৰ উপৰিও উপন্যাসৰ দুৰ্নীতিপৰায়ণ চৰিত্ৰবোৰক তেখেতে অনুশোচনাৰ বহ্নিৰে দগ্ধ কৰোৱাইছে। তেওঁলোকে নিজৰ ভুল বুজিছিল, সেইকাৰণে বৰদেউৰীয়ে শেষত বৈষ্ণৱীৰ কথাত সৈমান হৈছিল আৰু তেওঁলোকৰ হৃদয়ৰ পৰিৱৰ্তন হৈছিল। এনেবোৰ চৰিত্ৰৰ মাধ্যমত বৰদলৈয়ে অসমীয়া জাতিৰ চাৰিত্ৰিক সংশোধন কৰাৰ প্ৰচেষ্টা কৰিছিল।

১·১৪ বৰদলৈয়ে তেখেতৰ উপন্যাসমূহত কল্পনাৰ সমানে বাস্তৱতাৰ ওপৰতো গুৰুত্ব দিছে। অসমৰ সত্ৰবোৰত থকা কেৱলীয়া বৈষ্ণৱ ভকত সকলৰ বিষয়ে তেখেতে লিখিছে, "মই নেজানো এই বৈষ্ণৱ ভকতবোৰে কিমানদূৰ কামনা বাসনা সংযত কৰিছে।"[৪] বৰদলৈৰ এনে সন্দেহ মনোমতী উপন্যাসত দেখা যায় বিশেষকৈ যেতিয়া অবিবাহিত বৈষ্ণৱ শান্তিৰামে পমিলাৰ প্ৰেমত পৰে। তেখেতে সকলো নৱ-

[illegible] ... সেইবাবে যাতে
[illegible] ... তেখেতে নাৰীৰ ...
[illegible] ... বঙ্গালো সমাজৰ
[illegible] ... তেখেতে উপন্যাস
[illegible] ... কৰিছে। তেখেত
[illegible] ... এইবা ধৰ্মৰ ...
[illegible] ... দেখা পাইছিল
[illegible] ... বাবে বহুত ...
[illegible] ... হৈছিল আৰু সেইবাবে
[illegible] ... যতে বহি থৈছিল
[illegible] ... উপন্যাসত নিয়মিত
[illegible] ... বৰবৰুৱাৰ বিৰুদ্ধে
[illegible] ... আছিল সেইবাবে
[illegible] ... অসমীয়া প্ৰজাৰ ...
[illegible] ... আহোম আৰু ...
[illegible] ... প্ৰতিবাদস্বৰূপে।
[illegible] ... অৱস্থাত বিদ্ৰোহ ...
[illegible] ... জাতিৰ স্বাৰ্থ ...
[illegible] ... কৰক বিদ্ৰোহ কৰাইছে
[illegible] ... অনা-আহোম সম্প্ৰদায়ৰ
অনুসৰণ [illegible] কাৰণ বাবে [illegible] উপন্যাসত মোৱামৰীয়া বিদ্ৰোহ
[illegible] আছিল। [illegible] কৰিছিল [illegible] বৈষ্ণৱ মোৱামৰীয়া ৰাজ
বিদ্ৰোহৰ [illegible] হৈছিল [illegible] আহোম অধিকাৰী
শাক উপাসকৰ ওপৰত অপমান কৰাটোকে। [illegible]
শেষ হোৱা সময় ৰাজপৰিয়ালৰ মতদ্বৈধ, ক্ষমতা লিপ্সা, মানসিক
ভা ভাইবীয়া তথা বিষয়া সকলৰ [illegible] অৱস্থা
আৰু বিদেশী মানৰ অত্যাচাৰ লুণ্ঠনৰ ইতিহাসেৰে [illegible]
আহোম ৰাজশাসনৰ শেষছোৱাত এই মানিমৰ [illegible]
সৰ্বসাধাৰণ জীৱনক কেনেদৰে প্ৰভাৱান্বিত কৰি [illegible]
কৰি তুলিছিল তাৰে চমকপ্ৰদ ৰূপায়ন বৰদলৈৰ উপন্যাস
আছে। মুঠতে অসমত মানৰ আক্ৰমণৰ প্ৰধান [illegible]

৩। বৰদলৈ, ৰজনীকান্ত: সাহিত্যিক জীৱনৰ অতীত কাহিনী ৰজনী কান্ত বৰদলৈৰ ৰচনামালা, বৰকটকী সম্পাদিত, পৃঃ ১২০।
৪। বৰদলৈৰ ৰজনীকান্ত; অসমত উপন্যাস লিখাৰ সঞ্জুলি, পূৰ্বোক্ত গ্ৰন্থ; পৃঃ ১৭০

হল আহোম ৰাজকোঁৱৰ আৰু ডাঙৰীয়াসকলৰ মাজত সংঘটিত হোৱা ৰাজনৈতিক সংঘৰ্ষ। এই সমস্যাৰাজি অসম আৰু অসমীয়া সমাজৰ সমস্যা। ইতিহাসকালীন এনেবোৰ জাতীয় সমস্যাক বৰদলৈয়ে তেখেতৰ উপন্যাসৰ মাধ্যমত বিশ্লেষণ কৰিছে, যাতে পতনমুখী অসমীয়া সমাজখনৰ মনত আত্মসমালোচনাৰ ভাব উদয় হ'ব পাৰে। কিন্তু তাকে কৰিবলৈ যাওঁতে বৰদলৈয়ে উপন্যাসক কলা গুণৰ পৰা আঁতৰি আহিবলৈ দিয়া নাই আৰু তাৰ লগে লগে তেখেতৰ উপন্যাসক জাতীয় চৰিত্ৰৰ পৰাও আঁতৰি যাবলৈ দিয়া নাই। এই ক্ষেত্ৰত বৰদলৈৰ এষাৰ কথা প্ৰণিধানযোগ্য "নিজৰ জাতীয় জীৱনৰে সৈতে, ৰীতি-নীতিৰ সৈতে খাপ নখোৱা ঘটনাৰ সমাবেশ যিমানেই ভাল হওক উপন্যাস নহয়। বঙালী বা ইংৰাজৰ আচাৰ নীতি, চৰিত্ৰ এজন অসমীয়া নায়কৰ গাত আঁৰি উপন্যাস লিখিবলৈ গলে সি নিশ্চয় বেয়া হব। সিখোতাজন হাঁহিয়াতৰহে পাত্ৰ হব।"[৫]

১·১৫ বৰদলৈৰ উপন্যাসত স্বদেশপ্ৰেমৰ মনোভাৱ প্ৰধান ভাৱে লক্ষ্য কৰিবলগীয়া। এনে মনোভাৱ মনোমতী উপন্যাসৰ চণ্ডীবৰুৱা, লক্ষ্মীকান্ত, শান্তিৰাম ভকত আদি চৰিত্ৰত দেখা পোৱা যায়। তদুপৰি দন্দুৱাদ্ৰোহ উপন্যাসত হৰদত্ত, নিৰ্মল ভকতত্ত নিৰ্মল, তাম্ৰেশ্বৰীৰ মন্দিৰত কমলেশ্বৰ আৰু ধনেশ্বৰ আদিৰ চৰিত্ৰত এনে আদৰ্শ প্ৰস্ফুটিত হৈছে। মুঠতে বৰদলৈৰ স্বদেশৰ প্ৰতি থকা অকৃত্ৰিম ভালপোৱা তেখেতৰ ৰচিত উপন্যাসত প্ৰদৰ্শিত হৈছে। তেখেতে ভাবিছিল যে এখন উপন্যাসে এটা জাতিক আগবঢ়াই নিব পাৰে—শান্তি, সংহতি আৰু সুস্থিৰ পথেৰে। কিছুমান সমাজত বিশেষকৈ অসমীয়া সমাজত থকা দুৰ্নীতি, হেঁক মনোবৃত্তি আৰু শত্ৰুতা আদি ভাববোৰ নাইকিয়া কৰিব পাৰে। তেখেতে উপন্যাসবোৰত এনে কিছুমান চৰিত্ৰ অংকন কৰিছে যিবোৰ সাধাৰণতে মহৎ আৰু শ্ৰদ্ধাশীল। আনহাতে তেখেতে এনে কিছুমান চৰিত্ৰও সৃষ্টি কৰিছে যিবোৰ সমাজৰ প্ৰতি, দেশৰ প্ৰতি অশলাগী। তেওঁলোকক যেন সকলোৱে ঘৃণা কৰে। এই চৰিত্ৰবোৰৰ মাজেদিও ঔপন্যাসিক গৰাকীৰ সংস্কাৰকামী দৃষ্টিভংগীয়ে প্ৰকাশ পাইছে। বৰদলৈৰ উপন্যাসবোৰৰ ওপৰত ত্ৰৈলোক্য নাথ গোস্বামীৰ মন্তব্য প্ৰণিধানযোগ্য—"সহানুভূতিশীল প্ৰকৃতিৰ বৰদলৈয়ে উপন্যাসৰ পাতলৈ অতীতক লৈ আহি দেখুৱাই দিলে আংশিক ভাৱে অসমৰ ৰাজনৈতিক আৰু সামাজিক অৱস্থা। আধ্যাত্মিকতাৰ স্পৰ্শ তেওঁৰ বিৱৰণৰ মাজত ৰৈ গ'ল এই বুলিয়েই যে অসমীয়া লোকৰ জীৱনত ইয়াক উলাই কৰা নাযায়। আৰ্টৰ ফালৰ পৰা তেওঁৰ উপন্যাস যিমানেই ত্ৰুটিপূৰ্ণ নহওক লাগে অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ গুৰি তেওঁৰ লেখনীয়ে শকত কৰিলে। তেওঁৰ সহানুভূতি, দেশাত্মবোধ আৰু সংস্কাৰৰ প্ৰতি আগ্ৰহ অকপট। অসমীয়া জাতীয় উৎসৱ আদিৰ প্ৰতি তেওঁ শ্ৰদ্ধাশীল, অসমীয়া বীৰ বীৰাঙ্গনা তেওঁৰ গৌৰৱস্থল আৰু অসমীয়া জাতিৰ উন্নতি তেওঁ আদৰ্শ।"[৬]

১·১৬ বৰদলৈৰ উপন্যাসত ভাৱৰ গভীৰতা, বিষয়বস্তুৰ ঐতিহাসিক ভিত্তি, ঔপন্যাসিক গৰাকীৰ জাতীয় দায়বদ্ধতা, মানৱীয় অনুভূতিৰ সূক্ষ্ম ৰূপায়ন, মানুহৰ চিৰন্তন মৌলিক প্ৰবৃত্তিৰ প্ৰত্যয়জনক প্ৰকাশ আৰু নৰ-নাৰীৰ প্ৰেমৰ গভীৰতা আদি দিশ বহু পৰিমাণে সফলভাৱে, অংকন কৰা হৈছে। তেখেতৰ উপন্যাসৰ এনে বৈশিষ্ট্যৰ বাবেহে সেইবোৰে সমকালীন অসমীয়া পাঠক সমাজৰ মাজত প্ৰবল আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিছিল আৰু লগতে অসমীয়া ৰোমান্তিক সাহিত্যৰ ধাৰাটোক অধিক শক্তিশালী কৰাত সহায় কৰিছিল। মুঠতে উনবিংশ শতিকাৰ শেষ দশকৰ পৰা বিংশ শতিকাৰ প্ৰথম তিনিটা দশকলৈকে এইছোৱা কালত বৰদলৈ আছিল অনানুকৰণীয় অগ্ৰণী উপন্যাসিক। সেই বাবে উপন্যাসিক হিচাবে বৰদলৈৰ এনে প্ৰতিভাৰ প্ৰভাৱ সমকালীন লিখকসকলৰ ওপৰত আছিল। হিতেশ্বৰ বৰবৰুৱাৰ মালিতা (১৯১৪), দণ্ডিনাথ কলিতাৰ

৫। বৰদলৈ, ৰজনীকান্ত: অসমত উপন্যাসৰ সঁজুলি, পূৰ্বোক্ত গ্ৰন্থ পৃঃ ১৬৭।
৬। গোস্বামী, ত্ৰৈলোক্যনাথ; ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ উপন্যাস, পূৰ্বোক্ত গ্ৰন্থ, পৃঃ ১২-১৩।

ফুল (১৯০৮), পদবিল্লৱ (১৯৫৮), হবিনাৰায়ণ দত্তবৰুৱাৰ চিত্ৰদৰ্শন (১৯৩১) আদি উপন্যাসো অসম বুৰঞ্জীৰ পটভূমিতে ৰচনা কৰা হৈছিল। কিন্তু উল্লিখিত উপন্যাসিক কেইগৰাকীৰ উপন্যাস কেইখন ৰবদলৈৰ উপন্যাসৰ দৰে জনপ্ৰিয় হৈ উঠিব পৰা নাছিল। আনহাতে ৰবদলৈৰ উপন্যাসৰ কাহিনী বিন্যাস, চৰিত্ৰ ৰূপায়ণত কল্পনাৰ সুদূৰ প্ৰসাৰিতা, প্ৰেমৰ আদৰ্শ আদিৰ দিশত— উল্লিখিত আটাইকেইগৰাকী উপন্যাসিকেই প্ৰভাৱান্বিত হৈছিল তাত সন্দেহ নাই। আনকি অসম বুৰঞ্জীৰ পৰা [illegible] গৈ ভাৰত বুৰঞ্জীৰ পটভূমিত ৰচনা কৰা শৰৎচন্দ্ৰ গোস্বামীৰ পানিপথ (১৯৩০) উপন্যাসতো ৰবদলৈৰ উপন্যাসৰ সাদৃশ্য পৰিলক্ষিত হৈছে। মুঠতে অসমীয়া উপন্যাসৰ সম্ৰাট হিচাবে ৰবদলৈৰ প্ৰভাৱৰ পৰা সমকালীন উপন্যাসিক সকল মুক্ত হ'ব পৰা নাছিল আৰু এইখিনিতে ৰবদলৈৰ প্ৰতিভাৰ বিশালতা প্ৰমাণিত হয়।

১'১৭ ৰবদলৈ আছিল অসমীয়া ভাষাৰ শ্ৰেষ্ঠ উপন্যাসিকসকলৰ ভিতৰত এজন। তেখেতে অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যক এক বিশিষ্ট অৱস্থাত উপনীত কৰিলে আৰু অসমীয়া পাঠকৰ মাজত উপন্যাস পাঠ জনপ্ৰিয় কৰিলে। তেখেতৰ উপন্যাসত অসমীয়া মানুহৰ জীৱন-ধাৰণ, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, ৰীতি-নীতি, আনন্দ-উৎসৱ, পোচাক-পৰিচ্ছদ, অলংকাৰ আদিৰ বৰ্ণনা আৰু অসমীয়া মানুহৰ মানসিক দৃষ্টিভংগী ফুটাই তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। তদুপৰি তেখেতে অসমৰ বিভিন্ন স্থাপত্যশিল্পৰ বৰ্ণনা যেনে— কাৰেংঘৰ, ৰংঘৰ, ডা-ডাঙৰীয়াসকলৰ আবাসগৃহ আৰু সাধাৰণ মানুহৰ বাসগৃহৰ সুন্দৰ বৰ্ণনা দিছে। ৰবদলৈৰ উপন্যাসৰ বৈশিষ্ট্য হ'ল বুৰঞ্জীৰ পটভূমিত অসমীয়া সমাজক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰা।[৭] গভীৰ আধ্যাত্মিক জ্ঞান থকা বাবে কিছুমান স্মৰণীয় চৰিত্ৰ তেখেতে আদৰ্শ, নৈতিকতা আৰু স্বদেশ প্ৰেমেৰে উজ্জ্বল কৰি সৃষ্টি কৰিছিল। এই চৰিত্ৰবোৰে উপন্যাসবোৰত বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল। ৰবদলৈয়ে সাধু আৰু নিৰ্দোষী চৰিত্ৰক [illegible] সুখ [illegible] ভোগ কৰিবলৈ [illegible] নিজৰ [illegible] কৰাইছে। [illegible] অকলুষ আৰু [illegible] সৌন্দৰ্যবোধে [illegible] মানৱীয় গুণ [illegible] উজ্জ্বল।

[illegible] অনুষ্ঠানো আৰু [illegible] আৰু কাহিনী-বিন্যাস [illegible] জীৱনদৰ্শন [illegible] উপযুক্ত মাধ্যম [illegible] চৰিত্ৰবোৰ হৈছে [illegible] আদৰ্শ [illegible] সেই [illegible] আৰু এই চৰিত্ৰবোৰৰ [illegible] নাৰীচৰিত্ৰবোৰ [illegible] আদৰ্শ [illegible] আৰু [illegible] বিশেষ [illegible] তেখেতৰ সৃষ্ট চৰিত্ৰবোৰৰ [illegible] স্বাধীনতা [illegible] স্থান হোৱা পৰিলক্ষিত হয়।

অসমৰ অতীত বুৰঞ্জীৰ পুনৰ ৰূপায়ণ কৰাত ৰবদলৈৰ প্ৰতিভাৰ তুলনা নাই। জন্মভূমিৰ প্ৰতি তেখেতৰ আছিল গভীৰ শ্ৰদ্ধা। বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ ঘটনা যেনে মোৱামৰীয়া বিদ্ৰোহ, ৰবদলৈ বৰফুকনৰ বিদ্ৰোহ, মানৰ অসম আক্ৰমণ আদি কল্পনাৰ ৰহনেৰে নতুনকৈ সৃষ্টি কৰিছে। কিন্তু তেখেতৰ উপন্যাসত বৰ্ণিত বুৰঞ্জী সৰ্বাংশে শুদ্ধ নহয়। কাৰণ তাত কল্পনাৰ ৰহন আছে। সেই বুলি তেখেতে বুৰঞ্জীৰ অপলাপ কৰা নাই। সীমাও অতিক্ৰম কৰা নাই। প্ৰাকৃতিক বাতাৱৰণ, পৰ্বত-পাহাৰ, নৈ-বোৱতী, জান-জুৰি তেখেতৰ উপন্যাসত বৰ্ণিত কৰা হৈছে। আৰু এইবোৰে তেখেতৰ ৰমন্যাসিক মনৰ পৰিচয় দিয়ে।

ৰবদলৈৰ উপন্যাসত ব্যৱহাৰ হোৱা সংলাপ মৰ্মস্পৰ্শী। তেখেতৰ ৰচনাশৈলী সবল, স্পষ্ট আৰু অসমীয়া ঠাঁচত লিখা। তেখেতৰ ৰচনা-ৰীতিৰ কৌশল প্লট-বিন্যাসৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। কেতিয়াবা তেখেতে কাহিনী আৰম্ভ কৰিছে (উদাহৰণ স্বৰূপে মনোমতী উপন্যাসত) গল্পৰ পৰিচয় দিনিয়াইকৈ। কেতিয়াবা আৰম্ভ কৰিছে চৰিত্ৰৰ পৰিচয় দিনিয়াইকৈ (যেনে মিৰি জীয়ৰী উপন্যাস)। আনহাতে ৰঙিলী উপন্যাসৰ আৰম্ভণিতে সকলো চৰিত্ৰৰ পৰিচয় দিয়া হৈছে। নিৰ্মল ভকত উপন্যাসৰ ষ্টাইল আত্মজীৱনী মূলক আৰু ৰহদৈ লিগিৰী উপন্যাসখন উপাখ্যানধৰ্মী। দেখা যায় উপন্যাসিকে প্ৰায়ে পাঠকক আহ্বান কৰে ঘটনাৰ পিচৰ অৱস্থা আৰু চৰিত্ৰৰ কাৰ্য্যকলাপ লক্ষ্য কৰিবলৈ। উদাহৰণ স্বৰূপে মিৰি জীয়ৰীত পোৱা যায়—

পাঠক! এতিয়া ব'লা, আমি এবাৰ চাওঁগৈ পানেইনো কি কৰিছে ...

১'১৯ ৰবদলৈৰ উপন্যাস কেইখনমানৰ কাহিনী বিকাশত পূৰ্ব পৰিকল্পিত আঁচনি অনুসৰণ কৰা নাই যেন লাগে। এই বাবে তেখেতৰ কাহিনীৰ গতি কেতিয়াবা কেতিয়াবা বিক্ষিপ্ত ব্যাহত হোৱা যেন লাগে। বহু সময়ত কাহিনীয়ে একমুখী গতিৰ অভাৱত ছালে বেৰে কোবোৱা বিধৰ হৈ পৰিছে। তেখেতৰ উপন্যাসত সংঘাত আছে, কিন্তু এই সংঘাত ৰীতিমত আৰু এটা সাঁচত বখা ধৰণৰ। তেখেতৰ কৌতুহল সৃষ্টি গভীৰ নহয় আৰু ই পাঠকক উৎসুক কৰি ৰাখিব নোৱাৰে। কাহিনী উন্নত আৰু তাত কৌতুহল সৃষ্টি কৰিবলৈ তেখেতে সপোন, ইন্দ্ৰজাল আৰু হঠযোগৰ দ্বাৰা শৰীৰৰ ৰূপান্তৰ ঘটোৱা দেখুৱাইছে। ৰবদলৈৰ উপন্যাসৰ প্ৰত্যক্ষ মূল্য হ'ল ইয়াৰ মাজত প্ৰকাশ পোৱা নৈতিক শক্তি আৰু দেশপ্ৰেম। তেখেতৰ উপন্যাস সৃষ্টিৰ মূলতে আছিল স্বদেশানুৰাগ। অসমৰ হাবি-বন, পৰ্বত-পাহাৰ, বিহুতলী, ৰণথলী সকলোবোৰতে তেখেতৰ পৰিচয় আছিল নিবিড়। অন্তৰৰ শ্ৰদ্ধা আৰু সহজ প্ৰীতি আছিল সেই পৰিচয়ৰ সোণ-সূতা।

ৰবদলৈ আছিল ধাৰ্মিক, মহৎ হৃদয়ৰ আৰু সংস্কাৰকামী মনোভাৱৰ। এই সকলোবোৰ দিশ তেখেতে আদৰ্শ চৰিত্ৰৰ মাজেদি ফুটাই তুলিবলৈ যত্ন কৰিছিল।

ৰবদলৈৰ হাতত বুৰঞ্জীমূলক উপন্যাসৰ নতুন পথ সৃষ্টি কৰিছিল। এই ক্ষেত্ৰত তেখেতক অপ্ৰতিদ্বন্দ্বী বুলি আখ্যা দিব পাৰি। এনানি উপন্যাস ৰচনা কৰি সেইবিধ সাহিত্যক নিজা ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ প্ৰয়াস আৰু তাতোকৈ ডাঙৰ কথা সেই সাহিত্যৰ যোগেদি পাঠকৰ মনোৰঞ্জন আৰু নতুন লিখকসকলক দিয়া প্ৰেৰণাৰ বাবেও তেখেতক আখ্যা দিয়া হয় "উপন্যাস সম্ৰাট," "অসমৰ স্কট," "অসমৰ বংকিমচন্দ্ৰ"। তেখেতৰ সৃষ্টিৰ ধাৰা অসমীয়া উপন্যাসৰ কাহিনী নিৰ্বাচন, চৰিত্ৰ সৃষ্টি, সংলাপ আৰু ৰচনাশৈলী সম্পূৰ্ণৰূপে উন্নত আৰু ভাৰতৰ আন আন আঞ্চলিক উপন্যাসৰ লগত খোজ মিলাবলৈ সক্ষম। মুঠতে জোনাকী আলোচনীয়ে প্ৰতিষ্ঠা কৰা অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰোমান্টিক ধাৰাটোক শক্তিশালী কৰা অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ ভেটি সুদৃঢ় কৰি ইয়াৰ যোগেদি পাঠক সমাজক অতীত বুৰঞ্জীৰ প্ৰতি আগ্ৰহী আৰু অতীতৰ অসমীয়া সমাজৰ ধৰ্ম, সংস্কৃতি তথা মানৱ সমাজজীৱনৰ ৰীতি-নীতি আচাৰ অনুষ্ঠানৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাশীল কৰি তোলাৰ বাবে ৰজনীকান্ত ৰবদলৈ অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাসত চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

৭। নেওগ, ডঃ মহেশ্বৰ ; অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰূপ ৰেখা ; পৃঃ ৩৭৩

৮। Goswami, P. D. : Fiction in Assamese. P—11.

৯। মিৰি জীয়ৰী, পৃঃ ৬৮

ঃঃ দ্বিতীয় মহাযুদ্ধৰ পাছত বিশ্বৰ পৰিস্থিতি ঃঃ

ৰাজীৱ দত্ত
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

পৃথিৱীত ক'ত কি হ'ল আমাৰ তাত কি আহে যায়, আমাৰ দেশৰ বহুত লোকেই এইদৰেই ভাৱে আৰু বিশ্বযুদ্ধৰ প্ৰস্তুতি, ভাৰত মহাসাগৰত যুদ্ধৰ ঘাটি স্থাপন, পাকিস্থানলৈ মাৰ্কিন আৰু চীনৰ অস্ত্ৰ সৰবৰাহ, পাৰস্য উপসাগৰত ৰণতৰিৰ ভিমিৰ আৰ্তনাদ আদি ঘটনাবোৰ যেন আমাৰ কাৰণে একোৱেই কথা নহয়, এইদৰে উৰাই দিয়া দেখা যায়। চীনে তিব্বত অঞ্চলৰ ভাৰতীয় সীমান্তত ক্ষেপণাস্ত্ৰবোৰ স্থাপন কৰিছে, যে ভাৰতৰ যি কোনো চহৰত যিকোনো সময়তে আক্ৰমণ কৰিব পাৰে। এইবোৰ বিষয়ত চকুমুদি থাকিব পৰা সম্ভৱ জানো? বা আমাৰ উত্তৰ পূব অঞ্চলত চীন আমেৰিকাই যে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ দি কিছুমান লোকক প্ৰশিক্ষণ দি ইয়াত গোলমাল লগাই অশান্তি অৰাজকতা আৰু অস্থিৰতা সৃষ্টি কৰাত ব্যস্ত হৈ পৰিছে তাৰ উদ্দেশ্য কি? চীন আমেৰিকাই পাকিস্থান আৰু বাংলাদেশক হাত কৰি লৈ সমগ্ৰ ভাৰত মহাকাশৰ ওপৰত যি জাল পাতিছে সেই জালত এই অঞ্চলটো সুযুৱাই লৈ দখল কৰাৰ চক্ৰান্তৰ ই এক অঙ্গ নহয় জানো? এইবোৰ আমি আওকাণ কৰিব নোৱাৰো। গতিকেই সময় থাকোঁতেই চাপৰিলেই সকলো শান্তি, স্বাধীনতা আৰু প্ৰগতিকামী জনগণ ৰাজনৈতিক, আদৰ্শগত ধৰ্মীয়, ভাষা, জাতিগত পাৰ্থক্য থাকিলেও আমাৰ সামূহিক স্বাৰ্থত সজাগ হোৱা উচিত হব।

দ্বিতীয় মহাযুদ্ধৰ প্ৰলয়ৰ পাচত বৰ্তমান সময়ত আকৌ তৃতীয় মহাযুদ্ধৰ মানৱ ধ্বংসৰ আলোড়ন বাস্তৱ হৈ উঠিছে। [illegible] বিশ্বযুদ্ধৰ [illegible] শান্তিপ্ৰিয় মানুহ [illegible] ইউৰোপত উত্তেজনা [illegible] মন্ত্ৰিমণ্ডল আৰু [illegible] যুক্তৰাষ্ট্ৰ আৰু ছোভিয়েট [illegible] কাৰণে হোৱা প্ৰথম [illegible] চুক্তিয়ে পৃথিৱীৰ [illegible] আৰু সহযোগিতাৰ [illegible] আৰু সহযোগিতাৰ [illegible] সমাজৰ মনত আশাৰ [illegible] শান্তি আৰু সহযোগিতাৰ [illegible] প্ৰগতিৰ অভিযান চলিব [illegible] অৱস্থাৰ পৰিবৰ্তন [illegible] সহযোগিতাৰ পৰিবৰ্তে লক্ষ্য কৰা গৈছে। শান্তি আৰু সহযোগিতাৰ বদিলে উত্তেজনা আৰু [illegible] উত্তপ্ত বা-বতাহ বলিছে। কাৰ্টাৰৰ দিনত মাৰ্কিন ৰাষ্ট্ৰপতি ৰিগেনৰ শাসনত আনকি কাৰ্টাৰৰ দিনৰ স্বাক্ষৰিত হোৱা অস্ত্ৰ শস্ত্ৰ হ্ৰাসৰ দ্বিতীয় চুক্তিখন অনুমোদন কৰাৰ পৰিবৰ্তে মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰই অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰৰ বৃদ্ধিৰে বিশ্বত আলোড়ন কৰিছিল। মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰ জৰ্জ ৱাশ্বিংটন আব্ৰাহাম লিংকন আৰু প্ৰেচিডেণ্ট ৰুজভেল্টৰ দেশ আৰু আজি নহয়। আমেৰিকা যোৱা দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ পাছত পৃথিৱীৰ তৈ পৰিছে মিলিটেৰি ইণ্ডাষ্ট্ৰিয়েল শক্তিৰ ৰাষ্ট্ৰ। পৃথিৱীৰ সকলো অঞ্চলতে অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ সৰবৰাহ কৰি উত্তেজনাৰ সৃষ্টি কৰাৰ কামত যুক্তৰাষ্ট্ৰ প্ৰধান অস্ত্ৰ সদাগৰত পৰিণত হৈছে। কোৰিয়াত যুদ্ধ দক্ষিণ কোৰিয়ালৈ অস্ত্ৰ যোগান ধৰি

লগাইছে। পাকিস্থানলৈ অস্ত্ৰ সৰবৰাহ কৰি ভাৰতৰ বিৰুদ্ধে তিনিবাৰ যুদ্ধ লগাইছিল। দক্ষিণ ভিয়েটনামত অস্ত্ৰ আৰু সৈন্যৰ বল যোগাই ভিয়েটনাম তথা ইণ্ডোচীনৰ দীঘলীয়া যুদ্ধ আৰু ধ্বংস যজ্ঞৰ পুৰোহিত চোমালিয়ালৈ অস্ত্ৰ সৰবৰাহ কৰি ইথিওপিয়াৰ লগত যুদ্ধ লগাই, ইজৰাইলক অস্ত্ৰ যোগান ধৰি মিচৰ আক্ৰমণ কৰায় যুৱাবলৈ, এতিয়া ইজৰাইল, ইজিপ্ত [illegible] অস্ত্ৰ যোগান দি মধ্য প্ৰাচ্যৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব বিস্তাৰ আৰু এই অঞ্চলৰ যুদ্ধৰ উত্তেজনা বৃদ্ধিৰ কাৰণে দিয়াগো গাৰ্চিয়াত শক্তিশালী নৌঘাটি স্থাপন, ওমান, চোমালিয়া, কেনিয়াত যুদ্ধৰ ঘাটি স্থাপন কৰি ভাৰত মহাসাগৰ আৰু পাৰস্য উপসাগৰ অঞ্চলৰ দেশ সমূহৰ শান্তি, সাৰ্বভৌমত্ব আৰু নিৰাপত্তা নাইকিয়া কৰিছে।

মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ নেতৃত্বত নাটো শক্তিৰ যুদ্ধ প্ৰস্তুতি আৰু মাৰ্কিন আনৱিক নিউট্ৰন, ৰাসায়নিক যুদ্ধৰ বোমা আৰু অন্যান্য অস্ত্ৰ সংস্থাপনৰ [illegible] ব্যাপক ভাৱে স্থাপন কৰাৰ ফলত বিশ্বশান্তি আৰু মানৱ সমাজৰ জীৱনৰ নিৰাপত্তা বিপদাপন্ন হৈ উঠিছে। মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰ আৰু অন্যান্য যুদ্ধবাদী বুদ্ধিজীৱি আৰু ৰাজনৈতিক প্ৰৱক্তাসকলে আনৱিক যুদ্ধ সীমাবদ্ধ অঞ্চলত পৰিচালিত হব আৰু তাৰ ফলত বিশ্বযুদ্ধৰ ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি নহব বুলি যি প্ৰচাৰ কৰিছে সি হৈছে মানুহক ভুৱা দিয়া আৰু বিশ্বৰ মানুহৰ আনৱিক যুদ্ধৰ প্ৰতি থকা ঘৃণা আৰু বিৰোধিতা ভোটা কৰাৰে প্ৰয়াস মাত্ৰ। আনকি মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰই নিউট্ৰন বোমাৰ দ্বাৰা যে কেৱল মানুহ বা জন্তুৰহে ক্ষতি হব, প্ৰাকৃতিক সম্পদ, কল-কাৰখানা, চাৰু কলাৰ সৃষ্টি সমূহ নষ্ট নহব, গতিকে এই অস্ত্ৰ গ্ৰহণযোগ্য বুলি পৃথিৱীৰ মানুহক বুজাবলৈ চেষ্টাৰ ক্ৰটি কৰা নাই। অমানুহ আৰু নিষ্ঠুৰ ৰাক্ষস নহলে এই কথা কোনোবাই কব পাৰেনে? যি মানুহ প্ৰকৃতিৰ শ্ৰেষ্ঠ সৃষ্টি, যি মানুহৰেই সৃষ্টি কল-কাৰখানাৰ, শিল্পকলা, সেই মানুহ মৰি শেষ হব, চৰাই চিৰিকতি পশু পক্ষীৰ চিন চাব নাইকিয়া হব, কিন্তু সা-সম্পত্তি বয়-বস্তু থাকি যাব। গতিকেই মানুহে নিউট্ৰন বোমাৰ যুদ্ধক মানি লব লাগে।

যোৱা বিশ্বযুদ্ধৰ শেষ অৱস্থাত নগাচাকি হিৰোচিমাত মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰই আনৱিক বোমাৰ যি পৰীক্ষা কৰিছিল, সি আছিল একেবাৰে নগণ্য, ক্ষুদ্ৰ, কিন্তু তাৰ ফলত দুখন সৰু চহৰ ধূলিসাৎ হৈ গৈছিল। লক্ষ লক্ষ কোলাৰ নিৰীহ কেচুৱা আনকি মাতৃ গৰ্ভত জন্ম লোৱা শিশু মৰি শেষ হৈছিল। আৰু কিছুমান হৈছিল চিৰৰুগ্ন, বিকলাংগ চিৰ জীৱনৰ কাৰণে। আৰু আজি সেই ক্ষুদ্ৰ বোমা নহয়, তাতকৈ শ শ হাজাৰ হাজাৰ গুণ বেছি শক্তিসম্পন্ন আনৱিক বোমা তৈয়াৰ হৈ মজুত আছে। ১৯৪৪ চনত কেৱল মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ হাতত এই ঘৃণনীয় মাৰণাস্ত্ৰ মজুত হৈছিল। কিন্তু আজি এই অস্ত্ৰ বিয়পি আছে বহু দেশত আনকি দক্ষিণ আফ্ৰিকা, ইজৰাইল আৰু পাকিস্থানেও সেই অস্ত্ৰ সংগ্ৰহ আৰু মজুত কৰিছে বুলি খবৰ ওলাইছে।

এই খিনিতে আৰু এটা কথা উল্লেখ কৰিব লাগিব যে, বিশ্বত যোৱা কেইবছৰত আমূল পৰিবৰ্তন হোৱা দেখা যায়। প্ৰথমতে আমি ছোভিয়েত ইউনিয়নৰ কমিউনিষ্ট পাৰ্টিৰ ২৭ তম মহামিলনত মিখাইল গৰ্ভাচেভে উত্থাপন কৰা পেৰষ্টইকা আৰু গ্লাছনষ্ট সম্পৰ্কে প্ৰথমে কব লাগিব যাৰ প্ৰভাৱ বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশত পৰিছে। যি কোনো কাৰণত বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশত গণতান্ত্ৰিক আন্দোলন সমূহ আগবাঢ়িছে। বিশ্বৰ গণতান্ত্ৰিক শক্তি সমূহৰ বিজয় থোৰতে কৰলৈ হলে বিশ্বৰ গণতান্ত্ৰিক শক্তি সমূহৰ বিজয় আৰু সাম্ৰাজ্যবাদী শক্তি সমূহ সংকটৰ সন্মুখীন হৈছে। এই কেইবছৰৰ ভিতৰত বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশত বহুতো গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু উৎসাহজনক পৰিবৰ্তনে দেখা দিছে। বিশ্বৰ জাতীয় মুক্তি আন্দোলন প্ৰায় সম্পূৰ্ণ। গণতন্ত্ৰৰ বাবে চলোৱা সংগ্ৰাম বিশ্বৰ বহুতো দেশত সফল হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। বিভিন্ন দেশত শান্তিৰ পৰিবেশ ঘূৰি অহাৰ বাস্তৱ অৱস্থা দেখা গৈছে। যেনে— নামিবিয়াৰ স্বাধীনতা, নিকাৰ গোৱাৰ শান্তি প্ৰতিস্থা, ইজৰাইলৰ অস্তিত্বক স্বীকাৰ কৰি (P.L.O.) পেলেষ্টাইন ৰাষ্ট্ৰ গঠনৰ ঘোষণা, কাম্পোচিয়াত জাতীয় পুনৰ মিলনৰ প্ৰচেষ্টা, চীন আৰু ছোভিয়েটৰ বন্ধুত্ব স্থাপন, নেলচন মেণ্ডেলাৰ মুক্তি, নেপালত গণতন্ত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা, ব্ৰহ্মদেশত গণতন্ত্ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ প্ৰচেষ্টা আৰু পশ্চিম

জাৰ্মেনি আৰু পূব জাৰ্মেনি একত্ৰীকৰণ কৰাৰ আলোচনা আৰু চীন ভাৰতৰ বন্ধুত্ব স্থাপন আদিকে ধৰি বিশ্বৰ বহুতো উৎসাহজনক ৰাজনৈতিক পৰিবৰ্তন ঘটিছে।

গতিকে এই শান্তি প্ৰচেষ্টা চলি থকা অৱস্থাত যিকোনো স্থানীয় যুদ্ধ স্থানীয় সীমাৰ ভিতৰত আবদ্ধ নেথাকি, যি কোনো সময়ত বিস্তৃত হৈ পৰিব পাৰে। আৰু তৃতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ আৰম্ভ হব পাৰে, তাত কোন জয় হব, কাৰ পৰাজয় হব, কোন বাচিব, কোন মৰিব সেই কথা কোনেও কব নোৱাৰে। আচলতে যদি এই আনবিক যুদ্ধ হয় জয় পৰাজয় কাৰো [illegible] নিশ্চিত সামূহিক [illegible] আৰু [illegible] যিকোনো উপায় নাই। কাৰণ [illegible] সীমাৰেখা চিনি নোপায়।

[illegible] উপায় আছে, সামূহিক [illegible] বিশ্বক ৰক্ষাৰ কাৰণে [illegible] শান্তিকামী যুদ্ধবাদীবোৰক [illegible] অসুৰ পুৰোহিত [illegible] শক্তি অসীম আৰু এই শক্তি [illegible] শক্তি বিফল হৈ পৰিব।

সহায়ক গ্ৰন্থ ঃ— "বিশ্বযুদ্ধৰ বিৰুদ্ধে শান্তিৰ আন্দোলন" নামৰ [illegible] আৰু "জনমত"ৰ সহায় লৈ লিখা।

"প্ৰকৃতিৰ সৈতে আমাৰ সংঘাত আছে নিশ্চয়, কিন্তু আমাৰ কোনো খেদ নাই। খেদ আৰু ঘৃণা শিল্পীৰ নহয়, সংস্কৃতিৰ বস্তু নহয়।"

ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ

নকলৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ ঃ বৰ্তমান কালৰ ব্যাধিগ্ৰস্ত শিক্ষাৰ নিদৰ্শন

মোহন লাগাছু
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

"ছাত্ৰানাং অধ্যয়নং তপঃ" সৰ্বজন বিদিত এই উক্তি বাহ্যিক উপলক্ষ্য নহয়, প্ৰাচীন কালত ঋষি মুনিসকলে কোনো শিষ্যক অৰণ্যলৈ গৈ পদ্মাসনত বহাৰ আদেশ দিয়া নাছিল, ইয়াৰ যোগেদি ছাত্ৰসকলক শিক্ষা সম্পৰ্কত একাগ্ৰতা, নিয়মানুবৰ্তিতা, অধ্যৱসায় আদি প্ৰয়োজনীয় গুণবোৰ আহৰণ কৰিবলৈহে উপদেশ দিছিল আৰু ঘৰুৱা নানান কামত নিয়োগ কৰি ৰাখিছিল। ছাত্ৰসকলৰ অধ্যয়নেই তপস্যা হোৱা উচিত এই অৰ্থকেই "ছাত্ৰানাং অধ্যয়নং তপঃ" কথাই উন্মুক্ত কৰিছে। তপস্যাত যেনেকৈ শৰীৰ আৰু মনৰ সকলো চঞ্চলতা পৰিহাৰ কৰি কাম, ক্ৰোধ আদি প্ৰাকৃতিক বহুতো বাধা নিয়ন্ত্ৰণৰ অধীনত ৰাখি মূল জ্ঞানৰ উদ্দেশ্যৰ প্ৰতি মনপ্ৰাণ ধাবিত হয়, ছাত্ৰসকলো তদ্ৰুপ হোৱা বাঞ্চনীয়। প্ৰাচীন ঋষি মুনি আৰু জগতৰ সকলো বৈজ্ঞানিক, দাৰ্শনিক আদিৰ জীৱনৰ মহত্বৰ নিদৰ্শন এই তপস্যাৰূপী অনুশীলন।

কিন্তু আজিকালি ধৰ্ম সম্পৰ্কীয় আদৰ্শ, ধ্যান ধাৰণা আদিৰ প্ৰতি কিছুমান প্ৰায় উদ্যমহীন। আনকি ধৰ্ম আৰু ভগৱান এই কথা শুনিলে বহুতেৰে প্ৰকৃততে হাঁহিহে উঠে। কাৰণ, আজি বিজ্ঞানৰ যুগত সেই ধৰ্মযুগৰ মিছা কথাবোৰ আমি জানো— ভগৱান বুলি কোনো এজন ব্যক্তি নাই যি পাপ পুণ্যৰ বিচাৰ কৰে। সাধুকথাৰ সেই অলৌকিক সত্তাৰ বৰ্ণনা, আৰাধনাৰ পৰিবৰ্তে আজি কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ, মধ্যম দূৰত্ব, দীৰ্ঘ দূৰত্ব লক্ষ্যভেদ কৰিব পৰা পাৰমানৱিক ক্ষেপণাস্ত্ৰ নিৰ্মাণ আৰু গণনা কৰাত মানৱ অভ্যস্ত। স্বৰ্গ-মৰ্ত্য-পাতাল, দেৱ-দেৱী আদি বুলি কোনো জাগতিক অস্তিত্ব নাই। জল বুলি কোনো দেৱতাৰ বাস্তৱিকতা নাই, দুভাগ হাইড্ৰ'জেন আৰু এভাগ অক্সিজেনৰ ভৌতিক মিলনৰ ফলত পানীৰ সৃষ্টি হৈছে। আৰু এই উপাদান দুটা, পানীৰ পৰা পৃথক কৰিও উলিয়াব পাৰি। তেনেকৈ গছ লতা, আকাশ-বায়ু, ৰ'দ-বৰষুণ সকলো প্ৰাকৃতিক উপাদানহে মাথো। সূৰ্য্য বুলি কোনো এজন দেৱতা নাই ; ই সৌৰজগতৰ এক প্ৰকাণ্ড জ্যোতিষ্ক। তেনেকৈ অগ্নি দাহ্য পদাৰ্থৰ গাত হোৱা অক্সিজেনৰহে দহন। গতিকে ভগবান নাই।

এইবোৰ কথা বুজিয়েই আজিকালি সাম্প্ৰদায়িকতা, ভেঁজাল ৰাজনীতি, নিৰ্মম হত্যা আদিৰ আলোচনা কৰাৰ বাহিৰে আৰু দুনীতি, বিদ্ৰোহ, হত্যা, প্ৰবঞ্চনা আদি আচৰণ কৰাৰ বাহিৰে ধৰ্মসম্পৰ্কীয় আলোচনা আৰু অৱলম্বন বৰ বেছি নচলে। আৰু যিকোনো তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা আদিতো ধৰ্মীয় বিষয় বস্তু নিৰ্বাচন নকৰে। কেতিয়াবা জাতীয়তা আলোচনা কৰিবলৈ গলেও একোজন মানুহে সাংস্কৃতিক জগতলৈ কি কি অৱদান দি থৈ গৈছে তাক আলোচনা কৰিলেও ধৰ্মৰ মাহাত্ম্যৰ কথা কবলৈ পাহৰি থাকে। এইদৰে বিধৰ্মী আদৰ্শৰে উন্মুচিত জীৱন আৰু দৈনন্দিন সামাজিক আৰু ব্যৱহাৰিক জীৱনৰ আদান-প্ৰদানৰ যোগেদি সৰুৰপৰাই মানুহ নাস্তিক হোৱাৰ মানসিকতা গঠন কৰে। আৰু তথাকথিত আধুনিক সভ্যতা তথা অপসংস্কৃতিয়ে ডাঙৰ সৰুৰ পাৰ্থক্য মষিমূৰ কৰি সমাজ জীৱনত বিশৃংখলতা,

অনৈতিকতা আৰু বিসংগতি সৃষ্টি কৰি ডাঙৰ-সৰু নবীন-প্ৰবীন, মাক-দেউতাক আৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ মানসিক ব্যৱধান ক্ৰমাগতভাৱে বহল কৰি দিয়াত ধৰ্ম সম্পৰ্কে প্ৰকৃত ধাৰণা প্ৰচাৰ কৰাত অসুবিধা হয়। গতিকে সকলোৱে জানে, ভগৱান নাই।

গতিকে নকল নকৰিম কিয়? নকল কৰি কোনোমতে পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ব পাৰিলে কিজানি টকা খোচ দি হলেও সৰু-সুৰা চাকৰি এটা যোগাৰ কৰিব পৰা যায়। পঢ়িলেনো কিমান লাভ হয়, কতই পঢ়ি ডিগ্ৰী লৈ নিবনুৱা হৈ পৰি আছে, সকলোৱে নকল কৰিছে, সকলোৱে মিছা কথা কৈছে; তথাকথিত সমাজৰ ভদ্ৰতাতেই ঘূৰি ফিৰি ঘূৰি এই পৃথিৱীত মিছা কথা নকলে এই মিছাময় সমাজত তিষ্ঠিব নোৱাৰি। গতিকে স্বাৰ্থপৰতা শিকিব লাগে। গতিকে—

'আজিয়েই দিয়া কালিলৈ কিয়
কোনে জানে মোৰ কালি কি হ'ব
হাজাৰ হাজাৰ বছৰ বিয়পা
হয়তো অতীতে সামৰি ল'ব।'

এইটোৱেই নকল কৰাৰ সকলোৱে প্ৰথম মানসিকতা।

কিছুমানে সপোন দেখিছে— নকল কৰি যিকোনো উপায়েৰে পৰীক্ষাৰ নম্বৰ তালিকাখনত নম্বৰৰ পৰিমাণ বঢ়াব পাৰিলে চাকৰিত চিত্ত পাম, ডাক্তৰ হ'ম, ইঞ্জিনিয়াৰ হ'ম, ইত্যাদি। এইবোৰ নকলৰ দ্বিতীয় বিধৰ মানসিকতা।

কিন্তু পৰীক্ষাগৃহত নকলৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ বেছি হোৱাৰ কাৰণ প্ৰকৃততে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল নহয়। নকল সৃষ্টি হোৱাৰ কাৰণ বৰ্তমানৰ শিক্ষাৰ প্ৰতি সমাজৰ এচাম মানুহৰ বিমুখতা, ধনৰ প্ৰতি তীব্ৰ লালসা আৰু ধৰ্মৰ প্ৰতি বিৰূপ মনোভাৱ আৰু অজ্ঞানতা। কিছুমান লৰা গোট খালে বিভিন্ন আড্ডা মাৰি স্নেহ বিনিময় কৰা হয়, কিন্তু ভাল কথা আলোচনা কৰোঁতা নোলায়, মাথো অশ্লীল বাক্য, কাৰোবাৰ অশ্লীল কাহিনী, পৰচৰ্চা, পৰনিন্দা আৰু বাটত ছোৱালীৰ আগত অবাচ্য মাত মাতি অট্টহাস্য মৰা আৰু অভদ্ৰ আচৰণ কৰাটো অত্যাধুনিক সভ্যতা, কিন্তু সমাজৰ, জাতিৰ ভাল কথা আলোচনা কৰাৰ মানসিকতা নাই। এইবোৰ

প্ৰকৃততে [illegible] আচৰণ শিকি ন [illegible] পৰিবেশৰ [illegible] হৈ যুৱাৰ [illegible] চিনাকি নহয়, [illegible] বিকল্প উপায় নাই।

কিছুমান [illegible], ধনৰ প্ৰতি [illegible] সমস্যা [illegible] বিভিন্ন [illegible] জৰ্জৰিত [illegible] হৈ [illegible]

পৰীক্ষাগৃহত নকলৰ [illegible] বিষয়ে বিভিন্ন পৰিবেশ আৰু [illegible] আৰু নানা ধৰণে [illegible] কৰিব পাৰি [illegible] কাৰণ [illegible] আৰু [illegible] কাৰণ।

নকল [illegible] বৰ্তমানৰ [illegible] শিক্ষাৰ নিৰ্দৰ্শন [illegible] বেছিকৈ শিপাইছে যে [illegible] বিপদজনক হোৱাৰ হৈ প্ৰতিটো খোজতে সমাজৰ [illegible] বাটত অজস্ৰ প্ৰকাণ্ড প্ৰাচীৰ নিৰ্মাণ কৰি গৈ আছে। [illegible] নকলৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ বেছি হোৱাৰ ফলত পৰা ছোৱালীবোৰে শ্ৰেণীত মনপুতি [illegible] নীতি ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে আৰু চঞ্চল মনবোৰ স্থিৰ কৰাৰ বাবে অধ্যয়নশীলতাৰ প্ৰতি মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিব পৰা নহয় যাৰ ফলত শিক্ষকৰ শিক্ষনীয় বিষয়ৰ সতে পৰিচিত [illegible] আৰু সম্পূৰ্ণকৈ পৰিচিত হোৱাৰ পৰা বঞ্চিত হয়। এইদৰে শিক্ষাৰ প্ৰতি মনোযোগ দিব নোৱাৰাৰ ফলত তেওঁলোকে পাঠ্যপুথিৰ বাহিৰৰ বৰ্তমানৰ সমাজ আৰু সাম্প্ৰতিক কালৰ বিভিন্ন দেশৰ নতুন আবিষ্কাৰ, শিক্ষণীয় বিষয়, বা-বাতৰি আদিৰ লগত পৰিচিত হোৱাৰ বাবে ব্যস্ত নহয়, তাৰ ফলত পূৰ্বজ্ঞানৰ সীমিত অৱস্থাৰে চলিত বাতাবৰণৰ লগত ককবকাই থাকিব লগীয়াত পৰে। ফলত কঠোৰ বাস্তৱৰ মাজত বৈ দুৰ্নীতি, হিংসা আদিৰ অৱলম্বনেৰে নিজৰ সুৰক্ষা বিচাৰে। তৃতীয়তে সীমিত অধ্যয়নেৰে পোৱা মানসিকতাৰে তেওঁলোকে দেশৰ আৰু জাতিৰ প্ৰতিৰ

ভাষা-সংস্কৃতি আদিৰ প্ৰতি অনুৰাগ জন্মাব জ্ঞান অনুভৱ কৰিব নোৱাৰে। ফলত সাম্প্ৰদায়িক ভাৱাদৰ্শৰ অতীত পৰিচয় আৰু বৰ্তমানৰ বিভেদীকৰণৰ অৱলম্বনেৰে সন্ত্ৰাসবাদ, শোষণ, প্ৰতাৰণা, হত্যা আদিৰে দেশ বঞ্চিত হ'ব পাৰে। কিন্তু ভাষা-সংস্কৃতি, জাতীয়তাৰ শিক্ষা সম্পৰ্কত শিক্ষানুষ্ঠানবো প্ৰধান ভূমিকা আছে।

শিক্ষাৰ মূল্য কমি যোৱাৰ লগে লগে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শিক্ষকৰ প্ৰতি থকা ভক্তিৰ ভাব হেৰাইছে আৰু যেন প্ৰয়োজন নাই। কাৰণ পৰীক্ষাগৃহৰ নৈতিকতাবিহীন বিশৃংখল পৰিবেশ, শিক্ষকৰ স্বজনপ্ৰীতিৰ প্ৰকাশভঙ্গি, নকলৰ উদ্গনি আদি শিক্ষাৰ নগ্ন চৰিত্ৰৰ কথা সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে লক্ষ্য কৰে, যাৰ ফলত পৰীক্ষাগৃহত অসৎ উপায় অৱলম্বন কৰা অপৰাধতো কোনো এজন পৰীক্ষাৰ্থীক শিক্ষকে বহিষ্কাৰ কৰাৰ সাহসকণো কেতিয়াবা নেপায়। কাৰণ বহিষ্কাৰ কৰিলেই শিক্ষকৰ তেনে কাৰ্য্যক বহিষ্কৃত ছাত্ৰই তেওঁৰ প্ৰতি কৰা একপক্ষীয় অন্যায় বুলি বুজি শিক্ষকৰ ঘৰলৈ যোৱা বাটত শিক্ষকক বিভিন্ন ধৰণে অপমান কৰে নাইবা হত্যাও কৰাৰ সম্ভাৱনা থাকে। গতিকে আজিকালি পৰীক্ষাগৃহত পৰীক্ষাৰ্থীয়েই শিক্ষকতকৈ মান্যৱন্ত ব্যক্তিৰ দৰে। তাৰোপৰি একটাৰনেল গাৰ্ডেও নকল কৰাৰ উদ্গনি দিয়া শিক্ষক আৰু ছাত্ৰৰ দ্বাৰা মানসিক আৰু শাৰীৰিক ভাৱে পোৱা অত্যাচাৰে আজিৰ যুগৰ নৈতিকতাবিহীন, অধৰ্মী, অসভ্য সমাজৰ বিকৃত মানসিকতাৰ নিদৰ্শন দিয়ে।

পৰীক্ষাৰ্থীৰ ঘৰৰ আই বোপাই, ভাই-ভনী সকলোৱে ছলে-বলে কৌশলেৰে উত্তীৰ্ণ কৰোৱাৰ উপায় বিচাৰি টকা আৰু ভদ্ৰতাৰ অভিনয়েৰে শিক্ষা কিনাৰ যুগত শিক্ষাৰ সম্পূৰ্ণ ভেজালকৰণেৰে বৰ্তমানৰ আৰু ভৱিষ্যতৰ ভয়াল অন্ধকাৰ সমাজখন প্ৰতিফলিত হয়। মুঠতে শিক্ষানুষ্ঠানৰ দৰে পৱিত্ৰ জ্ঞান মন্দিৰেই অজ্ঞান, অবিচাৰ, অধৰ্মৰ আধাৰ ভূমি হোৱা কথাই মানবীয়তাৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত ৰূপটোকে উদঙাই দিছে বুলি কলেও অত্যুক্তি কৰা নহয়। স্বাৰ্থৰ এনে কথা লৈ হোৱা গালি-গালাজ, কাজিয়া, পৰচৰ্চা পৰনিন্দা, সৰু লৰা-ছোৱালীৰ আগত শিক্ষকৰ বেয়া চৰিত্ৰৰ কথা বৰ্ণোৱা আদি কথাই উঠি অহা লৰা-ছোৱালীৰ মানসিক ব্যাধিৰ কাৰণ হৈ পৰিছে। আনহাতে সৎ আদৰ্শৰ অভাৱৰ ফলত নৈতিকতা হীনতা, বিশৃংখলাই বৰ্দ্ধিত ৰূপত গা কৰি উঠিছে।

জধে-মধে শিক্ষকৰ আসন পূৰ কৰাৰ দুৰ্নীতিয়ে সৰু লৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষাৰ দিশত বাধাৰ সৃষ্টি কৰিছে। এজন ব্যক্তিক সকলো ফালৰ পৰা শিক্ষক হোৱাৰ যোগ্য-অযোগ্য পৰীক্ষা কৰাৰ প্ৰয়োজন। বিশেষকৈ প্ৰাথমিক স্তৰত শিক্ষকৰ ব্যক্তিগত চৰিত্ৰ সম্পৰ্কে পৰিষ্কাৰকৈ জনাৰ পাছতহে লৰা-ছোৱালীক শিক্ষা দিয়াৰ অনুমতি দিয়া উচিত। কাৰণ এই স্তৰত শিক্ষকৰ পৰা পোৱা শিক্ষাই ছাত্ৰৰ জীৱনলৈ প্ৰভাৱ পেলায়।

পৰীক্ষাগৃহত নকলৰ কাৰ্য্য লৈ হোৱা হুলস্থুল পৰিবেশৰ মাজত এজন বুদ্ধিমান ছাত্ৰয়ো নিজৰ প্ৰশ্নোত্তৰৰ প্ৰতি কম মূল্যবোধ আৰোপ কৰে। কাৰণ, তেওঁ ভাৱে, নিজে ভাবি লিখাতকৈ ন'টছৰ পৰা ফালি লিখাখিনিৰ পৰাহে বেছি নম্বৰ আশা কৰিব পাৰি। কাৰণ এইটো শিক্ষকৰ ৰচনা। সকলোৱে সুন্দৰ, যথাযথ ভাৱে উত্তৰ কৰিছে, অকল তেওঁ নিজে সাজি লিখি কম মানদণ্ডৰ উত্তৰ কৰিছে। এনে অৱস্থাত তেওঁ দোধোৰ মোধোৰ অৱস্থাত পৰি মিছাতে বহুতো সময় নষ্ট কৰে। আৰু প্ৰশ্নোত্তৰৰ বাক্যবোৰৰ প্ৰতি সন্দেহজনক ভাৱ পোষণ কৰে আৰু ভুল আচৰণ কৰে।

আৰু অপ্ৰিয় হলেও সত্য যে বৰ্তমান নকলৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ ইমানেই বেছি হৈছে যে নকল কৰাৰ মানসিকতা নথকা পৰীক্ষাৰ্থী এজনো নাই বুলি সকলো শিক্ষকেই বিশ্বাস কৰিবলৈ লৈছে। উদাহৰণ স্বৰূপে ইংৰাজী প্ৰশ্নকাকতৰ কথাই কব পাৰি— এজন ছাত্ৰই যদিও সকলোখিনি উত্তৰ দিব পাৰে তথাপি ন'টচৰ শিক্ষকৰ ৰচনা উন্নতমানৰ বাবে ন'টচ মুখস্থ কৰি পৰীক্ষাত লিখে। যদিও এনেদৰে লিখোতে সি লিখাৰ আগমুহূৰ্তত শ্ৰেণীৰ শিক্ষক আৰু ন'টচৰ লিখকৰ প্ৰতি প্ৰনাম জনাই লিখা আৰম্ভ কৰিছিল তথাপি বাকীবোৰ পৰীক্ষাৰ্থীৰ প্ৰশ্নোত্তৰবোৰৰ দৰে তেওঁৰ প্ৰশ্নোত্তৰ বোৰো ন'টচৰ লগত একে কাৰণে তাক পৰীক্ষকে নকল

বুলি বিশ্বাস কৰে। আৰু এই বুলি কৈ কম নম্বৰ পোৱা বুলি কন্দা পৰীক্ষাৰ্থীও নথকা নহয়। তাৰোপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বৰ বেছি ভালৈকে লিখিব নেজানে, সকলোৱে নকল কৰে বুলি মুকলিকৈ শ্ৰেণীত প্ৰকাশ কৰা শিক্ষক কিছু ঠাইত নথকা নহয়। অৱশ্যে এইটো ঠাইৰ পৰিস্থিতি আৰু পৰিবেশ সাপেক্ষে। গতিকে নকলৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ হোৱাৰ ফলত সকলো কালৰ পৰাই সকলোৱে দুৰ্ভাগ্যৰ কাৰণ ভোগাইছে।

নকলৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ অধিক হোৱাৰ ফলতেই অৰ্থৰ লোভত সমাজৰ গণ্যমান্য ব্যক্তিসকলেই বিভিন্ন চাজেশ্চন, নোট, টেষ্ট-পেপাৰ আদি প্ৰকাশ কৰি পাঠ্য পুথিৰ লগত অচিনাকি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক নকল কৰাৰ সুবিধা দি নকলৰ পৃষ্ঠপোষকতা কৰি আহিছে। আটাইতকৈ অধিক প্ৰভাৱশালী শ্ৰেষ্ঠ বাতৰি কাকত বিলাকেই মাষ্টাৰ চাজেশ্চনৰ বিজ্ঞাপন দি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক প্ৰলোভন দেখুৱাই আহিছে। শিক্ষকেই যদি নকল কৰাৰ কিতাপ প্ৰকাশ কৰাৰে পৰা আৰম্ভ কৰি পৰীক্ষা গৃহলৈকে নকলৰ পৃষ্ঠপোষকতা কৰে, সমাজৰ গণ্য মান্য ব্যক্তিসকলেই যদি নকলৰ এনে সুবিধা কৰি দিয়ে, তেন্তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক নকল নকৰিবলৈ কোৱাৰ কোনো মুখ প্ৰকৃততে নাই। আৰু লগে লগে অশিক্ষা, কুশিক্ষা, বিদ্ৰোহ, হত্যা আদিৰো প্ৰতিবাদ কৰাৰ অধিকাৰ নাই। নোটচৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি যদি নপঢ়াকৈয়ে পৰীক্ষাৰ আগদিনাই বা একেদিনাই পৰীক্ষাগৃহলৈ যাওঁতে মাষ্টাৰ চাজেশ্চন কিনি সকলো উপায় কৰিব পাৰি তেন্তে টেক্সটবুক প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। পূৰণি সমাজখনত শিক্ষক ছাত্ৰৰ সম্বন্ধ মধুৰ আছিল। শিক্ষকেও ছাত্ৰক আজিৰ তুলনাত বহুত বেছি স্নেহৰ চকুৰে চাইছিল আৰু ছাত্ৰয়ো শিক্ষকৰ আগত বেয়া মাত মতা, বেয়া কাম কৰা আদিৰ প্ৰতি সংকোচ আৰু ভয় কৰিছিল, কিন্তু আজিকালি শিক্ষক ছাত্ৰ মিলি চুৰ কৰে যেতিয়া, নিঃকিনজনক বেয়া আচৰণ কৰে যেতিয়া, স্কুল, কলেজ আৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ নিচিনা পবিত্ৰ জ্ঞানৰ মন্দিৰবোৰেই যদি দুৰ্নীতিৰ ভঁৰাল তেন্তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নকল কৰা কামটো একো পাপ কাম নহয়। [illegible] আকাশ-পাতাল [illegible] বিজ্ঞান [illegible] বুলি উপলব্ধি [illegible] উচিত [illegible] কিতাপৰ পৃষ্ঠা [illegible]

নকলৰ [illegible] বাকাৰে প্ৰকাশ কৰি [illegible] নকলৰ [illegible] কৰিবলৈ সমাজৰ [illegible] জীৱনৰ [illegible] মানৱতাৰ [illegible] বিজ্ঞানৰ প্ৰাসঙ্গিকতা [illegible] শিক্ষা [illegible] আধ্যাত্মিকতা আদি [illegible] জগাই [illegible] আদি [illegible] কৰি মানুহৰ [illegible] আৰু প্ৰেম জগাই [illegible] লাগিব [illegible] আৰু বিশৃংখল [illegible] মাজত [illegible] পৰীক্ষাগৃহৰ পৰা [illegible] উপকাৰ [illegible] ছাত্ৰীক [illegible] ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনত [illegible] নহয় [illegible] লগে লগে [illegible] হ'ব। দৈনন্দিন [illegible] আদিৰ [illegible] শোষণ-দৰ্শন, বলাৎকাৰ আদিৰ পৰিমাণ বাঢ়িব। [illegible] আৰু [illegible] জীৱনত শিক্ষক ছাত্ৰ [illegible] আৰু [illegible] মানসিকতা আদিৰ ব্যৱহাৰিকভাৱে একে হোৱাৰ আধুনিক মানসিকতা [illegible] এৰিব লাগিব, কাৰণ এই [illegible] ব্যক্তিৰ বয়সৰ তুলনাত [illegible] সম্বন্ধতো লাজ চৰম আৰু সহানুভূতিৰে পৰস্পৰ বুজা-পৰাৰ সহায় কৰে, কিন্তু চাত্ৰৰ সৰু সকলোৱে একে হৈ যোৱাৰ ফলত অনুভূতিক ব্যৱধান বাঢ়িহে গৈছে। লগতে বাতৰি [illegible] আলোচনী, আৰু সাহিত্যৰ মাজেদি প্ৰকাশ পোৱা নীতি-বাক্যৰ বিপৰীত বাক্য 'খাবলৈ জীয়াই থাকোঁ, জীয়াই থাকিবলৈ নেখাওঁ, ভণ্ডামিৰো আন এটা নাম সভ্যতা, যি এই সভ্যতাক অস্বীকাৰ কৰে সি মূৰ্খ, বলিয়া, উন্মাদ' আদি বোলা আৰু মনস্তত্ত্ববিদ নাম লৈ মহাভাৱকসকল শুধৰাব বিচৰা আদি বিকৃত মনঃবাৰ এৰিব লাগিব।

শিক্ষক-ছাত্ৰৰ নিবিড় সম্বন্ধ, ছাত্ৰৰ পঠনীয় বিষয়ৰ দুৰ্বোধ্যতা, শিক্ষা গ্ৰহণৰ সামাজিক আৰু ঘৰুৱা অসুবিধা আদি পৰ্যবেক্ষণ আৰু পৰীক্ষা কৰা বাঞ্চনীয়। সকলোখিনি কৰিবলৈ জনশিক্ষাৰণ বোধ কৰা অত্যন্ত জৰুৰী।

এজন নেতা হ'বলৈ, সমাজখনৰ অতীত বৰ্তমান-ভৱিষ্যতৰ জোখ-মাখ লৈ প্ৰগতিৰ জখলাত তুলি নিবলৈ বৰ্তমানৰ সকলো বাতাবৰণ আৰু মানুহৰ মানসিকতা, চাৰিত্ৰিক উন্নত, সমাজ সংস্কৃতি আৰু ভাষা আদিৰ লগত সম্পূৰ্ণভাৱে পৰিচিত হৈ সুশৃংখল আৰু সুসংহতভাৱে কাৰ্যপন্থা হাতত লব লাগিব। এইবাবে নতুন নতুন আবিষ্কাৰ আৰু বিশ্বৰ চলিত বাতাবৰণৰ লগত পৰিচিত হ'বলৈ অতীত বৰ্তমানৰ সকলো উন্নত গ্ৰন্থ অধ্যয়ন কৰাৰ উপৰিও প্ৰকাশিত বাতৰি আলোচনীবোৰৰ লগত পৰিচিত হোৱাৰ প্ৰয়োজন। কিন্তু আমি যদি এইবোৰৰ লগত তুলনাত সীমিত জ্ঞানেৰে নিবদ্ধিত নিজৰ পাঠ্যপুথিৰ বিষয়বস্তু নিশিকো আৰু নেজানি পৰীক্ষাগৃহত নকলৰ আশ্ৰয় লব লগা হয়' তেন্তে সমাজৰ প্ৰগতিৰ বাবে কাম কৰাৰ উপযুক্ত বুলি নিজকে কিদৰে বিশ্বাস কৰিব পাৰিম ? "ছাত্ৰানাং অধ্যয়নং তপঃ" বোলা বাক্যৰ যথাৰ্থতা বুজাবলৈ আৰু জীৱনৰ সাৰ্থকতা আৰোপ কৰিবলৈ বাহ্যিক ক্ৰিয়াৰ আৱশ্যক সঁচা, তথাপি শিক্ষাৰ বাহুল্যক উপলব্ধি কৰা মূল অৱলম্বন হ'ল পুথি অধ্যয়ন।

..কবিতাই কেৱল অনুভূতিকেই জগাই তুলিবনে মগজুক স্পষ্ট কৰিব ? মগজু অস্বীকাৰ কৰি কেৱল অনুভূতিৰে জানো জীয়াই থকিব পাৰি ? নতুন কবিতা বিৱৰ্তনৰ সোঁতৰ মুখৰ হোৱা বৰ্তমান সমাজৰ প্ৰতিচ্ছবি। কেৱল বাহিৰৰ আভৰণেই, নহয় আমাৰ আত্মাৰো প্ৰতিচ্ছবি।"

হেম বৰুৱা

প্ৰকৃতিৰ এক অপৰিহাৰ্য অংগ সংগীত আৰু ইয়াৰ মহত্ব ॥

ৰীতা ডেকা
দ্বাদশ শ্ৰেণী
(কলা শাখা)

সংগীত এটি প্ৰকৃতিৰ নিজস্ব সম্বল স্বৰ্গীয় বস্তু। সংগীত মধুৰ, আনন্দ-দায়ক আৰু স্বৰ্গীয়। সংগীতত বাৰু ভোল নেযায় কোন? কেৱল জীৱ শ্ৰেষ্ঠ মানুহৰে নহয়, সংগীতে সকলো প্ৰাণীৰে চিত্ত হৰণ কৰিব পাৰে। সুন্দৰ সংগীত শুনিলে জগতৰ সকলো প্ৰাণীৰে আনন্দ জন্মে। মানুহৰতো কথাই নাই। মনোৰম সংগীতেও যাৰ অন্তৰত আনন্দ দিব নোৱাৰে, সেই মানুহক 'মনুষ্য বৃষভা' বোলা হয়। মানৱীয় মনোবৃত্তিৰ ওপৰত আটাইতকৈ বেছি প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰা কলা হ'ল সংগীত কলা। হৃদয় আনন্দ কৰা সুমধুৰ ধ্বনিৰে কলাকাৰৰ মনোভাৱ ব্যক্ত কৰিব পৰা সংগীতৰ এক অদ্ভুত ক্ষমতা আছে।

পৃথিৱীৰ সৃষ্টিৰ পৰাই সংগীতৰ সৃষ্টি। অতীতৰ পৰাই মানুহে বিশ্বাস কৰি আহিছে যে সংগীতত দেৱতাও তুষ্ট হয়। তেতিয়াৰ দিনত ঈশ্বৰ প্ৰাপ্তিৰ উদ্দেশ্যে সংগীতৰ দ্বাৰাহে উপাসনা কৰা হৈছিল। ভাৰতীয় মহাকাব্যৰ পৰা এইদৰেও জনা যায় যে ইন্দ্ৰাদি দেৱতাসকলে ৰাজদৰবাৰবোৰ দিনে ৰাতিয়ে গায়ন-বায়ন, নৃত্য আদিৰে মুখৰিত কৰি ৰাখিছিল। অতীত কালৰে পৰা নানান মহাপুৰুষ, ধৰ্ম্মগুৰু, ধৰ্ম্মপ্ৰচাৰক সকলে সংগীতৰ দ্বাৰাই জনসাধাৰণক ধৰ্ম্ম, নীতি-শিক্ষা, চিন্তা, ভগৱদ নীতি আদি মানৱীয় গুণসমূহৰ প্ৰতি আকৃষ্ট কৰাৰ উপৰিও জীৱনৰ মধুৰতা উপলব্ধি কৰাত সহায় কৰিছে।

[illegible] গীত শব্দৰ আগত যোগ হৈ সংগীত হৈছে। সাধাৰণতে গীত, [illegible] আৰু বাদ্য এই তিনিটাকেই সংগীত বুলি কোৱা হয়। [illegible] অৰ্থাৎ স্বৰ আৰু ধ্বনি যাৰ পৰিমাৰ্জিত হৈ [illegible] প্ৰাণীকে মোহিত কৰিব পাৰি [illegible] গীত, বাদ্য আদিৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য হৈছে ৰস সৃষ্টি [illegible] সেই ৰসেই বিকশিত হৈ আনন্দৰ ৰূপত ৰূপান্তৰ হোৱা [illegible] সংগীত।

বৰ্তমানৰ বৈজ্ঞানিক সকলৰ মতে গীত আৰু বাদ্যৰ সুৰত গছৰ গাতীৰ বেছি হয়, শস্য বাঢ়ে, ফুল হালি-জালি থাকে। মানৱ জাতিৰ ভিতৰতো ধনী-দুখীয়া, মুনিহ-তিৰোতা, বুঢ়া-ডেকা, শিক্ষিত-অশিক্ষিত আদি সকলোকে সমানে আনন্দ দিব পৰা সংগীতৰ এক আচৰিত সম্মোহনী শক্তি আছে। সংগীতৰ মায়াজালৰ দ্বাৰা আনকি সাপৰ নিচিনা হিংস্ৰ প্ৰাণীকো বশ কৰিব পাৰি। অতীতৰ মহান সংগীতজ্ঞ তানসেনে সংগীতৰ দ্বাৰা বৰষুণ দিয়াই বা প্ৰকৃতিকো জয় কৰাৰ উদাহৰণ আছে। কান্দি কান্দি অজ্ঞান হোৱা শিশুৱেও সংগীতৰ সুৰত কান্দিবলৈ এৰি মনে মনে থাকে। সংগীতত মনত ভাৱৰ সৃষ্টি হয় আৰু ভাৱৰ লগে লগে ৰসৰ সৃষ্টি হয় আৰু হৃদয়ত আনন্দ পোৱা যায়।

একালেদি সংগীত যেনে মনোৰঞ্জনকাৰী আনফালে ই মানৱ মনক সতেজ কৰি ৰখাতো সহায় কৰে। সম-চিন্তা দূৰ কৰি স্বাস্থ্যৰ উন্নতি সাধন কৰে, অপবিত্ৰ, উদাসীন ভাৱ দূৰ কৰাই মনক পবিত্ৰ ভাৱাপন্ন কৰি তোলে। কিন্তু নিত্য নিয়মিত সংগীত চৰ্চা আৰু সাধনাৰ দ্বাৰাহে এনেবোৰ সম্ভৱ হব পাৰে। সংগীত সাধনাও এটি ধ্যান। [illegible] যুগৰ দিনত ঋষি মুনি সকলে 'ওম' অৰ্থাৎ এই মুক্তিদায়ক নাদৰ দ্বাৰা উপাসনা কৰিছিল। এই নাদেই ৰূপকত পাই মানৱ সমাজত প্ৰচলিত সংগীতৰ সৃষ্টি কৰিলে। সংগীতক গভীৰ ভাৱে মনোনিৱেশ কৰিব পাৰিলেহে সংগীত জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰি। সংগীত চৰ্চাত সংযম আৰু কণ্ঠ চৰ্চা সুকোমল হৈ পৰে। সংগীতক সুন্দৰ বুলি, সৌন্দৰ্য্যৰ এটি উৎস বুলি মানুহে গণ্য কৰি আহিছে। এটা বস্তু বা কথাক মানুহে তেতিয়াহে সুন্দৰ বুলি অনুভৱ কৰে, যেতিয়া সি মানুহৰ কোনো কামত নাহিলেও অন্তৰত আনন্দ দিব পাৰে। সুন্দৰৰ আবাহনে মানুহৰ হৃদয়ক সদায় আকুল কৰি আহিছে। সংগীত এক সুন্দৰৰ অভিব্যক্তি। ই এটা এনেকুৱা শক্তিশালী মাধ্যম যাৰ দ্বাৰা জাতি, ধৰ্ম্ম নিৰ্বিশেষে সকলো শ্ৰেণীৰ মানুহৰ মাজত সহজে সোমাই যাব পাৰি। সংগীতে মানুহক নিতে আনন্দৰ চেতনা সঞ্চাৰিত কৰি নৱ সুন্দৰৰ সন্ধান দিয়ে। পণ্ডিত ই উইল ডুৰাণ্টে এঠাইত লিখিছে: 'আদিম মানুহে সৌন্দৰ্য্য বিচাৰি পায় দৰহা ঠঁতত আৰু তেজ গোট মাৰি ক'লা হৈ পৰা ক্ষত চিহ্নত'। গ্ৰীকসকলে সৌন্দৰ্য্য বিচাৰি পাইছিল চৰ্যাৰনৰ মাজত। ভাস্কৰ্যৰ সৌষ্ঠৱত আৰু প্ৰশান্তিৰ মাজত, ৰোমান সকলে শৃংখলা, গৰিমা আৰু ক্ষমতাৰ মাজত; ৰেনেচাঁ যুগৰ মানুহে ৰঙৰ মাজত আৰু আজিৰ আধুনিক মানুহে সৌন্দৰ্য্য বিচাৰি পাইছে সংগীতৰ মাজত।

সংগীত কলাত প্ৰাচীন কালৰে পৰা দুটা ভেদ দেখা যায়। আধ্যাত্মিক আৰু ভৌতিক। আধ্যাত্মিক সংগীতে জীৱনৰ পৱিত্ৰতা আৰু চৰিত্ৰৰ উজ্জ্বলতা আনি দিয়ে। ভৌতিক সংগীতে মনলৈ দুঃচিন্তা, চৰিত্ৰৰ ভ্ৰষ্টতা আনি জীৱনক অধঃপতনৰ ফালে টানি নিয়ে। আধ্যাত্মিক সংগীতে পীড়িতসকলৰ মনত শান্তি দিয়ে, মানসিক দুখ-যন্ত্ৰণা দূৰ কৰি কষ্ট লাঘৱ কৰে আৰু মনলৈ পৱিত্ৰতা আনি দিয়ে। সংগীত যে কেৱল মানুহৰ মনোৰঞ্জন আৰু বিলাসৰ সামগ্ৰীহে এনে নহয়। ইয়াৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত, বিভিন্ন প্ৰকাৰে ব্যৱহাৰিক প্ৰয়োগ থকাও দেখা যায়। এই কলা সাহিত্য-সংস্কৃতি, ৰাজনীতি-সমাজ নীতি, কৃষি, বিজ্ঞান, ধৰ্ম্ম, যুদ্ধ, শান্তি আদি সকলো ক্ষেত্ৰতে প্ৰযোজ্য। আজিকালি আধুনিক পৰিয়াল বৰ্গত সংগীত এটি অপৰিহাৰ্য্য অংগৰ দৰে হৈ পৰিছে। অন্যান্য গুণৰ লগত সংগীতো এটি মূল্যবান অলংকাৰ। সৰুৰে পৰা সংগীত সাধন নিয়মিত ৰূপে কৰিলে হৃদযন্ত্ৰ সবল হয়। ভগৱান পৰমানন্দময়। এনে আনন্দময়ৰ সন্ধান দিয়ে নৃত্যই। নৃত্য সংগীতৰ এক অপৰিহাৰ্য্য অংগ। নৃত্য পৃথিৱীৰ মানুহ, পশু, পক্ষী আদি সকলোৰে প্ৰাণ স্বৰূপ। যেতিয়া কোনো বস্তু দেখি বা শুনি প্ৰাণত আনন্দ হয় তেতিয়া শৰীৰ মন নাচি উঠে। মৰা চৰায়ে আকাশত মেঘ দেখি আনন্দত চালি ধৰি নৃত্য কৰে, চৰাই বিলাকেও সংগীত শুনিলে আনন্দিত হয় আৰু জাক পাতি নৃত্য কৰে। হাতীয়ে লগৰীয়া হাতীজনীক সন্তোষ দিবৰ বাবে হাবিত নৃত্য কৰে, ভালুকেও নৃত্য কৰে। নৃত্য প্ৰকাশ হয় শৰীৰ অংগ-প্ৰত্যংগ আৰু উপাংগৰ সহায়ত ভংগিমাৰ দ্বাৰা।

প্ৰকৃতিৰ বিভিন্ন সম্পদবোৰৰ ভিতৰত সংগীতো এটি মূল্যৱান সম্পদ। অতীজৰ ঋষি-মুনি সকলৰ পৰা আৰম্ভ কৰি জাতিৰ ক্ৰমোন্নতিৰ লগে লগে বিভিন্ন স্তৰৰ মাজেদি আহি আজি বৈজ্ঞানিক পদ্ধতিৰে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছেহি। জাতিৰ ক্ৰমোন্নতিৰ লগে লগে সংগীতৰ জনপ্ৰিয়তা বাঢ়ি আহি উচ্চ শিখৰত উঠিছেহি।

পৰিবেশ প্ৰদূষণ আৰু নিয়ন্ত্ৰণৰ উপায়
Enviromental Pollution and Measures of Control

শ্ৰীআচাৰ্য্য বৰুৱা
একাদশ শ্ৰেণী
(বিজ্ঞান শাখা)

১। পৰিবেশ প্ৰদূষণৰ গুৰুত্ব :— নিৰ্মল বতাহ পৰিষ্কাৰ পানী আৰু পৰিষ্কাৰ স্থলভূমি মানুহৰ বিশ্বজনীন দাবী, এইবিলাকৰ ওপৰত মানুহৰ জন্মগত অধিকাৰ। দিনে দিনে মানুহ এই অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত হব ধৰিছে। জনবিস্ফোৰণ, দৰিদ্ৰতা, উদ্যোগৰ প্ৰসাৰ আৰু নতুন নতুন নগৰ গঢ়ি উঠাৰ ফলত আমাৰ পৰিবেশ দিনে দিনে দূষিত হৈ পৰিছে। বতাহ, ধুলি, ধোঁৱা, আৰু ক্ষতিকাৰক গেছ; পানীত বিষাক্ত ৰাসায়নিক বস্তু নাইবা জীৱাণু আৰু গলিত বস্তু, মাটিত ৰাসায়নিক কীটনাশক আৰু উদ্যোগিক বস্তুৰ পৰিমাণ প্ৰতি দিনে বাঢ়ি গৈ আছে। এইবিলাকৰ ফলত কেৱল যে মানুহৰ শাৰিৰীক আৰু মানসিক ক্ষতি হৈছে, এনে নহয় মানুহৰ লগে লগে সমূহ জীৱ জগতৰো ক্ষতিসাধন হৈছে। মানুহে স্বাৰ্থপৰভাৱে নিজৰ সুবিধাৰ বাবে পৰিবেশে কিমানখিনি দিব পাৰে তাতকৈ বেছি শোষণ কৰি লৈছে আৰু তাৰ পৰিবৰ্তে পৰিবেশক ওভতাই দিছে বিষাক্ত বস্তু। এই বিষাক্ত বস্তু গোটখাই ভৱিষ্যতে এনে এক পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হব পাৰে যে সম্পূৰ্ণ জীৱজগত ধ্বংসৰ মুখত পৰিব পাৰে।

১৯৪৯ চনত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে জাতিসংঘৰ অধীনত হোৱা এখন বৈজ্ঞানিক সভাত এই সম্পৰ্কে সাৱধান কৰা হয়। তাৰ প্ৰায় দুই দশকৰ পাচত অৰ্থাৎ ১৯৭২ চনত Stockholm ত এই সম্পৰ্কে জাতিসংঘৰ এখন সভা বহে। এই সভাত পৃথিৱীৰ দেশৰ প্ৰতিনিধিয়ে যোগ দিছিল। ভাৰতৰ প্ৰধান মন্ত্ৰী ইন্দিৰা গান্ধীয়েও এই সভাত যোগ দি পৃথিৱীৰ সন্মুখত ভাৰতৰ প্ৰাচীন ঋষি চিৰন্তন ভাবধাৰাৰ কথা বিশ্বক জনাইছিল। এই সভাত প্ৰথমবাৰৰ বাবে পৰিবেশ প্ৰদূষণ যে বিশ্বজনীন সমস্যা তাক স্বীকাৰ কৰি লোৱা হ'ল আৰু সকলো দেশে উমৈহতীয়া আৰু ব্যক্তিগত ভাৱে প্ৰদূষণ ৰোধ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে যাতে প্ৰদূষণ মুক্ত পৃথিৱীত মানুহে পুনৰ নিৰ্মল বতাহ, বিশুদ্ধ পানী, আৰু পৰিষ্কাৰ মাটিৰ অধিকাৰ ঘুৰাই পায়। এইটো মনত ৰাখিব লাগিব যে প্ৰদূষণৰ কোনো ভৌগলিক সীমাৰেখা কোনেও বান্ধি দিব নোৱাৰে। এখন দেশৰ প্ৰদূষণৰ ফল আন দেশে ভোগ কৰিব লাগিব। এইটোও মনত ৰাখিব লাগিব যে প্ৰদূষণৰ কু-ফল তৎক্ষণাত বুজা নাযায়। দূষিত বস্তু অলপ অলপকৈ জমা হৈ এটা সময়ত পৰিবেশ সম্পূৰ্ণভাৱে বিষাক্ত কৰি পেলাব।

২। প্ৰদূষণৰ অৰ্থ :— প্ৰদূষণৰ অৰ্থ হ'ল বায়ু, পানী আৰু মাটিৰ অপ্ৰয়োজনীয় ভৌতিক, ৰাসায়নিক, জৈৱিক পৰিবৰ্তনৰদ্বাৰা সম্পূৰ্ণ জীৱ জগতৰ ক্ষতিসাধন কৰাৰ লগতে, মানুহৰ জীৱন, প্ৰাকৃতিক সম্পদ, সাংস্কৃতিক পৰিবেশ

সমূহৰো ক্ষতিসাধন কৰা। সাধাৰণ অৰ্থত স্বাভাৱিক অৱস্থাত পৰিবেশত ভিন্ন ভিন্ন বস্তু ভিন্ন ভিন্ন অনুপাতত থাকিব লাগে তাৰ এটি দুটি বা অধিক বস্তুৰ পৰিমান বা গুনত্বৰ পৰিবৰ্তনৰ দ্বাৰা স্বাভাৱিক পৰিমাণৰ অৱনতি ঘটোৱাকে প্ৰদূষণ বোলে। প্ৰদূষণৰ ফলস্বৰূপে পৰিবেশৰ ভাৰসাম্য নষ্ট হয় আৰু তাৰ স্বাভাৱিক উৎপাদন ক্ষমতা মন্থৰ হৈ পৰে।

৩। পৰিবেশ কেনেকৈ প্ৰদূষণ হয় ? :— পৰিবেশ-উদ্ভৱ ভিতৰত মানুহেই হ'ল আটাইতকৈ সুবিধাবাদী। চতুৰ হোৱা বাবে নিজৰ বুদ্ধিমত্তে পৰিবেশৰ সম্পদ বাজি প্ৰয়োজনে অপ্ৰয়োজনে অত্যাধিক মাত্ৰাত ব্যৱহাৰ কৰি আছে। পৰিবেশৰ স্বাভাৱিক ভাৰসাম্যতাত বাধা প্ৰদান কৰি পাৰিপাৰ্শ্বিক আন জীৱ জগত শত্ৰুতা কৰাৰ উপৰিও মানুহে নিজৰ ক্ৰমবৰ্দ্ধমান চাহিদা পূৰণৰ বাবে যেনেকৈ এফালে পৰিবেশ ধ্বংস কৰি গৈ আছে আনফালে তেনেকৈ পৰিবেশে গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰা আৱৰ্জনা আৰু বিষাক্ত বস্তু পৰিবেশকেই ওভতাই দিছে। ফলস্বৰূপে পৰিবেশ যেনেকৈ এফালে ভাৰসাম্যতা হেৰুৱাইছে আনফালে তেনেকৈ দিনে দিনে ই দূষিত হৈ গৈ আছে।

পৰিবেশ দূষিত হোৱাৰ মূল কাৰণ কেইটামান তলত উল্লেখ কৰা হ'ল।

১। উচ্চহাৰত জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ ফলত খাদ্য আৰু বাসস্থানৰ ক্ৰমবৰ্দ্ধমান চাহিদা পূৰণৰ বাবে প্ৰাকৃতিক সম্পদ অধিক মাত্ৰাত ব্যৱহাৰ আৰু ধ্বংস।

২। অপৰিকল্পিতভাৱে জনবসতিৰ বিস্তাৰ।

৩। আধুনিক প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ অপৰিকল্পিত ব্যৱহাৰ।

৪। উদ্যোগিক ব্যৱহাৰৰ বাবে কেঁচামাল আহৰণ কৰিবৰ সময়ত প্ৰকৃতিৰ পুনৰ উৎপাদন ক্ষমতাৰ প্ৰতি চকু নিদিয়া।

৫। চহৰাঞ্চলৰ আৱৰ্জনা, কাৰখানাৰ দূষিত পদাৰ্থ ক্ৰমশঃ গোট খাই খাই মাটি আৰু বায়ু দূষিত কৰা।

৬। মাটিত ৰাসায়নিক সাৰৰ আৰু খেতিত কীটনাশক বস্তুৰ অত্যাধিক ব্যৱহাৰ আৰু তাৰ সুদূৰপ্ৰসাৰী প্ৰতিক্ৰিয়াৰ ফলত উদ্ভুত পৰিস্থিতি।

৭। দৰিদ্ৰতাৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা অস্বাস্থ্যকৰ পৰিবেশ।

৮। ভূমিস্খলনৰ ফলত মাটিৰ উৰ্বৰতা হ্ৰাস, বানপানীৰ প্ৰকোপ বৃদ্ধি, মৰুভূমিৰ অগ্ৰগতি আৰু নানা ধৰণৰ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ ফলত পৰিবেশ দূষিত হয়। মটৰ গাড়ী আৰু অন্যান্য যান-বাহন, তাপবিদ্যুৎ উৎপাদন কেন্দ্ৰ, আনৱিক শক্তি উৎপাদন কেন্দ্ৰ, কল কাৰখানাৰ আদি পৰা ওলোৱা বিভিন্ন পদাৰ্থকণিকা, গেছ, তেজষ্ক্ৰিয় পদাৰ্থ আৰু ছালফাৰ, নাইট্ৰ'জেন, হেলদেন আদিৰ যৌগ পৰিবেশত আহি মিলিত হোৱাৰ ফলত পৰিবেশ দূষিত হয়।

৪। প্ৰদূষণৰ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ (Reaction of pollution) দ্বাৰা পৰিবেশ দূষিত হ'লে নানাধৰণৰ জটিল পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হব পাৰে। তাৰ ভিতৰত প্ৰধান কেইটামান হ'ল—

১। মানুহৰ স্বাস্থ্য হানি হয় আৰু নানাধৰণৰ জীৱাণু আৰু ৰোগ, আনকি কেন্চাৰ আদি হোৱাৰ সম্ভাৱনা বেছি।

২। প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ পুনৰ গঠন ক্ষমতা বাধা-গ্ৰস্ত হয় আৰু উৎপাদনৰ ক্ষমতা দিনে দিনে কমি আছে।

৩। মানুহৰ পৰম্পৰা ঐতিহ্য সাংস্কৃতিত বাধা সৃষ্টি হয় আৰু প্ৰাকৃতি সৌন্দৰ্য্যৰ ক্ষতি হোৱা বাবে বিনোদনৰ ব্যাঘাত ঘটে। মানুহৰ জীৱন যাত্ৰা দিনে দিনে জটিলৰ পৰা জটিলতৰ হৈ পৰে।

৪। মানুহে সৃষ্টি কৰা পৰিস্থিতিৰ ফলত মানুহ দিনে বিপদাপন্ন হোৱাৰ উপৰিও সমগ্ৰ জীৱজগতৰ ভাৰসাম্যহীনতা সৃষ্টি হোৱাৰ ফলত প্ৰদূষণৰ প্ৰতিক্ৰিয়া বৃদ্ধি হয় বুলি কব পৰা যায়।

৫। প্ৰদূষণকাৰী বস্তুসমূহ (pollutants) :—মানুহৰ কাৰ্য্য কলাপ আৰু কাৰখানাপৰা দূষিত পদাৰ্থ ওলাই পৰিবেশত গোট খাব পাৰে। তাৰোপৰি মানুহে শস্য উৎপাদন কৰা বা আনধৰণৰ বস্তু প্ৰস্তুত কৰাৰ কাৰণে বহুধৰণৰ ৰাসায়নিক পদাৰ্থ ব্যৱহাৰ কৰে। এই সকলোবিলাকৰ নানাধৰণৰ বিক্ৰিয়া ঘটি শেষত পৰিবেশত গোট খায়। এইবিলাকৰ কিছুমান তলত উল্লেখ কৰা হ'ল।

কাৰ্বন ডাই অক্সাইড (CO), চালফাৰ ডাইঅক্সাইড (SO_2) হাইড্ৰজেন চালফাইড (H_2S) মীৰ (Pb), দস্তা (Zn) ধোঁৱা ধুলি, ধোঁৱা কুঁৱলী, কীটনাশক, ভেকুৰ নাশক বস্তু, ৰাসায়নিক সাৰ, ইথাৰ, পাৰা, এচবেষ্টচ আৰু ঘৰুৱা আৰ্বজনা ইত্যাদি।

এইবিলাকক দুটা শ্ৰেণীত ভাগ কৰিব পৰা যায়।

১। অক্ষয়িষ্ণু পদাৰ্থ (Non degradable substances) যিবিলাক বস্তু সহজে নষ্ট নহয় বা অতি লাহে লাহে ক্ষয় হয়। যেনে এলুমিনিয়াম কীটনাশক বস্তু, পাৰা, এচবেষ্টচ, প্লাষ্টিক জাতীয় বস্তু।

২। ক্ষয়িষ্ণু পদাৰ্থ (Degradable substance) যিবিলাক বস্তু পমি গৈ মাটিৰ লগত মিহলি হৈ যায়। যেনে—ঘৰুৱা আৰ্বজনা, মলমূত্ৰ, জীৱজন্তু ইত্যাদি।

৬। বায়ুৰ প্ৰদূষণ (Air pollution) :— এজন সুস্থ মানুহে দিনে প্ৰায় ১৬-২০ কিলোগ্ৰাম অক্সিজেন শোষণ কৰে। গতিকে বতাহ যদি বিশুদ্ধ নহয়, তেতিয়াহলে তাৰ পৰিনাম কি হব পাৰে তাক সহজে অনুমান কৰিব পৰা যায়। নিৰ্মল বায়ুত অক্সিজেন এক নিৰ্দিষ্ট পৰিমানত থাকে কিন্তু বায়ুত যেতিয়া নানা ধৰণৰ ক্ষতিকাৰক গেছৰ কণিকা আদি মিহলি হয়, তেতিয়া অক্সিজেনৰ আনুপাতিক হাৰো কমি যাবলৈ বাধ্য হয়। আৰু অক্সিজেনৰ লগত অপ্ৰয়োজনীয় আৰু ক্ষতিকাৰক গেছ আৰু পদাৰ্থ সমূহ আমাৰ দেহৰ ভিতৰলৈ প্ৰৱেশ কৰে। বায়ু প্ৰদূষিত হ'লে কেৱল যে মানুহৰে শাৰীৰিক ক্ষতি হয় এনে নহয়, আন আন প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদৰো স্বাভাৱিক বৃদ্ধি বাধাগ্ৰস্ত হয়।

বায়ু প্ৰদূষিত কৰা কেইবিধমান গেছ আৰু আন আন বস্তুৰ নাম তলত উল্লেখ কৰা হ'ল ; লগতে এইবিলাকৰ উৎপত্তিস্থলবো উল্লেখ কৰা হ'ল।

১। কাৰ্বনডাই অক্সাইড (CO) :— মটৰ গাড়ী আৰু কলকাৰখানা পৰা য'ত পেট্ৰলজাত বস্তু আৰু কয়লা ব্যৱহাৰ কৰা হয়, তাৰ পৰা ওলায়।

২। চালফাৰ ডাই অক্সাইড (So_2) :— কয়লা ব্যৱহাৰ হোৱা তাপবিদ্যুৎ কাৰখানা আৰু আন আন কাৰখানাৰ পৰা ওলায়।

৩। নাইট্ৰজেন অক্সাইড ([illegible]) : মটৰ গাড়ী আৰু কাৰখানা আৰু জলবিদ্যুৎ কাৰখানাৰ পৰা ওলায়।

৪। হাইড্ৰজেন কাৰ্বন : মটৰ গাড়ী, তেল শোধনাগাৰ, পেট্ৰল ব্যৱহাৰ কৰা কাৰখানা আদিৰ পৰা ওলায়।

৫। কণিকা : [illegible] ফলত আৰু নানা ধৰণৰ কাৰখানা [illegible] তাপবিদ্যুৎ কাৰখানা আৰু [illegible] বতাহত প্ৰৱেশ কৰে।

৬। ধাতু : নিকেল, টিন, মীৰ, কেডমিয়াম আদি অনেক ধৰণৰ ধাতুবিলাক কণিকা, গেছ বা পানীৰ ৰূপত [illegible] কাৰখানা, [illegible] চিমনিৰ পৰা বায়ুমণ্ডলত সোমাই যায় [illegible] ধাতুৰ কণিকা [illegible] ধূলি আদিৰ লগত [illegible] মিহলি হয়।

৭। পৰাগ ৰেণু, [illegible] ৰেণু আৰু আন বীজাণু :— নানা ধৰণৰ অসংখ্য পৰাগৰেণু আৰু [illegible] বীজাণু [illegible] ৰেণু আৰু আন আন বীজাণুৰ [illegible] পৰা বেমাৰ বিয়াপে [illegible] পৰাগৰেণুৰ পৰা নানা ধৰণৰ এলাৰ্জি উৎপত্তি হয়।

৮। তেজষ্ক্ৰিয় পদাৰ্থ : পৰমাণু বিস্ফোৰণৰ [illegible] পৰমাণু কাৰখানাত দুৰ্ঘটনা জনিত কাৰণৰ পৰা বায়ুমণ্ডলত তেজষ্ক্ৰিয় পদাৰ্থই বিস্তাৰ লাভ কৰে। তেজষ্ক্ৰিয় পদাৰ্থই কেৱল যে পোনে পোনে দেহৰ ক্ষতি কৰে এনে নহয় [illegible] এইবিলাক পদাৰ্থই খাদ্যৰ লগত মিহলি হৈ খাদ্যৰ জৰিয়তে [illegible] প্ৰায় ধৰণৰ জীৱদেহত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। কেন্সাৰ [illegible] তেজষ্ক্ৰিয় পদাৰ্থৰ [illegible] ৰোগ আৰু জন্মগত বিকলাঙ্গতা আদি [illegible] পৰাও হোৱা বুলি ধাৰণা ক্ৰমে দৃঢ় হৈছে।

৯। ধুলি, ধোঁৱা আৰু ধোঁৱা কুঁৱলী :— অধিক জনবসতি পূৰ্ণ ঠাই আৰু শিল্প নগৰীৰ আকাশত ধুলি আৰু ধোঁৱা ভাতি ফুৰে। তাৰ ফলত ৰাসায়নিক বাষ্প আৰু আন বহুতো গেছ লগলাগি ধোঁৱা কুঁৱলীৰ সৃষ্টি হয়। এই ধোঁৱা কুৱলীত যদি পেৰাক্সি অৰিটাইল (Peroxyacetyl Nitrate) সংক্ষেপে PAN আৰু অজন (O_3) থাকে তেতিয়া হলে সাংঘাটিক ক্ষতিকাৰক হয়।

আমাৰ দেশৰ চহৰ অঞ্চলতো ক্ষতিকাৰক গেছ আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ কণিকাৰ পৰিমান আন দেশৰ বহুতো ডাঙৰ ডাঙৰ শিল্প নগৰীতকৈ বেছি। ভাৰতবৰ্ষৰ ভিতৰত বোম্বাইত কাৰ্বনডাই অক্সাইড (CO), মিল্লীত চালফাৰ ডাই অক্সাইড (S_{O_2}), কানপুৰত কনিকা বিশ্বৰ বহুতো শিল্প নগৰীতকৈ বহুগুণে বেছি।

ক্ষতিকাৰক গেছ আৰু পদাৰ্থৰ পৰা হ'ব পৰা কেইটামান ৰোগ।

চালফাৰ ডাই অক্সাইড (S_{O_2})—হাওঁফাওঁৰ ৰোগ, যেনে হাঁপানি, ব্ৰংকাইটিচ, হৃদৰোগ, বহুমূত্ৰতা, কৰ্কটৰোগ আদি।

কাৰ্বন ডাই অক্সাইড (CO)—তেজৰ অক্সিজেন পৰিবহন ক্ষমতা হ্ৰাস পায়।

হাইড্ৰ'কাৰ্বন (HC)—কৰ্কট ৰোগ।

কেডমিয়াম (Cd),— যকৃতৰ ক্ষতি।

আৰ্চেনিক (As)— তেজৰ লোহিত কনিকা ধ্বংস আৰু বৃক্কৰ ক্ষতি আৰু জণ্ডিচ ৰোগৰ কাৰণ।

ক্ল'ৰিণ (cl)—উশাহ নিশাহ লোৱা বাট আৰু চকুৰ ক্ষতি কৰে।

হাইড্ৰ'জেন (HCN) :—স্নায়ু কোষৰ ক্ষতি কৰে।

৭। পানীৰ প্ৰদূষণ (water pollution) :— বতাহৰ দৰে পানীও নানা ভাৱে দূষিত হয়। বতাহৰ দৰে পানীও জীৱৰ বাবে অতি আৱশ্যকীয় বস্তু। কল কাৰখানাৰ পৰা নানা ধৰণৰ দূষিত পদাৰ্থ যেনে ছালফিউৰিক এচিদ (H_2SO_4), ফেনল (C_6H_5OH), ক্ল'ৰিণ (cl) আৰু অনেক ধৰণৰ পদাৰ্থ আহি নৈত পৰে আৰু সাগৰত মিলি যায়। এইবিলাকৰ উপৰিও মানুহ আৰু জীৱজন্তুৰ মলমূত্ৰত থকা বেমাৰৰ বীজানু, খেতিৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা ৰাসায়নিক সাৰ, কীটনাশক বস্তু, চাবোনৰ ফেন, খনিজ তেল, তেজষ্ক্ৰিয় পদাৰ্থ আদি আহি পানীৰ লগত মিহলি হয়। দূষিত পানীত কোনো কোনো ধৰণৰ জলজ উদ্ভিদ অতি বেছিকৈ জন্মে আৰু এইবিলাকে পানীত থকা সকলো অক্সিজেন শোষণ কৰি লয়, ফলত জলজ প্ৰাণী অক্সিজেনৰ অভাৱত বিপদৰ সন্মুখীন হয়।

সাগৰ আমাৰ ভৱিষ্যতৰ খাদ্যৰ ভাণ্ডাৰ। কিন্তু সকলো দূষিত বস্তু গৈ শেষত সাগৰত পৰে আৰু তাৰ বাবে সাগৰৰ পানী দিনে দিনে দূষিত হৈ গৈ থাকে। এই-বিলাকৰ ওপৰিও ডাঙৰ তৈলবাহী জাহাজ সাগৰৰ মাজত বিস্ফোৰণ হৈ বহুসময়ত সাগৰৰ পানী দূষিত কৰে। বহুদেশে তেজষ্ক্ৰিয় পদাৰ্থবিলাকো সাগৰত পেলাই দিয়ে। এইবিলাকৰ দ্বাৰা সাগৰৰ পানী দূষিত হোৱাৰ লগে লগে সাগৰৰ সম্পদ স্বৰূপ জলজ উদ্ভিদ আৰু নানা ধৰণৰ প্ৰাণী বিপদাপন্ন হৈ পৰে।

৮। মাটি প্ৰদূষণ :— (pollution of land) :— বায়ু আৰু পানীৰ দৰে মাটিও জীৱৰ বাবে অতি আৱশ্যকীয়। জলবায়ু আৰু উদ্ভিদৰ সহযোগত হাজাৰ হাজাৰ বছৰত ধীৰে ধীৰে এই মাটি গঢ়ি উঠিছে। এই মাটি নষ্ট হোৱা মানে উদ্ভিদৰ উৎপাদন ক্ষমতা নষ্ট হৈ যোৱা আৰু এবাৰ নষ্ট হৈ গ'লে পুনৰ গঠনৰ বাবে বহুবছৰৰ চেষ্টা প্ৰয়োজন হয়। মাটি বহুতো কাৰণত দূষিত হব পাৰে। তাৰ ভিতৰত—

১। গছ-গছনি কাটি পেলালে মাটি উদং হৈ পৰে আৰু বৰষুণত ভূমিক্ষয় বৃদ্ধি পাই হাজাৰ হাজাৰ বছৰত সৃষ্টি হোৱা সাৰুৱা মাটিখিনি লাহে লাহে বৈ গৈ নৈ আৰু সাগৰৰ পানীত মিহলি হয়।

২। পুনঃ পুনঃ কীট আৰু জীৱাণু নাশক বস্তু, ৰাসায়নিক সাৰ আৰু অপতৃণ নিৰোধক বস্তু ব্যৱহাৰৰ ফলত মাটিৰ স্বাভাৱিক জৈৱিক গুণ নষ্ট হৈ পৰে। মাটি সৃষ্টি আৰু সাৰুৱা কৰি ৰাখিবৰ বাবে যিবিলাক অনু জীৱানু মাটিত থাকে সেইবিলাক ক্ৰমে ধ্বংস হৈ যায়। কীটনাশক বস্তু পুনঃ পুনঃ ব্যৱহাৰ কৰি থকাৰ ফলত এইবিলাক খাদ্য শৃংখলৰ জৰিয়তে সকলো জীৱৰ কোষত সোমাই পৰি দেহ বিষাক্ত কৰি তুলে।

৩। অধিক জলসিঞ্চন কৰা বাবে মাটি লুণীয়া হয় আৰু উৰ্বৰতা হ্ৰাস পায়।

৪। পেলনীয়া বস্তু যেনে টিন, কাচ, কাগজ, ৰবৰ, প্লাষ্টিক, পোৰা-কয়লা, পুৰণি মটৰ গাড়ী আৰু আন আন তেনে পেলনীয়া বস্তুবিলাকে মাটিৰ ওপৰত আৱৰ্জনা সৃষ্টি কৰে, কাৰণ এইবিলাকৰ বেছি ভাগেই সহজে পচি নাযায়।

৮। শব্দ প্ৰদূষণ (Sound pollution):— চহৰাঞ্চলত অতিমাত্ৰাত যান-বাহনৰ কোলাহল, শিল্পাঞ্চলত কল-কাৰখানাৰ শব্দ, বিমান প্ৰোতাশ্ৰয়বিলাকৰ ওচৰত বিমানৰ প্ৰচণ্ড শব্দ, ৰেলৰ চলাচলৰ শব্দ আদি যেতিয়া সহাৰ সীমাৰ পাৰ হৈ যায়, তেতিয়াই তাক প্ৰদূষণ বোলা হয়। বহুধৰণৰ শব্দ আছে, যিবিলাক সহ্য কৰিব পৰা ধৰণৰ যদিও তথাপি আমাৰ ক্ষতি কৰিব পাৰে।

শব্দ জুখিব পৰা যায়। এনে জোখৰ একক হ'ল এক ডেচিবেল (decibel)। শব্দ যদি ৭০ ডেচিবেলৰ ভিতৰত হয় তেতিয়াহ'লে ক্ষতি নকৰে। কিন্তু যদি ১১০ ডেচিবেল পাৰ হৈ যায় তেতিয়াহ'লে মাৰাত্মক ক্ষতি কৰিব পাৰে। এদিন বা মাজে মাজে বিকট শব্দ শুনিলে বিশেষ ক্ষতি নহয় কিন্তু প্ৰতিদিনে এনে শব্দ শুনি থাকিলে শাৰীৰিক প্ৰতিক্ৰিয়াই দেখা দিয়ে, যেনে— প্ৰতিদিন ১ চেকেণ্ডত ১৩৫ ডেচিবেল, প্ৰতিদিনে ৪ ঘণ্টা ৯০ ডেচিবেল, প্ৰতিদিনে ৪ ঘণ্টা ৯৭ ডেচিবেল শব্দ শুনি থাকিলে মানুহ ৰোগগ্ৰস্ত হৈ যাব পাৰে।

৯। শব্দ প্ৰদূষণৰ কু-ফল (Fffect of sound pollution):— শব্দ সহ্য কৰিব পৰা সীমা পাৰ হৈ গ'লে নানা ধৰণৰ শাৰীৰিক প্ৰতিক্ৰিয়া দেখা দিব পাৰে। তাৰ ভিতৰত তলত দিয়াবিলাকেই উল্লেখযোগ্যঃ—

১। স্নায়ু ৰোগ।
২। মানসিক ৰোগ।
৩। হৃদয় ৰোগ।
৪। অনিদ্ৰা।

১০। বায়ুৰ প্ৰদূষণ নিয়ন্ত্ৰণ (Control of air polluton):— বায়ুৰ প্ৰদূষণ বৰ্ত্তমান বিশ্বত সম্পূৰ্ণ ভাৱে ৰোধ কৰা একেবাৰেই সম্ভৱ নহয়। শিল্প সভ্যতাৰ জগতে প্ৰদূষণৰ আংশিক সমস্যা সৃষ্টি কৰিব [illegible] উদ্যোগিক মানৱ সমাজৰ পৰিৱৰ্তনৰ ফালে চাই [illegible] উপযুক্ত ব্যৱস্থা লোৱাৰ [illegible] সকলো দেশেই [illegible] বিলাক বাবে লব পৰা যায়। সেইবিলাক হ'ল—

১। কাৰখানাৰ ধোঁৱা যাতে বহু ওপৰলৈ যায় তাৰ বাবে চিমনিবিলাক ওখ কৰা প্ৰয়োজন।

২। দূষিতবিলাক যাতে কাৰখানাৰ পৰা ওলাই [illegible] মিহলি হ'ব নোৱাৰে তাৰ বাবে ধূলিক [illegible] মেচিনৰ দ্বাৰা [illegible] লাগে।

৩। ইন্ধন ব্যৱহাৰৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ আৰোপ কৰিব [illegible]

৪। বসতি অঞ্চল আৰু শিল্পাঞ্চলৰ মাজত [illegible] ব্যৱধান ৰাখিব লাগিব। [illegible] ধোঁৱা আৰু [illegible] শোষণ কৰিব পৰা বিশেষ ধৰণৰ গছ [illegible] লগাব লাগিব।

৫। কোনো কোনো ক্ষতিকাৰক ৰাসায়নিক [illegible] পুনৰাৱৰ্তন প্ৰক্ৰিয়াৰে পুনঃ পুনঃ ব্যৱহাৰ কৰি [illegible] বায়ুমণ্ডল দূষিত কৰিব নোৱাৰে।

৬। বৈদ্যুতিক অৱক্ষেপকৰ দ্বাৰা অতি ক্ষুদ্ৰ [illegible] কণিকাবিলাক ধৰি ৰাখিব পৰা যায়।

১১। পানীৰ প্ৰদূষণৰ নিয়ন্ত্ৰণ (control of wa[illegible] pollution):—

১। নৈ, নলা, খাল, বিল, আদি আৱৰ্জনামুক্ত [illegible] ৰাখিব লাগে।

২। চহৰৰ আৱৰ্জনা নৈত নেপেলাই আধুনিক পদ্ধ[illegible] মতে সাৰ আৰু আন কিছুমান বস্তুলৈও ৰূপান্তৰিত কৰি[illegible] পৰা যায় বা বিশুদ্ধ কৰিব পৰা যায়।

৩। চাবোন জাতীয় বস্তু যিমান কম নৈৰ পানীত মিহলি হয় সিমানেই ভাল।

৪। কল কাৰখানাৰ পৰা যাতে দূষিত বস্তু [illegible] নকৰাকৈ নৈ আদিত পৰিব নোৱাৰে।

৫। মলমূত্ৰ আদিৰ বাবে "চেফটিক টেঙ্ক" ব্যৱহাৰ কৰা অৱশ্য কৰ্তব্য।

১২। মাটিৰ প্ৰদূষণ নিয়ন্ত্ৰণ উপায় (Measure to Control soil pollution):—

১। ভূমি ক্ষয় ৰোধ কৰাৰ বাবে উপযুক্ত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা।

২। ৰাসায়নিক কীটনাশক বস্তু ব্যৱহাৰ কৰাৰ পৰিৱৰ্তে জৈৱিক নিবাৰণ প্ৰথাৰে কীট ধ্বংস কৰাৰ উপায় উদ্ভাৱনৰ প্ৰতি অধিক গুৰুত্ব দিয়া।

৩। বিভিন্ন ধৰণৰ পৰিৱেশতন্ত্ৰ ৰক্ষাৰ প্ৰতি গুৰুত্ব দিয়া।

৪। ৰাসায়নিক সাৰৰ লগত উপযুক্ত পৰিমানে জৈৱিক সাৰ প্ৰয়োগ কৰা।

৫। অপতৃণ ভূমি ৰোধ কৰিবলৈ উপযুক্ত জৈৱিক প্ৰথাৰ আশ্ৰয় লোৱা।

৬। কঠিন আৱৰ্জনা নষ্ট কৰিবলৈ আধুনিক কলা কৌশলৰ আশ্ৰয় লোৱা।

১৩। শব্দ প্ৰদূষণৰ ৰোধ কৰাৰ উপায় (Measure to control sound pollution):—

১। কোলাহল যাতে কম হয় তাৰ বাবে সকলো মানুহে সজাগ হ'ব লাগিব আৰু প্ৰয়োজন নহ'লে কেতিয়াও যাতে বিকট শব্দ সৃষ্টি কৰা নহয় তাৰ প্ৰতি যত্ন লব লাগিব।

২। গছে শব্দক বাধা দিব পাৰে বাবে বেছিকৈ গছ ৰুব লাগে।

৩। কাৰখানাত কাম কৰা মানুহৰ কাণত যাতে বিকট শব্দ সোমাব নোৱাৰে তাৰ বাবে বিশেষ ব্যৱস্থা লব লাগে।

৪। স্কুল, কলেজ, চিকিৎসালয় আদিৰ কাষত জোৰে হৰ্ণ বজোৱা আদি নিষেধ কৰিব লাগে।

৫। শিল্পাঞ্চলৰ পৰা বসতি অঞ্চলৰ দূৰত্ব বজাই ৰাখিলে কল কাৰখানাৰ শব্দ অনবৰত কাণত আহি নপৰে।

জগত তোমাৰ কাৰণে নহব পাৰে কিন্তু তুমি জগতৰ কাৰণে। তাকে ভাবি তুমি সুখী হবা। জীৱন পুথিৰ তুমি এখিলা পাত; তোমাক বাদ দি সেই পুথি সম্পূৰ্ণ হব নোৱাৰে।

বাৰুক স্পিনোজ

ঃঃ এইখনেই মোৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষ ঃঃ

সুস্মিতা দিহিঙ্গীয়া
স্নাতক, ১ম বাৰ্ষিক

এইখনেই মোৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষ
৪৩ তম স্বাধীনতা পাৰ হৈ
একবিংশ শতিকালৈ ধাবিত ভাৰতবৰ্ষ।
"Freedom is my birth right" স্বপ্ন ;
স্বেচ্ছাচাৰী ৰাজনীতিৰ দ্বাৰা ধৰ্ষিতা গণতন্ত্ৰ।
শিক্ষা, স্বাস্থ্য আৰু চাকৰি সকলো নতুন ;
ক'ম্পিউটাৰৰ দ্বাৰা নিৰ্য্যাতিত বেকাৰ
এইখনেই মোৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষ
ৰাম জনমভূমি বাবৰি মছজিদ
শিখ / হিন্দু পঞ্জাব
গৃহযুদ্ধত একেটি শিশুৰেই আৰ্তনাদ।
আকৌ এযুগ ঐক্যৰ মিছিল
পিছ পৰো আমি এইয়ে ভাৰতবৰ্ষ।
এইখনেই মোৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষ
আই, এম্, এৰ লেকাম আমাৰ মগজত
হেজাৰজন কৃষকৰ ক্ষুধিতৰ দেশ
নাই নিৰ্বাচন তথাপিও লাগে পঞ্চায়তীৰাজ ?
আগত আছে মাত্ৰ আন্ধাৰ, কিন্তু !
এতিয়াও সময় আছে সূৰ্য্যোদয়ৰ
দেহত আমাৰ তেজৰ মিল
স্বাধীনতা আমাৰেই স্বপ্ন
এইখন আমাৰেই দেশ ভাৰতবৰ্ষ।

** সহযাত্ৰী **

তৰুণ কুমাৰ [illegible]
দ্বাদশ শ্ৰেণী

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
মোৰ [illegible], মোৰ [illegible]
মোৰ [illegible] আৰু পিছত
সেই [illegible]
মানুহ মানুহ আৰু মানুহ।
পূৰ্ণিমাৰ জোনৰ দৰে
উজ্বল নিৰহংকাৰী মানুহ।
মই মানুহৰ সংগী
মই জীয়াই আছোঁ
মানুহৰ প্ৰেৰণাৰে
মোৰ প্ৰেৰণাৰ, মোৰ শক্তিৰ উৎস
কেৱল মানুহ।
মানুহৰ প্ৰেৰণাৰে
গঢ়ে মোৰ আশাৰ বেদীৰ
উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ।
মই মানুহৰ বাবে
আৰু মোৰ বাবে
কেৱল মানুহ।

ঃঃ প্ৰেৰণা ঃঃ

ৰেণু মৰাং
স্নাতক ৩য় বাৰ্ষিক

মধুৰ কল্পনাই দিয়ে
জীয়াই থকাৰ স্বপ্ন
স্বপ্ন-মন্দিৰ হৃদয় হয়
ব্যাকুল।
ৰঙা, নীলা, বগা বহুতো ৰঙৰ
ধুনীয়া ধুনীয়া সেই বেলুনবোৰ
উৰি যায়, আকৌ ফাটি যায়।
স্বপ্ন-মন্দিৰ হৃদয় হয়
উন্মাদ।
স্বপ্ন-মন্দিৰ হৃদয়ৰ
ব্যাকুলতা, উন্মাদনা আৰু
তাৰ চৰম পুৰস্কাৰ
মধুৰ বাস্তৱতাৰ নিৰ্মম চুমাবোৰ।

খাটি খোৱা মানুহক ভাল পাওঁ বুলি কলেই

কুমাৰী নিৰুপমা গগৈ
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

মোৰ অপৰাধ কি নাজানো আই
তোমাক আৰু মোৰ গাঁৱৰ খাটি খোৱা
মানুহক ভাল পাওঁ বুলি ক'লেই
কাঢ়ি নিব বিচাৰে মোৰ জিভা ;
ৰাজপথত লাঞ্চিত কৰিব বিচাৰে মোৰ সত্বা !
ভাতৃঘাতী ৰাজত্ব আন্দোলন আৰু
বন্দুকৰ শব্দক প্ৰতিবাদ কৰিলেই
সিহঁতে মোক টানি নিয়ে
বধ্যভূমিলৈ—
মই যদি কওঁ— "হাতত ষ্টেনগান লৈ
ৰাজপথে ৰাজপথে দিয়া
আবেগৰ শ্লোগান "বিপ্লৱ" নহয় বুলি
তেতিয়াই সিহঁতে কয় মই হেনো
বিপ্লৱৰ প্ৰতিবন্ধক দেশদ্ৰোহী।
তথাপি মই হ'লে আই তোমাক
থেৰেজুবুলীয়া কলিজাত থকা
এবুকু মৰমক বৰ ভাল পাওঁ।
আৰু ভাল পাওঁ, তোমাৰ বুকুতেই থকা
খাটি খোৱা মানুহক যাৰ শ্ৰমৰ
বাদে একোৱেই নাই।
আই তাত মোৰ অপৰাধেইবা কি ?

॥ তোমাক বিছাৰি পাওঁ ॥

কণীমাই গগৈ
স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক

হাজাৰ হাজাৰ হাঁহি কান্দোনৰ মাজতো
মই তোমাক বিছাৰি পাওঁ
হিমাদ্ৰিৰ শিখৰত
নদীৰ গৰ্ভত
নেগুৰছিগা কোৱাল নদীৰ সোঁতত
পৰ্ব্বতৰ দুৰ্গম গুহাত
তোমাক বিছাৰি পাওঁ—
ৰাতিৰ স্বপ্নত
দিঠকত—
তোমাক বিছাৰি পাওঁ
ফুলনিৰ প্ৰতিটো ফুলত
পখিলাৰ ৰঙচঁৱা পাখিত
বন বিহগৰ মধুৰ সুৰত।
মই তোমাৰ অস্তিত্ব অনুভৱ কৰোঁ
যেতিয়াই বহি থাকো মই
নিৰ্মল আকাশৰ তলত
ক'লা বগা ডাৱৰৰ ফাঁকে ফাঁকে
তুমি লুকা ভাকু খেলা।

* * *

* অনুভূতি *

কমলকুমাৰ ফুকন
দ্বাদশ শ্ৰেণী

[illegible]
[illegible] উঠে
[illegible] বুলি।
[illegible]
[illegible]
[illegible] জাগি দোৱা,
[illegible] কলেই......
[illegible] ...
[illegible] নাই ?

॥ ল'ৰালি ॥

বেদান্ত কুমাৰ গগৈ
স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক

ফুলৰ দৰে এনে গভীৰ ৰঙেৰে
ৰপাই লোৱা তুলিকাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি নিশ্চয়তা
মোক, আকৌ এবাৰ ঘূৰাই দিয়া।
অকৃপণভাৱে বিলাবলে' হাঁহি
কোমলভাৱে সানি থবলে' উচুপনি
ফুলৰ দৰে ... ...
মই জানো ভুল কৰোঁ......কেতিয়াবা কেতিয়াবা
ঘূৰাই বিচাৰি সেই সংকুচিত সময়!
ফুলৰ দৰে .. ..

॥ সপোনৰ সন্ধানত ॥

প্ৰকাশ বৰুৱা
দ্বাদশ শ্ৰেণী

গভীৰৰ পৰা গভীৰতালৈ
ক্ৰমান্বয়ে পৃষ্ঠ দিনবোৰ কল কলাবলৈ
হৈ পৰিছে মুখৰিত
এটা প্ৰাচীন সপোনৰ সন্ধানত।
জৰো ৰবা শব্দটোত উৰি গ'ল
ভাঁৱত বহি থকা
ফুলা জুপুৰীৰ চিঞৰটো :
যেন কৰ্ড কটা ফটা চিলা।
ঝিলিৰ মাতটো চকুখাই ফুটি উঠে
হাজাৰ হাজাৰ বুলেট
গিজ্ গিজ্ গাজ্ গাজ্কৈ
বাজিব লাগিছে বুকুত
অহৰহ দেওঁধাই ঢোল
তাত কান্দে খহনীয়া সপোনৰ
সুৱাগমণি সাধু।
এতিয়াতো সাৰ পাই নুঠে
যমুনাৰ বালিত পোত যোৱা
জীৱন মৃত কৃষ্ণ।
কোন ব্যাধৰ শৰে কাটি নিলে
সেই প্ৰাচীন সপোনটো
ভেকুৰা কঙ্কালৰ ডিঙিত ওঁৰা
মেদামৰ ফোপোলা সপোনটো।

॥ সাম্প্ৰতিক ॥

প্ৰণীতা বৰুৱা
স্নাতক ১ম বাৰ্ষিক

এতিয়া
কোনে কাক সুধিব
পথৰ ঠিকনা
কোনে কাক দিব
সময়ৰ বতৰা
সময় নিজেই লুণ্ঠিত আজি
মানুহৰ হাততে।
ধোঁৱা আৰু ধূলি ধূসৰিত পথত
এতিয়া
আটাইয়ে খোজ দিছে
খুপি খুপি
বিচাৰি নিজৰ স্থিতি।
নাজানে কোনেও
নিজৰ সঠিক পৰিচয়
নিজে এতিয়া ক'ত কৰে কি।
সময় থাকোতে
বিচাৰি ল ইয়াতে
তোৰ নিজা ভেটি
তোৰ আপোন মাটি
অ' মোৰ বুকুৰ কুটুম!

॥ মাতৃভূমি ॥

বি, ৰৱাং
প্ৰৱক্তা, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

একেই মাটি
একেই পানী
আকাশ,
বতাহ,
আইঁচোন ইয়াতে আমি সাজোঁ।
হিয়াৰ ৰঙেৰে
"মুৰং" আৰু "নৱাং"।
জোনাক সৰা নিশাত
তুমি আৰু মই
হাতত হাত থৈ
"ঐনিতম" গাম
"মোংকান" নাচিম
ফাগুনৰ মায়াবী নিশাত।
দৰলৰ পাতেদি সৰকি আহিব
'চিফুং' বাঁহীৰ সুৰ,
পুইত বলিয়া হ'ব
'খ্ৰামবা'ৰ দেওধনি ছেওত।

"বাথৌ বাৱাই"।
কাৰো কৰিছো তুমি আহা
এতিয়া অপৰাহ্নে,
চৌদিশে ধূলি আৰু ধোঁৱা।
তুমি আহিবা
"হেমফু" দেৱতাৰ সতে
"দক্ষি প'ল"ৰ সতে
"শিৱাই" ৰাজাৰ সতে ... ...।
আমি 'গুমৰান' নাচিম
"টাগলা" পিন্ধি, "ছাগ্ৰামিছাবা"'ত বলিয়া হৈ নাচিম।
আমি "জু" খাম
আমি চাঁহিম
হাতত হাত ধৰি আমি আকৌ নাচিম।

মুৰং (মিছিং) নৱাং (ডিমাছা)=ঢেকাছাং। চিফুং (খাচী) বাঁহী, ঐতিনম (মিছিং) প্ৰেমৰ গীত, মোংকান (কাৰ্বি) বছৰেকীয়া উৎসৱ, খ্ৰামবা (তিৱা) ঢোল, বাথৌ বাৱাই (বড়ো) উপাস্য দেৱতা, হেমফু (কাৰ্বি) দেৱতা, দক্ষি প'ল (মিছিং) দেৱতা, শিৱাই (ডিমাছা) দেৱতা, গুমৰান (মিছিং) এবিধ বসন্ত উৎসৱৰ নৃত্য, টাগলা (তিৱা) যুৱতীৰ দৰে পিন্ধা বস্ত্ৰ. ছাগ্ৰামিছাবা (তিৱাসকলৰ) বসন্ত উৎসৱ, জু (মিৰি) চাউলেৰে বনোৱা মদ।

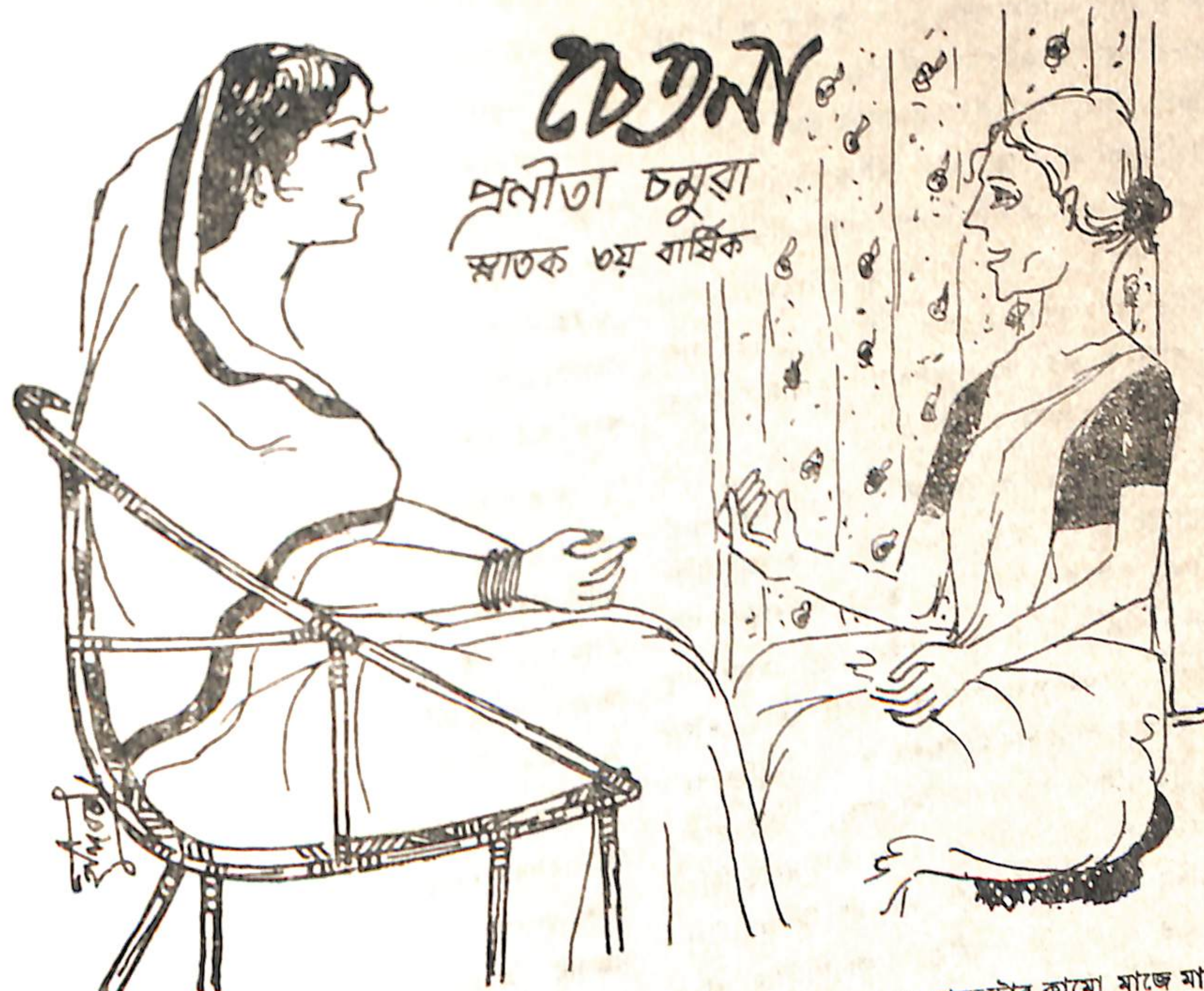

চেতনা

প্ৰনীতা চমুৱা
স্নাতক ৩য় বাৰ্ষিক

যোৱা কালি ডাকত চিঠিখন পোৱাৰ পাছৰ পৰা এক অস্থিৰতা অনুভৱ কৰিছে সুৰভিয়ে। চিঠিখন পঢ়াৰ পাছৰে পৰা কোনো কামতে তাই মন বহাব পৰা নাই। আনদিনা সাধাৰণতে গিৰিয়েক ৰমেন ৰাতিপুৱা অফিচলৈ যোৱাৰ পাছত আঠ বছৰীয়া মিতুলক পঢ়িবলৈ লগাই দি চাৰি বছৰীয়া ৰাতুলক কাম কৰা ছোৱালী মিনিৰ লগত খেলিবলৈ আগ-কালে পঠিয়াই তাই নিজে পাকঘৰত সোমায়। অৱশ্যে তাই ভাত আৰু দাইল ৰান্ধোতে বেছি সময় নালাগে, প্ৰেচাৰ কুকাৰটো গেছৰ ওপৰত বহুৱাই মাজে মাজে মিতুলৰ পঢ়াও চায়, ধুৰলৈ গোটাই থোৱা কাপোৰখিনিও চাৰ্ফত ভৰাই থৈ যায়। নহলে উলখিনিকে এশলামান কৰে। তাৰ মাজতে আকৌ বাৰীত কাম কৰা মানুহটোৰ কামো মাজে মাজে চাই যায়। মুঠতে আগবেলাটো মানে ৰাতিপুৱাৰ পৰা ১২ মান বজালৈকে সুৰভিৰ বেছ ব্যস্ততাৰে পাৰ হৈ যায়। ১০ বজাত ভাত খাবলৈ ঘৰলৈ আহি আকৌ ১২ বজাত ৰমেন অফিচলৈ যোৱাৰ পাছত অৱশ্যে তাইৰ অফুৰন্ত অৱসৰ। কাৰণ মিতুল ৯-৩০ বজাত স্কুললৈ গৈ আবেলিহে আহে। ৰাতুলে সেই সময়খিনিত অকলে থাকে। মিনিজনীয়ে কাপোৰখিনি ধুই পাকঘৰ চাফ কৰি আহি ৰাতুলক সাধুকথা কৈ কৈ এটা সময়ত বিচনাত শুৱাই থৈ যায়। শুই থকা ৰাতুলৰ ওচৰতে বহি সুৰভিয়ে টোপনি নহাকৈ হয় গল্প পঢ়ি থাকে, নহয় উল গুঠি থাকে।

কিন্তু আজি সুৰভিয়ে কোনো এটা কামতে মন বহাব পৰা নাই। ৰাতিপুৱা মিনিকে ভাত কেইটা ৰান্ধিবলৈ পঠাই দি তাই গা-পা ধুই আহি আগফালৰ বাৰান্দাত ৰ'দত উলফিনি লৈ বহি পৰিল। মাকৰ অন্যমনস্কতাৰ সুযোগ লৈ মিতুলে পঢ়া মেজৰ পৰা উঠি আহি হোমৱৰ্ক হৈ গ'ল বুলি ৰাতুলৰ লগত বল খেলিবলৈ আহিল। স্কুললৈ যোৱাৰ সময় হ'লত মিনিয়েই মিতুলক গা ধুৱাই, ভাত খুৱাই স্কুলতো থৈ আহিল-গৈ। ১০ বজাত ৰমেনে ভাত খাবলৈ আহি সুৰভিক চিন্তিত হৈ থকা দেখি— 'কি হ'ল সুৰভি, আজি দেখোন সপোন ৰাজ্যত বিভোৰ" আদি দুই-এষাৰ কথা কৈ সুৰভিৰ পৰা কোনো সঁহাৰি নাপাই খবৰ-কাগজখন মেলি ল'লে আৰু এটা সময়ত তাইক মাত লগাই অফিচলৈ গ'ল।

ৰমেন যোৱাৰ পাছত সুৰভিয়ে আধা পঢ়ি থকা গল্প কিতাপখন লৈ বিচনাত পৰিল যদিও এটা পাতো তাই পঢ়িব নোৱাৰিলে। খেলি-মেলি এটা সময়ত শুই পৰা ৰাতুলৰ গাৰ কাপোৰখন ঠিক কৰি দি তাই ৰমেনৰ পঢ়া মেজত বহি কিতাপবোৰৰ মাজৰ পৰা সযতনে লুকুৱাই থোৱা নীলা খামটো উলিয়াই আনি তাৰ মাজৰ পৰা তাইৰ "নিযুক্তি পত্ৰ" খন উলিয়াই ল'লে। ৰমেনে গম নোপোৱাকৈ তাই স্থানীয় অফিচ এটাৰ পদ এটা খালী থকাৰ গম পাই দৰ্খাস্ত দিছিল আৰু এদিন মনে মনে "বাছনি পৰীক্ষা" দি আহিছিল। তাৰ পাছত যোৱাকালি ডাকোৱালটোৱে তাইক "নিযুক্তি পত্ৰ"খন দি যোৱাৰ পৰা তাই এক অস্থিৰতা অনুভৱ কৰিছে। চাকৰিটো পাম বুলি তাই অকণো ভৰা নাছিল। কম কম বুলি তাই কালি ৰমেনক কথাটো কব নোৱাৰিলে। সুৰভিয়ে জানে ৰমেনে তাইক কোনো কামতে বাধা নিদিয়ে। তথাপি তাই চাকৰি কৰিব খুজিলে সি মনতে বেয়া পাব। কিন্তু সুৰভিৰ যে সৰুৰে পৰা লক্ষ্য আছিল কিবা চাকৰি কৰাৰ। পঢ়া-শুনাত সদায়ে তাই ভাল ফলেই কৰি আহিছিল। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শেষ পৰীক্ষাটো দিয়াৰ পাছতে তাই চাকৰি কৰা সিদ্ধান্ত লৈছিল। কিন্তু দেউতাকে সেই সময়ত তাইক বাধা দিলে। দেউতাকৰ মতে ছোৱালীৰ আচল কৰ্ত্তব্যস্থল ঘৰখনহে। অৱশ্যে প্ৰয়োজনৰ বাবে চাকৰি কৰাটো বেলেগ কথা। সেই সময়ত তাইক চাকৰি [illegible] পঠোৱাতকৈ তাইক ল'ব পাৰ চাই বিয়া দিয়াটো [illegible] দিলে আৰু পৰীক্ষাৰ ফলাফল ওলোৱাৰ আগতে [illegible] দেউতাকৰ পছন্দৰ ৰমেন বৰুৱাৰ লৈতে তাইৰ বি[illegible] গ'ল। বিয়াৰ পাছত আন কথা চিন্তা কৰিবলৈ [illegible] সিহঁতৰ মাজলৈ মিতুল আহিল আৰু তাৰ চাৰি বছৰ [illegible] ৰাতুল। ৰমেনৰ দৰে উদাৰ মনৰ স্বামী আৰু মিতুল, ৰাতু[illegible] দৰে দুটি সুন্দৰ সন্তানৰ মাতৃ হবলৈ পাই তাই [illegible] গৌৰৱান্বিত। কিন্তু কেতিয়াবা সকলো কাম [illegible] কেতিয়াবা তাইৰ উদাস লাগে বহু দিন থাকে। বাহিৰৰ দুনি[illegible] মনৰ সৈতে তাইৰ যেন সংযোগ নোহোৱা হৈ গৈছে।

সেয়েহে অলপদিনৰ পৰা সুৰভিয়ে ৰমেনক নোকোৱাকৈ [illegible] কেইবা ঠাইলৈকো দৰ্খাস্ত পঠিয়াইছিল আৰু অৱশেষত [illegible] কালি তাই এই "নিযুক্তি পত্ৰ"খন পালে। চিঠিখন [illegible] এবাৰ পঢ়ি চাই এনেয়ে পুনৰ খামটোত সুমুৱাই মেজত [illegible] দিলে। ৰমেন অফিচৰ পৰা আহিলে দেখুৱাব আৰু [illegible] যে চাকৰি কৰিবলৈ ইচ্ছা আছে তাকো কব।

বাহিৰৰ বাৰান্দাত কাৰোবাৰ মাত শুনি [illegible] কোঠাৰপৰা ওলাই আহিল সুৰভি। মাজৰ কোঠাত [illegible] গাত কাপোৰ লৈ শুই থকা মিনিক তাই জগাব খুজি [illegible] নজগাই নিজেই আগফালৰ দুৱাৰখন খুলি দিলে। [illegible] বাৰান্দাত থিয় হৈ থকা ৰমলা বুঢ়ীক দেখি বহিবলৈ [illegible] পৰালিবিৰে মূঢ়া এটা আগবঢ়াই দি নিজেই বেতৰ চকী[illegible] বহি ল'লে। ৰমলা বুঢ়ী সুৰভিহঁতৰ ঘৰৰ কাষৰ [illegible] জুপুৰীটোতে থাকে। কম বয়সতে বিধৱা হোৱাত বুঢ়ীয়ে বহু কষ্টেৰে খুজি-মাগি আৰু সুৰভিহঁতৰ ঘৰত কাম-কাজ কৰি দি একমাত্ৰ ল'ৰাটোক কলেজত পঢ়ুৱালে, [illegible] সহ বি, এ পাছ কৰি চাকৰি নেপাই আজি এবছৰে ঘৰত বহি আছে। সি টিউচন কৰি পোৱা সামান্য টকাৰে ঘৰখন [illegible] নচলে। সুৰভিয়ে প্ৰায়েই ইটো-সিটো দি বুঢ়ীক সহায় কৰে।

তামোল-পাণৰ বটাটো আগবঢ়াই দি সুৰভিয়ে বুঢ়ীক সুধিলে, পুতেকৰ কাম-কাজৰ কিবা ঠিক হৈছে নেকি। তামোল এটা কাটিবলৈ লৈ বুঢ়ীয়ে কলে, —"কি কৰিম আই, আমাৰ দুখীয়াৰ দুখ কোনে বুজিব। হওঁতে সি চাকৰি এটা পাইছিল কিন্তু সেই চৌধুৰীৰ জীয়েকৰো বোলে চাকৰি কৰাৰ চখ। চাকৰিটো তাইয়ে পালে। আমাৰ বোপা বোলে দ্বিতীয় হ'ল। আমাৰ দৰে অভাৱত পৰি চৌধুৰীৰ জীয়েকে চাকৰি পোৱা নাই আই, চখতহে গৈছে। চৌধুৰীৰ ঘৰৰ নদন-বদন অৱস্থাটো তুমি জানাই।

বুঢ়ীৰ মাতটো শেষৰ ফালে থোকা-থুকি হৈ পৰিছিল। সুৰভিৰ মনটো হঠাতে দেখোন চিৰিংকৈ গ'ল। এনে কোন দুৰ্ভগীয়াক বঞ্চিত কৰিবা তাই চাকৰি কৰিবলৈ ওলাইছে। চাকৰি এটা কৰাবটো আচলতে তাইৰ প্ৰয়োজন নাই। ৰমেনৰ উপাৰ্জনেৰে সিহঁতৰটো সুন্দৰকৈ চলি যাব পাৰে। তেন্তে এয়া জানো অন্যায় কৰা নাই। এসাজ খাই এসাজ লঘোণে থকা ৰমলা বুঢ়ীৰ পৰিয়ালৰ নিচিনা কোনোবা নিৰনুৱা হৈ থকা মানুহে যদি তাই পোৱা চাকৰিটো পায়, তেনেহলে দেখোন সেই পৰিয়ালটোৱে দিনটোত অন্ততঃ দুসাজ ভালকৈ খাব পাৰিব। অৱস্থাহীন মানুহে পেটত গামোছা বান্ধি কাম কৰা ছবিখন সুৰভিৰ চকুৰ আগত ভাহি উঠিল।

নাই, নাই তাই কেতিয়াও এনে অন্যায় কৰিব নোৱাৰে। বুঢ়ীক অলপ বহিবলৈ দি সুৰভি ভিতৰলৈ আহি মেজত পৰি থকা "নিযুক্তি পত্ৰ"খন হাতত তুলি ললে। চাকৰি কৰাতকৈ তাই দেখোন ঘৰখনৰ সকলো কাম নিজেই কৰিব পাৰে। তদুপৰি মিতুল, ৰাতুলৰ ভৱিষ্যত গঢ়াৰ দায়িত্বও দেখোন তাইৰ নিজৰেই।

কথাটো ভবাৰ লগে লগে সুৰভিৰ মনটো যেন শান্তিৰে ভৰি পৰিল। যোৱাকালিৰে পৰা অনুভৱ কৰা অস্থিৰতা তাইৰ যেন নিমিষতে নোহোৱা হৈ গ'ল আৰু এক মুহূৰ্ত্তও বৈ নাথাকি তাই হাতত লৈ থকা "নিযুক্তি পত্ৰ"খন টুকুৰা টুকুৰকৈ ফালি পেলালে। ●

অতীতৰ কালে চোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই, আগবাঢ়া, আগকালে চোৱা। আমাক লাগে অসীম শক্তি, অদম্য উৎসাহ, দুৰ্জ্জয় সাহস, অসীম ধৈৰ্য্য। তেতিয়াহে আমি মহৎ কাৰ্য্যৰ সাধন কৰিব পাৰিম।

— স্বামী বিবেকানন্দ

আকৌ শৰাইঘাট

চেনিৰাম গগৈ

সূৰ্য্যটো আহি মূৰৰ ওপৰত উঠিছেহি। আহাৰ মাহৰ ব'দ চেৰেঙা, খাওঁ খাওঁ মূৰ্তি ধৰি ওলাই আহিছে। তাৰ গাৰ পৰা অগ্নি স্ফুলিংগবোৰ ধাৰাসাৰে পৃথিৱীলৈ বিলাই দিছে। অৰণ্যে মাজে মাজে এচাটি বতাহ ফিৰ ফিৰকৈ বৈ গৈছে। বলিলেনো কি হব...... সিও যে এপাচি শাকত এটা জালুকৰ নিচিনাহে।

গৰমৰ উৎপাতত এহাতে বিচনী, মাৰি মাৰি ঘৰৰ আগৰ লিচু জোপাৰ তলত এখন বাহৰ চাঙত পৰি আছে কমল চন্দ্ৰ শইকীয়া। পত্নী, ডাঙৰ পুতেক দীপক আৰু সৰু পুতেক বিপুল আৰু একমাত্ৰ ছোৱালী মামোনক লৈয়ে শইকীয়াৰ সংসাৰ। কাম বন কৰিব পৰা শক্তি তেওঁৰ নাই। সেই কাৰণে গৰমৰ দিন কেইটা সেই বাহৰ চাংখনতেই বহি নিজৰ ভাৱতে বিভোৰ হৈ বহুতো কথা ভাবে। তেওঁ অসময় ৬ বছৰীয়া বিদেশী বহিষ্কাৰ আন্দোলনৰো যুজাৰু আছিল। স্বাধীনতা আন্দোলনত কতবাৰ জেল খালে, পুলিচৰ লাঠিৰ কোব খালে তাৰ হিচাব নাই। কিন্তু সেই অতীত মৰহি গৈছে। মৰহি গলেও যেন অতীতৰ মৃত্যু নাই। তেওঁৰ গাটো এতিয়া জেওৰা খৰি যেন নিৰস। দেশৰ বাবে যুঁজ কৰিবলৈ তেওঁৰ গাত এতিয়া আগৰ সেই শক্তি নাই। দেশৰ বাবে যুজি যুজিয়েই অকাল বৃদ্ধ হ'ল, কিন্তু দেশে তেওঁক কি দিলে? তেওঁৰ গাত যেতিয়া শক্তি আছিল, তেতিয়া দেশৰ বাবে সভাই সমিতিয়ে ভাষণ দিছিল। চাৰিওফালে হাত চাপৰিয়ে বজন-জনাই আকাশ তোলপাৰ কৰি তুলিছিল। তেতিয়া তেওঁ সকলোৰে আদৰৰ আৰু মৰমৰ আছিল। তেওঁ এতিয়া বুঢ়া হৈ আহিছে, সভাই সমিতিয়ে এতিয়া ভাষণ দিব নোৱাৰে। গতিকে এতিয়া তেওঁৰ মূল্য সমাজত নাইকিয়া হৈছে। তেওঁৰ কথা ভাবোতা এতিয়া আৰু নাই। তেওঁ এতিয়া যেন সমাজৰ আৱৰ্জনা স্বৰূপ। খাই পাত যলা অসমীয়া জাতিক আজি কমল চন্দ্ৰ শইকীয়াক নেলাগে। এতিয়া তেওঁ বাস কৰিছে গাঁৱৰ মূৰৰ এটি পঁজা ঘৰত। এসময়ত তেওঁৰো ধন দৌলত আছিল অপৰিসীম। সেই অজস্ৰ ধন-দৌলতৰ মাজত বাস কৰিছিল কমল চন্দ্ৰ শইকীয়া। সেই অজস্ৰ সম্পত্তি কৰি গৈছিল তেওঁৰ দেউতাক মতিৰাম শইকীয়াই। কিন্তু এতিয়া তেওঁ পঁজা ঘৰত বাস কৰিব লগা হৈছে; তেওঁৰ ডাঙৰ পুতেকে পঢ়িবলৈ এৰি হাল বাব লগা হৈছে কিয়? তেওঁলোকৰতো সকলো আছিল।

কমল চন্দ্ৰ শইকীয়া আছিল আপোনভোলা মানুহ। স্বাধীনতা আন্দোলন আৰু বিদেশী বহিষ্কাৰ আন্দোলনত লাগি থাকোতে তেওঁৰ সকলো ধন-সম্পত্তি শেষ হ'ল। 'দেশ মৰিলে আমিও মৰিম।' দেশ মৰিলে নিজে জীয়াই থাকি কি লাভ বুলি সকলো ত্যাগ স্বীকাৰ কৰি দেশৰ পৰা বিদেশী বহিষ্কাৰ চুক্তি পত্ৰ আদায় কৰিলে। কিন্তু তাৰ বিনিময়ত পালে আজীৱন দৰিদ্ৰতা। দেশৰ আন্দোলন সাম কাটিল, দেশ স্বাধীন মনা হল। কিন্তু এতিয়া শাসনতন্ত্ৰ এক মুষ্টিমেয় উত্তনুৱা যুৱকৰ একচেতীয়া সম্পত্তি হল। এতিয়া নিজৰ স্বাৰ্থৰ বাবে যিবোৰ মানুহে কিমান কষ্টৰ বিনিময়ত দেশৰ স্বাধীনতা আনিলে সেই মানুহবোৰৰে ধ্বংসৰ চিন্তা কৰিছে। নিজৰ স্বাৰ্থৰ বাবে, নিজৰ ঘৈণী, সম্বন্ধীয় দদাই, ভতিজাকক চৰকাৰী অফিচ-আদালতত চাকৰিৰ ব্যৱস্থা কৰি দি এতিয়া তেওঁলোকে নেতাল মাৰিছে। প্ৰত্যেক ৰাজ্যতে ভাই ভাইৰ মাজত বিবাদ লগাই হোজা মানুহক নিজৰ ভৰিৰ তলতীয়া কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে, কিন্তু এসময়ত শইকীয়াই গোটেই দেশৰ বাবেইতো চিন্তা কৰিছিল। কিন্তু তেওঁৰ পুতেক বিপুলে জানো কিবা এটা সংস্থান পালে? আচলতে দুখীয়া বুলি তেওঁলোকলৈ কোনোবাই জানো চিন্তা কৰিলে? কিন্তু সেই মহাজনে দেখোন এদিনো সংগ্ৰাম কৰা নাছিল। সি দেখোন আগতে বাটৰ ভিক্ষাৰী আছিল। আকৌ বোলে সিয়েই বিদেশী ব্ৰিটিছক বহিষ্কাৰ আন্দোলনৰ যুজাৰু বুলি ৰাষ্ট্ৰপতিৰ পৰা তাম্ৰফলি পায়, পেঞ্চন লয়। কাৰণ তাৰ ধনৰ বল আছে। কিয় প্ৰকৃত যুজাৰু শইকীয়াই স্বীকৃতি নাপায়, দুখীয়া কাৰণে নেকি? দেশেই দেখোন তেওঁক দৰিদ্ৰ কৰিলে। নহলেইবা তেওঁ মহাজনৰ দৰে এতিয়া সুখত খাই-বৈ থাকিব পাৰিলে-হেঁতেন। তেওঁ কিয় দেশৰ বাবে যুজ কৰিলে? তেওঁৰ কিবা তেতিয়া খাবলৈ নে পিন্ধিবলৈ নাছিল? একমাত্ৰ দেশৰ জনগণৰ মুখলৈ চায়েই তেওঁ আন্দোলনত জপিয়াই পৰিছিল। জীৱন মৰণ পণ কৰি আন্দোলন সফল কৰি তুলিলে। কিন্তু আন্দোলনে তেওঁক কি দিলে? এই আন্দোলনে দেখোন দেশক অন্ধকাৰলৈ ঠেলি দিলে। কেইটামান মুষ্টিমেয় মানুহে দেশৰ সৰল জনসাধাৰণৰ গণতান্ত্ৰিক অধিকাৰ হৰণ কৰিলে। তেওঁলোকে তেনেহলে কি স্বাধীনতা আনিলে? যদি স্বাধীনতাই আনিলে তেনেহলে কিয় তেওঁৰ সৰু পুতেক বিপুলহঁতে পঢ়াৰ কথা বাদ দি আন্দোলনত জপিয়াই পৰিব লগা হ'ল? কিয় শ শ উঠি অহা ডেকা ল'ৰাই তেজেৰে ৰাজপথ ৰাঙলী কৰিলে? তেনেহলে তেওঁলোকে ইমান কষ্টৰ বিনিময়ত অনা স্বাধীনতা অথলে গ'ল। নাই নাই অথলে যাবলৈ দিব নোৱাৰি। নিজৰ মাতৃভূমিত আকৌ বিদেশী সোমাবলৈ দিব নোৱাৰি। এবাৰ বিদেশী সোমাই যি কৰিব লাগে কৰিলে; সেই কথা পাহৰিব নোৱাৰি। আকৌ এতিয়া কেইটামান ৰাজনৈতিক দালালৰ প্ৰৰোচনাত পৰি আমি আমাৰ মাতৃভূমিক বিদেশীৰ হাতত গতাই দিম আৰু কম......এইখন তোমালোকৰেই দেশ, আমাৰ নহয়। নাই নাই নিজ দেশত নিজেই বিদেশী হব নোৱাৰি, লাগিলে মৰেই মৰিবলৈ যাম। তেওঁ কেতিয়াবা ভাবে—এসময়ত আন্দোলনৰ বাবে সকলো বিসৰ্জ্জন দিলো, এতিয়া কিয় নোৱাৰিম? কিন্তু হায়, তেওঁৰ হাতত যদি শক্তি থাকিল-হেঁতেন। তেওঁ ভাবিছে যে এদল মুখা পিন্ধা পিশাচক শাসন

ভাব পতাই দি মচাই অন্যায় কৰিছে নেকি ? মচায়ে তেওঁলোকে অনা স্বাধীনতাৰ বাবে তেওঁলোক গৌৰৱৰ অধিকাৰী নহয় নেকি ? তেওঁলোকে প্ৰকৃত স্বাধীনতা নানিলে নেকি ? এনেকৈ ভাবি আপোন পাহৰা হৈ থাকোতে পদূলিতে জীপ গাড়ী এখন ৰখোৱাৰ শব্দ শুনি তেওঁৰ দৃষ্টি গৈ পদূলিৰ মুৰত ৰল্‌গৈ। শইকীয়া বিস্ময়ত হতবাক হ'ল। আগত এজন অ. চি পিচত এদল সশস্ত্ৰ চিপাহী। শইকীয়াৰ মনটো ঘূৰি গ'ল সেই আন্দোলনৰ দিন বিলাকলৈ ; তেতিয়া তেওঁলোকৰ গাঁৱতো মিলিটেৰী সোমাইছিল, মিইতৰ বুট জোতাৰ গিৰিপ গাৱাপ শব্দবোৰ তেওঁৰ কাণত বাজিবলৈ ধৰিছিল। তেতিয়া তেওঁৰ ঘৰলৈও এইদৰে মিলিটেৰী আহিছিল, তেওঁক বিচাৰি। এনেতে দুৱাৰৰ টুক টুক শব্দইতে শইকীয়াৰ গালৈ চেতনা ঘূৰাই আনিলে। তেওঁ আগবাঢ়ি গ'ল দুৱাৰ মুখলৈ। দুৱাৰখন খোলাৰ লগে লগে অ. চি জন ভিতৰলৈ সোমাই আহি শইকীয়াক নমস্কাৰ জনালে। শইকীয়াইও প্ৰতিনমস্কাৰ জনালে। তেতিয়া অ. চি জনে সুধিলে, "মহাশয় এইটো নিশ্চয় বিপুল শইকীয়াৰ ঘৰ আৰু আপুনি চাগে তেখেতৰ দেউতাক ? "হয় হয়—আপোনাৰ অনুমান ভ্ৰান্ত নহয়, অনুগ্ৰহ কৰি বহক।"

অ. চি জন চকীত বহিলত বৰুৱাই ক'লে—

: আপোনাৰ নামটো জানিব পাৰোনে মহাশয় ?

: নিশ্চয়। মোৰ নাম বিজয় গগৈ। মই অ. চি।

: আপোনাৰ অহাৰ উদ্দেশ্যটো [illegible] ?

: শুনক, আপোনাৰ পুত্ৰ বিপুল শইকীয়াক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিবলৈ আমাক জাৰি কৰিছে।

: হয় নেকি, কিন্তু কিয় বিপুলক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিব তাৰ অপৰাধ কি।

: অপৰাধ। এই যে তেওঁ দেশৰ হাত মন্ত্ৰাৰ সম্পাদক আন্দোলন কৰিছে মই নিজ সময় বহিব নোৱাৰো। এতিয়া বিপুলক আত্মসমৰ্পণ কৰিবলৈ আপুনি কব লাগে অথবা আমি সেই বিচাৰি উলিয়াম। এতিয়া আহিছো।

শইকীয়াই সৰল পৰা মানুহৰ মনে ধৰ লাগি চাই থাকিল। তেওঁ ভাবিলে তেওঁৰ পুত্ৰই তেওঁৰ আদৰ্শকে অনুসৰণ কৰি দেশ মাতৃৰ সেৱা কৰিছে। তেওঁ নিজেই তেনে পুত্ৰৰ পিতৃ হবলৈ পাই আনন্দিত হ'ল।

তেতিয়ালৈ পুলিচৰ জীপখনে ধূলি উৰুৱাই দুবৈত অদৃশ্য হ'ল আৰু বেলিটোৰেও লাহে লাহে পশ্চিমলৈ গতি কৰিলে। ●

"উচ্চ আদৰ্শৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত জীৱন ব্যাপী সাধনা নহ'লে ওখ খাপৰ সাহিত্য সৃষ্টি হোৱা টান।"

— শ্ৰীকৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ

ঢকুৱাখ'না মহাবিদ্যালয় আলোচনী

সম্পাদনা সমিতি

ত্ৰয়োদশ সংখ্যা

১৯৮৯—৯০ চন

বাওঁফালৰ পৰা বহি—অধ্যাপক ঈশ্বৰ প্ৰসন্ন বুঢ়াগোহাঞি (সদস্য), অধ্যাপক অমিয় কুমাৰ সন্দিকৈ (সদস্য), অধ্যাপক ডিম্বেশ্বৰ গগৈ (সভাপতি ও তত্বাৱধায়ক) চিত্ৰ কুমাৰ কোঁছ (সম্পাদক), ঠানুৰাম মজিন্দাৰ (সদস্য)

বাওঁফালৰ পৰা থিয়হৈ—গোবিন বৰুৱা (সদস্য), ৰাজীৱ দত্ত (সদস্য), চেনীৰাম গগৈ, (সদস্য), প্ৰণীতা চমুৱা (সদস্যা),

অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত শিৱ প্ৰসাদ গগৈ ফটো গ্ৰহণৰ দিনা অনিবাৰ্য কাৰণবশতঃ অনুপস্থিত থাকিব লগা হোৱাত ফটো গ্ৰহণ কৰিব পৰা নহ'ল।

ছাত্র একতা সভাৰ ১৯৮৯-৯০ চনৰ কাৰ্যনিৰ্বাহক সমিতি

(বহি থকা বাওঁফালৰ পৰা) : সৰ্বশ্ৰী প্ৰাঞ্জল গোহাঁই (উপসভাপতি, ছাত্ৰ একতা সভা), অতুল চুতীয়া (সাধাৰণ সম্পাদক, ছাঃ এঃ সঃ), অধ্যাপক হুলুমনি বৰঠাকুৰ (উপদেষ্টা, ক্ৰীড়া বিভাগ), অধ্যাপক নৰনাৰায়ণ গগৈ (উপদেষ্টা, শৰীৰ চৰ্চা বিভাগ), অধ্যাপক জিতৰাম কলিতা (হিচাব পৰীক্ষক, ছাঃ এঃ সঃ), অধ্যক্ষ শিৱ প্ৰসাদ গগৈ (সভাপতি, ছাঃ এঃ সভা), অধ্যাপক অমিয় কুমাৰ সন্দিকৈ (উপদেষ্টা, তৰ্ক বিভাগ), অধ্যাপিকা অনিমা দত্ত (উপদেষ্টা, ছাত্ৰী জিৱনি কোঠা), অধ্যাপক ভিক্ষেশ্বৰ গগৈ, (উপদেষ্টা, সাহিত্য ও আলোচনী বিভাগ). অধ্যাপক চন্দ্ৰ বৰুৱা (উপদেষ্টা, সমাজ সেৱা বিভাগ)

(থিয় হৈ বাওঁফালৰ পৰা) : সৰ্বশ্ৰী উমেশ কোঁৱৰ (সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৱনি কোঠা), বীৰেন সন্দিকৈ (সম্পাদক, শৰীৰ চৰ্চা,), নিৰন শইকীয়া (সম্পাদক, সহ সাধাৰণ), দুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া (সম্পাদক, ক্ৰীড়া বিভাগ), পৱন শইকীয়া (সম্পাদক, সমাজ সেৱা বিভাগ), গুণ দত্ত (সম্পাদিকা, তৰ্ক বিভাগ), মুহিলা বিহিঙীয়া (সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৱনি কোঠা), চিত্ৰ কুমাৰ কোঁছ (সম্পাদক, সাহিত্য ও আলোচনী বিভাগ), বিনোদ গোহাঁই (সম্পাদক, কৃষ্টি শাখা),

(অনুপস্থিত) সৰ্বশ্ৰী উপাধ্যক্ষ দশৰথ পাঠক, অধ্যাপক ভোলা নাথ গগৈ (উপদেষ্টা, ছাত্ৰ জিৱনি কোঠা). অধ্যাপক পূৰ্ণানন্দ গগৈ (উপদেষ্টা, ক্ৰীড়া শাখা), জয় চন্দ্ৰ গোহাঁই (শ্ৰেণী প্ৰতিনিধি), শান্তিবাণী বৰুৱা (শ্ৰেণী প্ৰতিনিধি), চেনীৰাম গগৈ (শ্ৰেণী প্ৰতিনিধি), মনোজ ফুকন (শ্ৰেণী প্ৰতিনিধি), অৰুণ জ্যোতি (নিপুল) দত্ত (শ্ৰেণী প্ৰতিনিধি), জ্যোৎস্না গগৈ (শ্ৰেণী প্ৰতিনিধি)।

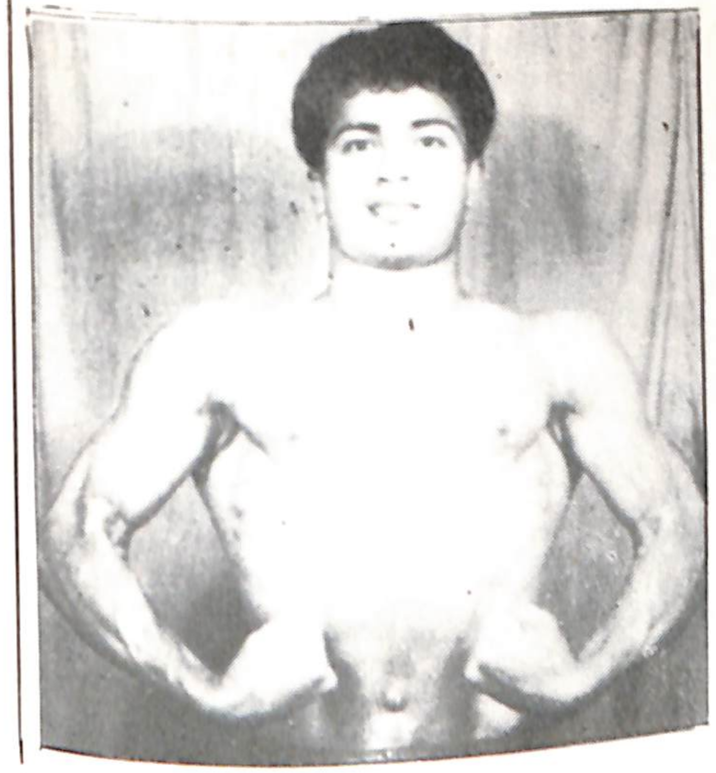

শ্ৰীপ্ৰদ্যুৎ কুমাৰ গগৈ

মিঃ ঢকুৱাখনা কলেজ ১৯৮৯-৯০

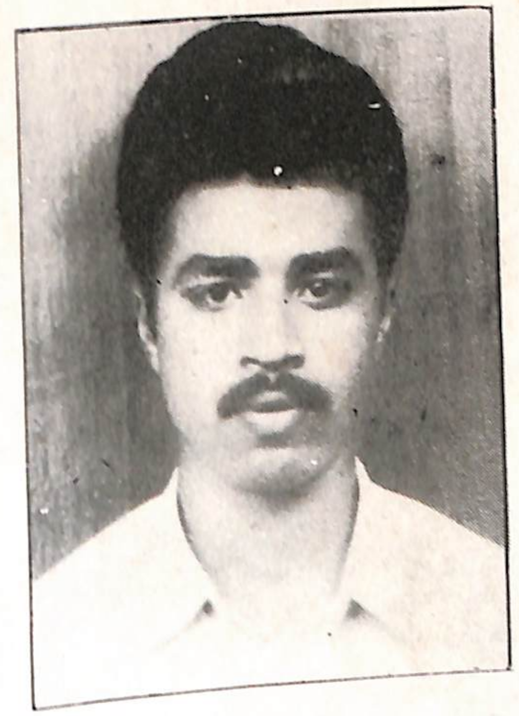

শ্ৰীলাচিত দাস

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা ১৯৮৯-৯০

বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ

শ্ৰীমোহন লাগাছু

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগী

শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা

শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া

একেবাৰে তিনি বছৰ ধৰি শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ

শ্ৰীমতী সুখবাণী বৰুৱা
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠা কেৰম খেলুৱৈ
১৯৮৯-৯০

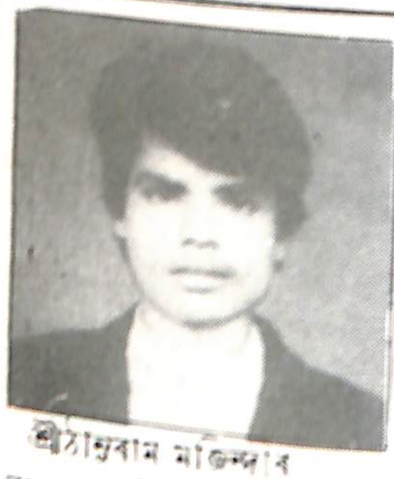

শ্ৰীসানুৰাম মজিন্দাৰ
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ তৰ্ক প্ৰতিযোগী
১৯৮৯-৯০

শ্ৰীমতী সকুমাই চুতীয়া
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠা খেলুৱৈ
১৯৮৯-৯০

শ্ৰীহুলেন হাজৰিকা
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ টেবুল টেনিচ প্ৰতিযোগী
১৯৮৯-৯০

শ্ৰীমতী নিৰুপমা গোস্বামী
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী
১৯৮৯-৯০

শ্ৰীচুচেন গগৈ
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সমাজকৰ্মী
১৯৮৯-৯০

শ্ৰীবিজয় চুতীয়া
১৭তম আন্তঃ মহাবিদ্যালয়
এথলেটিক প্ৰতিযোগিতাৰ
জেভেলিনত ২য় স্থান বিজয়ী

শ্ৰীমতী নয়ন তৰা দত্ত
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠা সমাজ কৰ্মী
১৯৮৯-৯০

শ্ৰীপ্ৰতাপ চুতীয়া
১৭তম আন্তঃ মহাবিদ্যালয়
এথলেটিক প্ৰতিযোগিতাৰ
জেভেলিনত ১ম স্থান বিজয়ী

মাজনিশাৰ উচুপনি

দিলীপ কুমাৰ হাতীবৰুৱা

কেৰেপাই দাইটিৰ কুহুৰ কুহুৰ কাহৰ শব্দত সাৰ পালো। বয়সে তিনিকুৰিৰ দেওনা পাৰ হোৱা দাইটিক এই কাহটোৱে বাৰুকৈয়ে শিকাইছে। তেতিয়া ৰাতি ডেৰমান হৈছিল। নৈৰ সিপাৰৰ গাওঁখনৰ পৰা নাগাৰা নামৰ শব্দ তেতিয়াও আহি আছিল। অদূৰত দুই এটা কুকুৰৰ ভুক্ ভুকনি। তাৰ বাহিৰে পৰিবেশ গহীন। তাতে শুক্ল পক্ষৰ প্ৰথম ৰাতি। আলিৰ সিপাৰৰ ঘৰৰ পেনপেনীয়া লৰাটোৱেও আজি সাৰ পাই উঠি কান্দি কান্দি মাকক আমনি দিয়া নাই। নৈৰ সিপাৰৰ নাগাৰাৰ শব্দ আৰু গাঁৱৰ কুকুৰ কেইটাৰ বিননি এটা সময়ত নাইকিয়া হ'ল। কেওঁফালে নিমাত নিতাল। কেৱল আন্ধাৰৰ ৰাজত্ব। কেৰেপাই দাইটিৰ কাহটোৰ শব্দই মাজে মাজে ৰাতিৰ নিস্তব্ধতা ভঙ্গ কৰিছিল। সময় কিছু অতিবাহিত হৈছিল। মোৰো চিলমিলকৈ টোপনি আহিছিল। কিন্তু মোৰ নিচেই সমীপৰ কোঠাটোৰ পৰা অহা শব্দটোৱে মোক পুনৰ ভৰাই তুলিলে— "শব্দটোনো কিহৰ?" ভালকৈ কাণ দি শুনিলো। কোনো তিৰোতাই উচুপি উচুপি কান্দি থকা শব্দ যেনেই লাগিল। মনতে ভাবিলো। 'এইহেন আন্ধাৰ ৰাতিৰ নিৰৱতা নেওঁচি কোনে বাৰু বিনাইছে?" তাতে হাড় কপোৱা জাৰ। কিবা এটা ভাবি মোৰ বুকুখন এবাৰ চিৰিংকৈ গ'ল। নিজকে নিজে মনতে প্ৰশ্ন কৰিলো। "গহীন পুৱতি নিশাৰ এই উচুপনি কাৰ?"

বৰদলনিত জাকৈ বাই থাকোতে চেনেহীক মই প্ৰথমবাৰ দেখিছিলো। তেতিয়া তাইৰ গাত কাপোৰ লোৱা বয়স। সুন্দৰ সুঠাম চেহেৰা। হাতীৰ শুঁৰ যেন লোদোৰ পোদোৰ দেহটো। বুকুৰ মেথনিখনে তাইৰ সু-উচ্চ মঙহাল বুকুখন

সম্পূর্ণ আবৰিব পৰা নাছিল। বেলি ভেতিয়া লহিয়াইছিল। বাখনি বেলিৰ ৰক্তিম আভাই তাইৰ দেহ মুখত সোণত সুৱগা চৰাইছিল। পশ্চিমৰ পৰা উৰি অহা দেওঁ ৰাজহাঁহ এজাক বিলৰ ওপৰেদি নৈৰ সিপাৰৰ নিজৰ আশ্ৰয়স্থানলৈ গতি কৰিছিল। বহু সময় মোৰ ওচৰতে হেন্থেলিয়াই থকা দামুৰিটোক লগত লৈ কাবোবাৰ কলী গাই একনীও আতৰি গল। অলপ পাছতে গৰু এজাক খেদি খেদি নদীয়াল গাঁৱৰ গৰখীয়াকেইটা মোৰ কাষেদিয়েই পাৰ হৈ গলহি। তাৰে এটাই লগৰে এটাক কোৱা শুনিলো।— "ঐ দেখিছনে নাই ..."

"দেচতে দেচ, ধানপুৰিয়া পাচিটো দি ককালটো ভেচ ..." আন এটাই চিঞৰিলে।

— "অ,' চেনেহীবাই, লৰাবোৰে কি কৈছে শুনিছনে ?" বাকী আকৈয়নী কেইজনীয়ে তাৰ কথাত খিলখিলাই হাঁহি দিলে। দুজনীমানে ভোৰ ভোৰালে। মই চেনেহীলৈ চালো। তেতিয়া চেনেহীয়ে এটা খামোচীয়া খ'লমাছ ধৰি ককালত বান্ধি থোৱা খালৈটোত ভৰাইছিল। বিলৰ মেটেকানীচৰা যৰলৈ ওভতিল। মই কিছুসময় সিহঁত কেইজনীলৈকে চাই ৰলো। উদং বলিষ্ঠ বাহুবোৰৰ ওপৰত জাকৈবোৰ লৈ লৈ ছোৱালীকেইজনী তেতিয়া বহুদূৰ পাইছিলগৈ। সিহঁতৰ নিপোটল ককালত ওলমি থোৱা মাছভৰা পধুৰ খালৈবোৰ মই বহু দূৰলৈকে নিৰীক্ষণ কৰিছিলো।

মই বিদেশৰপৰা ঘূৰি অহাৰ দুদিনমানৰ পিচৰ কথা। হঠাত এদিন চেনেহীৰ মাক-দেউতাক আমাৰ ঘৰ ওলালহি। তেওঁলোক মোৰ পুৰণা চিনাকী। তেওঁলোকে মোক বোপা বুলিয়েই সম্বোধন ধৰে। সেই সুযোগতে মইও তেওঁলোকক দাইটি আৰু খুৰী বুলিয়েই সম্বোধন ধৰো। মই তেওঁলোকৰ মুখলৈ চাই দেখিলো, সহজ সৰল গাৱলীয়া মানুহ হালৰ মুখত কিবা যেন আত্ম সন্তুষ্টিৰ প্ৰতিচ্ছবি। আলহী হিচাপে আপ্যায়িত কৰাৰ মাজতে মই তেওঁলোকক লগত দুই এষাৰ সুখৰ দুখৰ কথা পাতিলো। তেওঁলোকৰ লগত

লৈ অহা কেৰেপাই দাইটিৰ লৰা ভাইটিয়ে আবেগ ... কিবা এটা কৰ'লৈ উচপিচাই ... মন অনুমান হ'ল। মই তাৰ মুখলৈ চালো।

— সি মোক ক'লে, ... ককাইটি, চেনেহী বাইটি আমাৰ নবো কৰি ... নিজ খুজিছো নহয়। তুমি কেনে দেখা ... কথা প্ৰায় ছিখিছেই ... তুমি যৰত নাছিলা বাবে ... আগজমহুলক আজি ইয়ালৈকে লৈ আহিছো। আই- বোপায়ে মত দিছে ... তাতে আইও লাহে লাহে বুজী হৈ আহিছে ... গতিকে সৰখন ... তাক আৰু ক'ৰ ... নিদিলো। মই মোৰ মানসিক উত্তেজনা বাহিৰত প্ৰকাশ নকৰি তাৰ শেষৰ কথাষাৰ ... নোহকীতে কলো। "চেনেহীক কালৈ বৰিছ ?" ... ৰৰ মইনালৈ নেকি ?" সি উত্তৰ দিয়াৰ আগতেই চেনেহীৰ মাকে মাত লগালে— "হয় বোপা,— ছোৱালীজনী ইয়াত থকা মানেই আমাৰ ঘৰত থকা।" "হয় বোপা" চেনেহীৰ দেউতাকেও লগতে লগালে। মোৰ মনৰ আবেগ সামৰিব নোৱাৰি আলহী সন্মুখতে ভাইটিক সুধিলো,— "ৰৰমইনাক জনালা কথাটো ? সি মাত্তি হৈছেনে ?"

ভাইটিয়ে উত্তৰ দিবলৈ নাপাওঁতেই চেনেহীৰ দেউতাকে ক'লে,— "হয়, আমি সকলো চাই চিন্তিহে কৈছো বোপা।" মই আকৌ কলো, "চেনেহীক কথাটো ভাজকৈ জনোৱা হৈছেনে ?" 'তাইৰ কোনো আপত্তি নাই বোপা।'— চেনেহীৰ মাকে ক'লে।

অলপ সময় পিছত খুৰী আৰু কেৰেপাই দাইটিও ওলালহি। সকলোৱে আলোচনা কৰি নিমিষতে কথাটো খাটাংকৈ কৰি পেলালে। মোৰ কোনো আপত্তি দৰ্শোৱাৰ স্থল নাথাকিল। যাবৰ সময়ত মই তেওঁলোকক পদুলিলৈকে আগবঢ়াই থলোগৈ। পদুলিৰ জপনাত হাত দি ভাবিলো, 'এনে সাধাৰণ মানুহবিলাকৰ অন্তৰবোৰ যে কিমান বিশাল !'

ৰৰমইনাৰ লগত চেনেহীৰ বিয়া ধুম-ধামেৰে হৈ গ'ল। সমূহ খৰচ বহন কৰিলে ভাইটিয়ে। দেউতাক কেৰেপাই দাইটিয়েনো ইমানবোৰ টকা পায় ক'ত ? খেতিয়ক মানুহ।

তাতে যোৱা কেইবছৰ ভাইটিক বাহিৰত পঢ়ুৱাওতে ভালে-কেইল ধাৰহে লাগিল। ৰৰমইনাই খৰচ যোগাৰ লগা হ'লে ইফালে আধ্যাই পৰিলহেঁতেন। দুখনমান কটা তামোল, পাণ আৰু কেইটামান বিড়ি জুইশলা আৰু দুটুকুৰামান ভকান বিস্কুট এইয়ে ৰৰমইনাৰ ব্যৱসায়। ইয়াৰ পৰানো সি কেইটকা আৰ্জিব ? মাহেকত টকা চাৰিকুৰিমান হয়। শাৰিৰীকভাৱেও সি তেনেই দুৰ্বল। খোৰা ভৰিখনেৰে কোনোৰকম দোকানখন চলাই আছে। প্ৰথমতে সি সংসাৰত সোমাবলৈকে ইচ্ছা কৰা নাছিল। শহুৰ শাহুৱেকৰ একান্ত ইচ্ছা তথা ঘৰৰ দায়িত্ব স্বীকাৰ কৰিহে সি বিয়াত বহিছে। গতিকে তাৰ সংসাৰত ঘৰখনেও সম্পূৰ্ণ সহায় কৰিব বুলি সি পাৰে। চেনেহীয়ে অৱশ্যে ঘৰৰ সকলো দায়িত্ব মূৰ পাতি লৈছে। গোহালীৰ গোবৰ পেলোৱাকে ধৰি শহুৰ-শাহুৱেকক আল-পৈচান ধৰালৈকে গৃহিণীৰ সমূহ দায়িত্ব তাই পালন কৰি গৈছে। আনে এলাংবাং কৰা গিৰিয়েকক তাই সম্পূৰ্ণ শ্ৰদ্ধা-ভক্তি কৰে। ভাগ্যৰ ওপৰত তাইৰ অটল বিশ্বাস।

পুৰণি মৰ্য্যদা সম্পন্ন ঘৰখনে চেনেহীৰ কাম-কাজ, আচাৰ-ব্যৱহাৰত আত্মতৃপ্তি লভিছে। তাই যেন সাইলাখ ঘৰৰ লখিমীজনী। শহুৰ-শাহু, দেওৰ-ননদেৰে পৰিপূৰ্ণ ঘৰখনক তাই ভালদৰেই গৰকি লৈছে। তথাপি সেইদিনা মাক-দেউতাকে বিয়নিয়েকৰ সমুখৰ পৰা তাইৰ দোষ-গুণৰ সমালোচনা একেবাৰে নুশুনাকৈ যোৱা নাই। তথাপি তাত তেওঁলোকে বেয়া পোৱা নাই। যাবৰ সময়ত জীয়েকৰ চকুৰ নীৰৱ চকুলো দেখি অৱশ্যে বেজাৰ নোপোৱা নহয়।

দিন বাগৰিল। শৰতক নেওচি হেমন্ত সোমালহি। ভাইটিৰ বিয়াৰ পিছৰ কথা। গাৱৰ মধুমতীৰ বিয়া। চেনেহীৰ মুখত আনন্দ। ঘৰৰ সকলো বন হৰহৰকৈ কৰি শেষ কৰিলে। ইমান দিনৰ মূৰকত একেখন ঘৰৰে দুজনী বোৱাৰী একেলগে বিয়ালৈ যাব। সেয়েহে মনটো তাইৰ আনন্দত উপচি পৰিছে। ভৰিত হাইহিল চেণ্ডেল, ওঠত লিপিষ্টিক আৰু গাত আধুনিক দিজাইনৰ ব্লাউজটো পিন্ধি ন-বোৱাৰী মেক-আপত ব্যস্ত হৈ পৰিছিল। মনত এক উৎসাহী ভাৱ। ডাঙৰ মইনা বজাৰৰ পৰা ঘূৰি নহাৰ কাৰণে চেনেহী কিছুসময় ৰব লগীয়া হৈছে। এটা সময়ত ৰৰমইনাও আহিল। হাতৰ মোনাটোত বাৰ টকীয়া দামৰ এজোৰ হাৱাই চেণ্ডেল আৰু লগতে এটা নীলা ৰঙৰ ব্লাউজ আছিল। মোনাটো সি চেনেহীলৈ আগবঢ়াই দিলে। চেনেহীয়ে বস্তু কেইপদ কিছুসময় হাতেৰে লিৰিকি বিদাৰি চালে।

"বাইদেউ, তুমি আহিবা, মই যাওঁ।" ভাইটিৰ সদ্য বিবাহিত পত্নী ন-বোৱাৰীয়ে ক'লে। বাটৰ বং বিৰং পখিলাকেইজনীৰ লগত ন-বোৱাৰী ইতিমধ্যে মিলি গৈছিলগৈ। চেনেহীয়ে হা-না একো কৰলৈকে সময় নাপালে। তাইৰ কথাৰ আঁত হেৰাই গল। এটা হুমুনিয়াহ কাঢ়ি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। ৰৰমইনাই তাইকে খুউব খং কৰিলে। তিনি আলিৰ ৰৰমইনাৰ দোকান সেইদিনা পিচবেলা বন্ধ থাকিল। চেনেহীয়েও বিয়ালৈ নোযোৱাটোকে ঠিক কৰিছিল। অৱশ্যে শহুৰ-শাহু আৰু গিৰিয়েকৰ কথা পেলাব নোৱাৰি অৱশেষত তৰবৰিৰ শাহুৱেকহঁতৰ লগতে তাই বিয়ালৈ গলগৈ।

দুয়োটা লৰালৈ দুজনী বিয়া কৰাই আনি খুৰী আৰু কেৰেপাই দাইটি এতিয়া নিশ্চিন্ত। মন গলেই খুৰীয়ে এতিয়া ঘৰ এৰি ইফাল সিফাল কৰিব পৰা হল। চেনেহীকো ঘৰৰ বান্ধনি কৰি ললে। গাতৰু ছোৱালী ঘৰত ৰাখি নথৈ ভাল মানুহ এঘৰলৈ বিয়া দিব পাৰিলে ভাল হয়। এইটো সকলোৱে ভাবে। চেনেহীকো ৰৰমইনালৈ বিয়া দি মাক দেউতাকে তেওঁলোকৰ নৈতিক দায়িত্ব পালন কৰিলে। তেওঁলোক এতিয়া নিশ্চিন্ত।

কেৰেপাই দাইটি আচলতে মোৰ সম্পৰ্কীয় দদাই নহয়। আমাৰ ঘৰৰ সৈতে তেওঁৰ ঘৰ লগালগি। বয়সত তেওঁ আমাৰ পিতাইতকৈ সৰু। সেয়েহে তেওঁক মই দাইটি বুলিয়ে সম্বোধন কৰো। একেটা চৰ্ত্তত তেওঁৰ পৰিবাৰকো খুৰী বুলি মাতো। দুজনীকৈ বোৱাৰী ঘটি লৈ কেৰেপাই দাইটিৰ মনটো ফৰকাল হৈছিল। পুৰণি বেমাৰ-টোও ভাল হৈছিল। কিন্তু কিছুদিনৰ পৰা বেমাৰটোৱে পুনৰ ধৰিবলৈ লৈছে। কাঁহটোও প্ৰায়ে নুগুচাই হ'ল।

পুৰণি ধৰণ-কৰণেৰে চলি থকা দাইটিৰ ঘৰখনত ন-বোৱাৰীয়ে আধুনিকতাৰ বোল সানিলে। দাইটিয়ে হলে এইবোৰ সহজভাৱে লব পৰা নাই। অৱশ্যে খুৰী কিছু মিলি গৈছে। ভাইটিৰো ধৰণ-কৰণ আগতকৈ পৰিৱৰ্তন হ'ল। ৰৰমইনাটোৰো যে হঠাৎ মৌন পৰিৱৰ্তন হ'ল। সংসাৰৰ চিন্তাই যেন তাক ভুৰুকা কৰিছে। দেখিলে এনেহেন ভাব হয় তাৰ বিষয়ে ভাবিবলৈ এতিয়া কাৰো অৱকাশ নাই।

শীতৰ প্ৰকোপ দিনক দিনে বেছি হৈছে। কাপোৰৰ তলৰ পৰা হাত উলিয়াব নোৱাৰি। আঙুলিবিলাক টেৰেহা লাগে। এদিন দুপৰীয়া চোতালতে বহি লৈ ৰদ পুৱাই আছো। ওচৰত কোনো নাছিল। ৰৰবাৰ পৰা চেনেহী ওলালহি। তাই মোক অলপ সমীহ কৰি চলে। ভয়ে ভয়ে তাই মোক ক'লে, "ককাইদেউ, মাজে মাজে মোৰ বৰ বেজাৰ লাগে জানে। মানুহজনেনো আৰু কিমান কৰিব। দোকানখনতে দেখোন লাগিয়ে থাকে। আপুনি দেখিছেই নহয়। কিবা এটা ভাল বস্তু খোৱাৰ সময়ত আই বোপাইলৈ মোৰ বৰ মনত পৰে। ভাইটোৰে বাৰু দিন হাজিৰা কৰি ঘৰখন কেনেকৈ চলাইছে? মোৰ মাজে মাজে চিন্তা হয়।" তাই আৰু কব নোৱাৰিলে। গালেদি বাগৰি অহা তপত চকুলো দুধাৰি মাটিত পৰাৰ লগে লগে তাই হুক্ হুককৈ কান্দি দিলে। মইনো এতিয়া তাইক কি বুলি সান্ত্বনা দিম, ভাবি নাপালো। তথাপি কলো, "চেনেহী তই এতিয়া যা। খোৱা বোৱা নিয়মিতভাৱে কৰিবি।"

তাই গুচি যোৱাৰ পিচত কিছুপৰ তাইলৈকে লক্ষ্য কৰিলো। দেখিলো, মানুহজনী আগতকৈ ক'লা পৰিছে আৰু খীনাইছে। তাহানিৰ ৰবদলনিৰ বিলত জাকৈ বাই থাকোতে দেখা বয়সস্থ চেনেহীজনী হৈ থকা নাই।

তাইনো আৰু মানুহৰ কিমান কদৰ্থনা শুনিব। যিকোনো মানুহেই তাইক কিবা কিবি কয়। তাই নীৰবে সকলো সহি থাকে। ঘৰৰ কৰ্ত্তাখিনি কৰি যায় যাৱো। আজি বহুতৰে সমালোচনাৰ পাত্ৰ। আনকি ঘৰখনৰো কেৱল শাহুৱেকৰ পৰা মাজে মাজে দুই এষাৰ সহানুভূতিসূচক বাক্য শুনে। তাইৰ প্ৰতি মানুহৰ এনে কিয়ে তাচ্ছিল্য চেনেহীয়ে তাক বুজাকৈ থকা নাই। কিন্তু তাইৰ দোষী কেৱল সেইহে জানে। আজি বহু বছৰেও মানুহ অধিকাৰী হব নোৱাৰাৰ বাবে তাই নিজৰ গাখাকে বিচাৰে দিয়ে। বাহিৰত অৱশ্যে তাক প্ৰকাশ নকৰে। আকৌ কম কম লৰা ছোৱালী চালকে তাই মৰম কৰে। সিহঁতক সাৱটি ধৰে, কোলাত তুলি লয়। কান্দিলে নিচুকাই আনি সময়ত খাবলৈ দিয়ে। তাৰ মাজতে কেতিয়াবা তাই হঠাৎ আৰু কেতিয়াবা নিৰলে বহি লৈ চকুলো টুকে।

ঘৰখনৰ অধুৰ দাহিত্ব সমূহ দাইটিয়ে বহন কৰে। ৰৰমইনাৰ কথা ঘৰত একেবাৰে নচলে। ঘৰৰ বিনা অনুমতিত কলৈকো সি যাব নোৱাৰে। কাৰো বুলি ঘৰৰ নিজে একো কৰিব নোৱাৰে। দোকানৰ লাভ লোকচানৰ হিচাব সকলোকে দিব লগীয়া হয়। দৈনিক পাচলি বজাৰৰ দায়িত্বও সিয়ে বহন কৰে। মাজে মাজে মাছ-পুঠিও আনেহি। মাহে দহ বাৰ টকামান সি চেনেহীক আনিবলৈকে দিয়ে। চেনেহীৰ হাতত দিয়া পইচাৰ হিচাব সি আনিবলৈ তাক বিচৰা নাই। ইয়াতকৈ বেছি ঘৰৰ দায়িত্বৰ বিষয়ে তাক কোনোবাই সকিয়াই দিলে, তাৰ খং উঠে।

কথাবোৰ ভাবি থাকোতে মোৰ টোপনিয়েই নহা হ'ল। ৰাতিও বহুত হ'ল। দিনত ৰৰমইনাৰ লগত বৰদেউতাকৰ কথাৰ কটাকটি হোৱা কথাটো মনত পৰিল। ৰবদেউতাক এনেয়ে ভাইটিৰ লগত ৰৰমইনাৰ তৰ্ক হৈছিল। বৰদেউতাক একপক্ষীয়ভাৱে সিহঁতৰ মাজত সোমাই পৰিল। তেওঁ ৰৰমইনাইয়ো অৱশ্যে ৰৰমইনাক ধমকনি দিয়া দেখিলো। তাৰ প্ৰত্যুত্তৰ নিদিয়াকৈ থকা নাই।

— "কি কৰিছ তই?"

"ভাইটি নোহোৱাহলে দেখিলোহেতেন নহয়। তাক সৌ দিন গালি পাৰিছ, বিয়াৰ খৰচখিনিকে তাক ঘূৰাই পাৰিবিনে তই?"

"ভাইটি, তই মনে মনে থাক। চলাওকচোন সি কেনেকৈ চলায় ঘৰ। তই একো নকৰিবিচোন।" ৰৰমইনাৰ বিৰুদ্ধে বৰদেউতাকে কথাখিনি কৈ গ'ল। তেওঁৰ কথা কেইষাৰে মোক হুলে বিন্ধাদি বিন্ধিছিল। ৰৰমইনাই বুজি পাইছিল নে নাই নাজানো। ওচৰতে বৈ থকা চেনেহীক লক্ষ্য কৰি বৰদেউতাকে আকৌ কলে "চেনেহী, আজিৰ পৰা তোৰ কিবা দৰকাৰ হলে ইয়াক খুজিবি। ইয়ে তোক সকলো দিব।" আঙুলি টোৱাই তেওঁ ৰৰমইনালৈ দেখুৱালে। চেনেহীয়ে একো নামাতি মনে মনে ভিতৰলৈ গুচি গ'ল।

ওপৰ মূৰাকৈ বিচনাত পৰি একেখিনি কথাকে মনতে পাগুলি আছো। চকুদুটা এনেয়ে মুদি আছো। টোপনি অহা নাই। কেক্ কেক্ কৰি কিবা চৰাই এটা ঘৰৰ চালৰ ওপৰেদি উৰি গ'ল। গম পালো ৰাতি পুৱাবলৈ আৰু বেচি সময় নাই। ভেৰঘন্টামান একেৰাহে শুনি অহা সেই হিয়া বিদাৰক উচুপনিটো কেতিয়া মাৰ গ'ল কবকে নোৱাৰিলো। কিন্তু মনতে ভাবিলো আন্ধাৰ নিশা ৰৰমইনাৰ কোঠাৰ পৰা অহা এই হিয়া ভগা কান্দোন কাৰ হব পাৰে? দিনত বৰদেউতাকে কোৱা কথাখিনি তাই বুজি পাইছেবা? বিছনাতে বাগৰ সলালো। কিন্তু টোপনি আৰু নাহিল। কেৰেপাই দাইটিৰ কুহুৰ কুহুৰ কাহৰ শব্দ পুনৰ ভাহি আহিল।

জীৱনত কোনোবাই যদি কিবা শিকিব খোজে তেন্তে তেওঁৰ প্ৰতিটো মুলৰ পৰা শিকিব পাৰে।

—বেঞ্জামিন ফেংকলিন

শ্ৰী জ্ঞানশ্ৰী লাহন
একাদশ শ্ৰেণী (বিজ্ঞান)

ঘৰৰ পানীপোতাৰ পৰা ভঁাহি আহিছে কুমটিৰ ছিঁ ছিঁ শব্দ ; মাজে মাজে ওচৰৰ হাবিৰপৰা অহা শিয়ালৰ হুৱাৰ লগতে গাঁৱৰ কুকুৰৰ ভুক্-ভুক্‌নিয়ে ৰাতিৰ গভীৰতাখিনি আৰু বেছি গভীৰ কৰি তুলিছে। এই গভীৰ ৰাতি টোপনি অহাৰ পৰিবৰ্তে তাইৰ মনলৈ বাৰে বাৰে আহিছে আজি সন্ধ্যা অজনাই বৈ যোৱা কথাবোৰৰ লগতে তাইৰ মূৰৰ ওপৰেদি পাৰ হৈ যোৱা ঘাত-প্ৰতিঘাতবোৰৰ কথা।

এৰা, সেইয়া আজিৰ পৰা প্ৰায় পোন্ধৰ যোল্ল বছৰৰ আগৰ কথা। তেতিয়া সিহঁত গাঁৱৰ অন্যান্য কেইঘৰ মানৰ লগতে মাহতোলা গাঁৱৰ পৰা উঠি গৈ হাতিয়েপৰা চাপৰিত আহিল গৈ ; সেই সময়ত তাইৰ বয়স আছিল ভবিষ্যতক সোণালী সপোন ৰচনা কৰাৰ, পৃথিৱীখন সুন্দৰ দেখাৰ। তেনে সময়ত তাইৰ মনৰ মাজত খোপনি পুতিছিল ৰমেণে। ৰমেণ আহিল সিহঁতৰ আগৰ মাহতোলা গাঁৱৰে। হাতিয়েপৰা চাপৰিত ৰমেণহঁতৰো মাটি আছিল। সি অৱশ্যে ঘৰৰপৰা অহা যোৱা কৰি তাত হাল বাই খেতি কৰিছিল। পথাৰৰ পৰাই মাজে মাজে সিহঁতৰ ঘৰত সোমাইছিল, কেতিয়াবা ঠাণ্ডা পানী খাবলৈ, কেতিয়াবা বিড়ি জ্বলাবলৈ জুই বিচাৰি। কোনোবা দিনা সি আহি নঙলা মুখৰ পৰাই মাতিছিল 'অ' দাইটি, আছানেহে ? এই ব'দটো একেবাৰে চেঙ্ চেঙ্‌কৈ উলিয়াইছে পাই, বৰ পিয়াহ লাগিল ; পানী একাতি

খাওঁ বুলিয়ে সোমালো।" তাইৰ দেউতাকে তাৰ উত্তৰত কৈছিল— "এৰা অ' বোপাই এইকিদিন যিহে ৰ'দ উলিয়াইছে মানুহো সিজি যায় যেন লাগে অ'। আহ আহ ইয়াতে অকণমান বহি লহি।" সিয়ো নঙলা খুলি সোমাই আহিছিল, লগে লগে দেউতাকে তাইক উদ্দেশি কৈছিল— "অ' আই, এই ৰমেণ ককায়েৰে পানী খাওঁ বুলি সোমালেহি, পানী একাতি লগতে দিবা এখনো লৈ আন, অকণমান বহিয়ে লওঁক।" পানী-চানী খোৱাৰ পাচতো সি কিছুসময় বহি সিহঁতৰ গাঁৱৰ কথা, খেতি বাতি ইত্যাদিৰ কথা পাতিছিল। তাইয়ো চাহ তামোলৰ যোগান ধৰিব লগা হৈছিল। তেনেকৈ চাহ তামোল দিওঁতে দিওঁতে সিহঁত দুটা ওচৰ চাপি গৈছিল।

তাৰ পাচত আজিৰ পৰা ে৹ৰ, চৈধ্য বছৰ মান আগৰ বহাগৰ এটা দিনত তাই তাৰ লগত পলাই আহিছিল বোৱাৰী হিচাবে। অৱশ্যে প্ৰথম অৱস্থাত তাই তেনেকৈ অহাৰ বাবে ৰমেণৰ মাক ভনীয়েকৰ পৰা কিছু ঠেক পাইছিল। পিছে বাংঢালী স্বভাৱ, ৰোৱা-বোৱা, কটা-চিঙা, বাহিৰন কৰা ইত্যাদি সকলো কামতে পাকৈত গুণৰ বাবে আধুনিকতাৰ বতাহ লগা মাহতোলা গাঁৱৰ কোনেও তাইক পাছ পেলাব নোৱাৰিছিল। গতিকে তাই ঘৰখনৰ আদৰৰ বোৱাৰী হৈ উঠিছিল।

লাহে লাহে দিন বাগৰিল, তাইৰ মূৰৰ ওপৰেদি কেইবাটাও বসন্ত পাৰ হৈ গ'ল। পৃথিৱীৰ বহু ঠাইত বহু পৰিবৰ্তন ঘটিল। তাইয়ো এজনী ছোৱালী আৰু এটা সন্তানৰ মাক হ'ল, না-ননন্দৰ বিয়া হৈ গ'ল। শাহু, শহুৰ ঢুকাল। এতিয়া মাথো তাইৰ নিজৰ পৰিয়ালটো। তাইৰ জোনমণি আৰু জানটো এইবাৰ যথাক্ৰমে অষ্টম আৰু ৬ষ্ঠ মানত। জোনমণি এইবাৰ গাভৰুও হ'ল। তাইৰ চিন্তা বাঢ়িল। আজিৰ দিনৰ লগত ফেৰ মাৰিব পৰাকৈ সিহঁত দুটাক পঢ়াই শুনাই ডাঙৰ কৰিবলৈ যিমান পাৰে সিমান চেষ্টা কৰিবলৈ ধৰিলে।

ৰমেণক সকলো কামতে সহায় কৰাৰ লগতে, নিজেও মুগা পুহি, প্ৰয়োজনীয় কানি-কাপোৰ বৈ টকা-পইচাৰ নাটনি কিছু কমাবলৈ চেষ্টা কৰিলে। কিন্তু আউসীৰ অন্ধকাৰৰ দৰে যেন তাইৰ জীৱনলৈও অন্ধকাৰ নামি আহিল। কেইমাহ মানৰ পৰা ৰমেণৰ কিছু পৰিবৰ্তন নজৰ কৰিলে তাই। আজি কালি মাজে মাজে মদৰ গোন্ধ পায়। এদিন তাই তাক কৈছিল,— "আজি কালি, আপোনাৰ মুখত মদৰ গোন্ধ পোৱা হৈছোঁ। এনেকৈ মদ খাই নিজে নিজে কেলৈ যমৰ দূতক মাতি আনিছে ?" তাৰ উত্তৰত সি কৈছিল,— "তইঁত মাইকী মানুহবোৰে দেখিছোঁ একো কথাই বুজি নাপাব ; হেৰ' মদ যম দূতক খেদিবলৈ খাওঁনে যম দূতক মাতিবলৈ খাওঁ ? দিনৰ দিনটো পথাৰে, চোমনিয়ে, গৰু গাইৰ লগত ঘূৰি ফুৰোঁতে গাটো একেবাৰে গোট মাৰি ধৰে, মদ টোপা খালে তেও গাটো অলপ পাতল পাতল লাগে।"

তাৰ পাচত তাই একো মাত মতা নাছিল। কথাটো সহজভাৱেই লৈছিল। কিন্তু তাইৰ ওপৰত তাৰ অত্যাচাৰ দিনক দিনে বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিলে। এই বিষয়ে ভাবি ভাবি তাই একো উৱাদিহ নাপালে ; তাইৰ সহজ-সৰল মনটোৱে ধৰি ললে যে আজি কালি বয়-বস্তুৰ যিহে জুই-ছাই দাম, ইফালে ল'ৰাহঁতো ডাঙৰ হৈ অহাত মাত্ৰ খেতিৰে ঘৰখন চলোৱাটো টান হৈ পৰিছে ; গতিকে এনেধৰণৰ সমস্যাৰ বাবেই তাইক হয়তো মাৰ ধৰ কৰে।

কিন্তু ইয়াৰ প্ৰকৃত কাৰণ বিচাৰি পাইছিল সেইদিনা, যিদিনা সি সেই মদ কৰা বুঢ়ীজনীৰ জীয়েকক লৈ আনিছিল। সেইদিনা তাই ছোৱালীজনীক ঘৰত সোমোৱাবলৈ বাধা দিব বিচাৰিছিল ; কিন্তু নোৱাৰিলে যেতিয়া সি ক'লে "ঐ এইটো মোৰ ঘৰ, তোৰ ঘৰ নহয়, মোৰ যি ইচ্ছা কৰিব পাৰো।" ইমান দিনে কষ্টেৰে গঢ়ি তোলা ঘৰখনত তাইৰ অধিকাৰ নথকাত তাই চিঞৰি চিঞৰি কন্দাৰ বাহিৰে আৰু একো কৰিব নোৱাৰিলে।

তাইৰ কান্দোন শুনি ওচৰ-চুবুৰীয়া মানুহ আহি ঘৰ ঠাঁচ খাই পৰিছিল। তাৰে কোনোবাই তাইক সান্ত্বনা বাণী শুনাইছিল। কোনো কোনোৱে ৰমেণক গালি-গালাজ কৰাৰ লগতে ইজনী ছোৱালীকো কিবাকিবি কৈছিল। কিন্তু সেই সময়ত তাইৰ সেইবোৰ শুনাৰ ধৈৰ্য্য নাছিল। তাৰ কেবাদিনৰ পাচলৈ তাইৰ শুভাকাংখীসকলে তাইক সমবেদনা জনাইছিলহি। তাৰে কোনো কোনোৱে. কৈছিল, "কি

কৰিবি আই? তোৰ ভাগ্যত লিখা আছিলে; এতিয়াতো আৰু এনেকৈ কান্দি-কাটি থাকি লাভ নাই, ভাগ্যকে ধিক্কাই মিলিজুলি থাকিবলৈ চেষ্টা কৰ আও।" আন এগৰাকীয়ে আকৌ কৈছিল, "কি কৰিবি; কোনোবা জনমত কিবা পাপ কৰি থৈছিলি, তাকে এতিয়া ভোগ কৰ আও। ভাবি গুণিনো কি পাবি।" আন এগৰাকীয়ে আকৌ কৈছিল, "লাও সদায় পাতৰ তল, তেওঁলোক মতা পুৰুষ কাৰণেহে পাৰিছে। আমি জানো পাৰিম?"

লাহে লাহে দিন বাগৰিল। মানুহ হুমুহ অহাও কমিল। জোন, জানইতেও কেইবাদিনো স্কুললৈ নোযোৱাৰ পাচত আকৌ স্কুললৈ যাবলৈ ধৰিলে। তাইয়ো আগৰ দৰে চলিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। কিন্তু আজি-কালি তাইৰ নিজকে কিবা পানীয়ে মৰা, বাও যেন লগা হ'ল। তাই দেখোন সৰুমান চিন্তাই তাইক জুমুৰি দিব ধৰিলে। এনেবোৰে তাইৰ অন্তৰত বহুতো ক্ষোভ জমা কৰিলে। তাৰ প্ৰতি ক্ৰমে ঘৃণা উপজিল। এই ক্ষোভ প্ৰকাশ কৰিছিল তাই মাজে মাজে ৰমেশক টাট্টা মস্কৰাৰ মাজেদিয়ে। ইয়াৰ বাবেও তাই আকৌ মাৰ খাব ধৰিলে। মাকৰ এইবোৰ দেখি জোনমণিয়ে লুকাই লুকাই চকুপানী টোকা হ'ল। এনেদৰে মানসিক অশান্তিত ভোগাতকৈ হুবাদমান তাই আত্মহত্যা কৰিব গৈছিল, কিন্তু নোৱাৰিলে। সিহঁত হালৰ মোহে তাইক বাধা দিলে।

কিন্তু সিহঁতহালক প্ৰকৃত মানুহ কৰিবলৈতো এটা সুস্থ পৰিবেশ লাগে। তথাপিও জানো তাইৰ ক্ষোভ সমূহ প্ৰকাশ নকৰাকৈ থাকিব পাৰে? গতিকে সিহঁতহালক লৈ বেলেগে থকাৰ কথা কেতিয়াবা চিন্তা কৰে, কিন্তু টকা পইচা কেনেকৈ উলিয়াব। কেতিয়াবা ভাবে তাঁত-সূত লৈ উলিয়াব নেকি? কিন্তু আজিৰ এই যান্ত্ৰিক যুগত যন্ত্ৰৰদ্বাৰা বোৱা মিহি কাপোৰৰ পৰিবৰ্তে কোনেনো তাঁতশালৰ কাপোৰ কিনিব? অৱশ্যে একেবাৰে বিক্ৰি নোহোৱা নহয়, কিন্তু তাৰ পৰা যি লাভ হব তাৰে এহাল ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়ুৱাব জানো পাৰিম? গতিকে ঘটনাটো সহজে লবলৈ চেষ্টা কৰে, কিন্তু তাইৰ কথা ভাবিলেই কিবা এটা নোকোৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে।

আজি সন্ধ্যা চোমনিবলৰা আহি হাত ধুই দি [illegible] বহিছিলহি। তাইয়ো অলপ আঁতৰত বহি [illegible] আছিল। তাৰ এনে [illegible] নকৰো বুলিয়েই [illegible] কৰা নাছিল কিন্তু [illegible] পাচত [illegible] তাইক [illegible] কৈছিল— "এই মানুহটো যে [illegible] আহি বহি [illegible] কিকাচাই [illegible] কৈলে— "কেনে [illegible] লিখিবীৰ [illegible] এজনী [illegible] মই যে [illegible] চুটিৰ [illegible] ইমান [illegible] তাইৰ লিখিত [illegible] তাই [illegible] ধৰিলে। [illegible] চোপটো [illegible]

ঠিক তাৰ অলপ পাচতে সিহঁতৰ ঘৰলৈ সোমাই [illegible] অঞ্জনা। তাই সিহঁতৰ ওচৰতে, ৰামুণইতক মাইল' খুৰী[illegible] [illegible] থাকে। তাই বি. এ. পাচ কৰি প্ৰায় ৬ মাইল [illegible] দূৰৈত থকা চাপৰিত নতুনকৈ খোলা স্কুল এখনত [illegible] আছে। প্ৰতি শনিবাৰে আহে আৰু সোমবাৰে [illegible] যায়গৈ। আজি আহি পোৱাৰ অলপ পাচতে সিহঁতৰ [illegible] চিঞৰ বাখৰ শুনি দৌৰি আহিল। আগতেও তাই [illegible] তাইক মাৰধৰ কৰাৰ কথা জানে, গতিকে দাদায়েকক [illegible] বাহিৰতে চোতালতে লগ পাই বলকিবলৈ ধৰিলে, "[illegible] দাদাই, আপোনালোকে মাইকী মানুহবোৰ কিবা [illegible] তৈয়াৰী বুলি ভাবেনেকি? অলপ মানুহ হিচাবে [illegible] কৰিবলৈ শিকিবচোন।" তাইৰ কথাত ৰমেশে কিবা [illegible] কৈছিল কিন্তু শুনাৰ ধৈৰ্য্য তাইৰ ন'হল। ভিতৰলৈ সোমাই খুৰীয়েকক উদ্দেশি ক'লে— "আপোনালোকে পাৰও [illegible] অকণমান সমাজৰ কথা বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিলেহে।" [illegible] কান্দি কান্দিয়ে ক'লে, "কিনো সমাজৰ কথাখন [illegible] লাগিছে আই, ভাগ্যত লিখা আছিলে ভুগিছো আও।"

তাৰ পাচত তাই খুৰীয়েকক টানি নি বিচনাত শুৱাই দি তায়ো ওচৰতে বহি ল'লে। বায়েক অহা গম পাই জোন জানইতও মাকৰ ওচৰলৈ আহিল। অলপ পাচত খুৰীয়েকৰ উচুপনি বন্ধ হ'ল। তাৰ পাচত ক'লে "বুজিছে খুৰীদেউ ইয়াৰ বাবে আপোনাৰ ভাগ্য যিমান দোষী, সিমানেই দোষী এই সমাজখন।" খুৰীয়েকে তাইলৈ আচৰিত চাৱনিৰে চাই ক'লে 'জানো পাই কি কৈছ, মই হ'লে বুজা নাই।' "ৰ'বচোন শুনি লওক, তাৰ পাচত বুজিব।"

"আজি আমাৰ সংবিধানত বিভিন্ন আইন আছে। এই আইনৰ মতে আপুনি অৰ্থনৈতিক অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰিব পাৰিলেহেঁতেন। তেনেধৰণে সেই যোগেশৰ ঘৈনীয়েকে গিৰিয়েকৰ দৰমহাৰ আধা লৈ খাব পাৰিছে। আপুনিও তেনেকৈ আইনৰ ওচৰলৈ যাব পাৰে; কিন্তু এটা কথা কি জানে; যোৱাবাৰ যে পথাৰত ধৰ্ষণ কৰিছিলে সেই ছোৱালীজনীক, তাইক লৈ আমি কেঁচ দিছিলোগৈ নহয়, কিন্তু কি হ'ব ল'ৰাটোৰ ঘৰ ধনী হোৱা বাবে টকা দি কেঁচটো লুকুৱাই পেলালে। গতিকে টকা নাথাকিলে আপুনি আইনৰ ওচৰলৈ গৈ কি কৰিব?" "এৰা অ, ধনীৰহে দিন" বুলি খুৰীয়েকে এটা হুমুনিয়াহ এৰিলে। এতিয়া পিচে কি হব? প্ৰশ্নসূচক দৃষ্টিৰে তাইলৈ চালে আৰু ক'লে, 'এটা পথ আছে খুৰীদেউ, আমি সকলোৰে একেলগ হৈ আন্দোলন সংগঠিত কৰি এই সমাজ ব্যৱস্থা সলনি কৰিব লাগিব। সেই বুলি যে অকল নাৰী সমাজে সমাজ সলনি কৰিম, সেইটো নহয়, ইয়াৰ বাবে পুৰুষৰ সহযোগিতাও লাগিব। কাৰণ সকলো পুৰুষেইতো ৰমেশ দাইদ'ইঁতৰ নিচিনা নহয়। অ, এটা কথা খুৰীদেউ, অহা ৮ মাৰ্চ বৃহস্পতিবাৰে বিশ্বনাৰী দিবস। সেইদিনা যৌতুক প্ৰথা, নাৰী নিৰ্য্যাতন ইত্যাদি বিভিন্ন নাৰী সমস্যা লৈ এখন স্মাৰক পত্ৰ এচ. ডি, চি, অফিচত দিয়া কথা আছে, তালৈ যাবচোন।" "বাৰু ভাবি চাব লাগিব" বুলি খুৰীয়েকে মূৰ জোকাৰিলে। তাৰ পাচত তাই ক'লে, "কথাবোৰ অলপ বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিব খুৰীদেউ। আপোনালোক শুই থাকক। বহু দেৰী হ'ল, মই এতিয়া যাওঁ" বুলি কৈ গুচি গ'ল।

অঞ্জনা যোৱাৰ পাচত কেইবাবো সেই কথাবোৰকে তাই পাগুলিবলৈ ধৰিলে। শেষত তাই বৃহস্পতিবাৰে তাইঁতৰ লগত যোৱাটোকে সিদ্ধান্ত কৰিলে। আগতেও অঞ্জনাই এনেকুৱা মিটিং চিতিঙলৈ মাতে, তেতিয়া তাই এখন কাণেৰে সুমুৱাই আৰু এখন কাণেৰে উলিয়ায় দিয়ে। মাইকী মানুহে আকৌ কিহৰ মিটিংখনত ঘূৰি ফুৰিব লাগে? কাম কৰিব লাগে, খাব লাগে, অৱশ্যে কেতিয়াবা এনেয়ে যাবলৈ মন যায়। ৰমেশক সুধিলেও ভেকাঁহি মাৰি কয়, "থ, থ, আইটি মিটিং কৰি ইন্দিৰা গান্ধীৰ দৰে গাদী দখল কৰিব নালাগে।" আজি কিন্তু তাই সিদ্ধান্ত কৰিলে সেইদিনা তাত যোগ দিবই। এনেকৈ যদি এজন, এগৰাকীকৈ সচেতন হয় এতিয়া নহলেও অন্ততঃ জোনমণিইঁতৰ দিনত এখন নতুন সমাজৰ জন্ম হ'ব,— যিখন সমাজত নাৰী পুৰুষৰ সমান অধিকাৰ সংবিধানত লিখিত থাকিব বা কেইগৰাকীমান মুষ্টিমেয় লোকে নাপাই, সকলোৱে সমানে পাব, য'ত যৌতুকৰ বাবে নৱ বিবাহিতা পত্নীয়ে মৃত্যুবৰণ কৰিব নালাগিব, যিখন সমাজত নাৰী ধৰ্ষণৰ দৰে গুৰু অপৰাধ কৰি শাস্তিৰ পৰা ৰেহাই নাপাব, য'ত শিক্ষাৰ শেষত এনেয়ে বহি থাকিব নালাগিব—তেনেকুৱা এখন নতুন সমাজ।

তাই কথাবোৰ ভাবি থাকোঁতে কেতিয়া যে আহি সিহঁত হাল তাইৰ ওচৰত শুই পৰিলহি তাই ক'বই নোৱাৰিলে। এবাৰ ইকাটি হওঁতে দেখিলে যে কাতিমাহৰ পাছনিশাৰ জোনৰ পোহৰ বেৰৰ জলঙাইদি আহি সিহঁতৰ গাতে পৰিছেহি। সেই পোহৰত কথাবোৰ ভাবি তাই আনন্দত আত্মহাৰা হৈ জোনমণিক সাৱটি ধৰিলে। ●

অ-প্ৰত্যাশিত চকুলো

শ্ৰীমতী ৰাজুৰাণী বৰুৱা
দ্বাদশ শ্ৰেণী (কলা শাখা)

সিদিনাৰ বতৰটো আছিল সেমেকা। পুৱাৰে পৰা আকাশত ডাৱৰৰ অবিৰাম আহ-যাহ। উন্মুখ ধৰিত্ৰী চকুত সিদিনা কামনাৰে ভৈছিল বিহ্বলা। সেয়ে সাজ লগাৰ লগে লগে আৰম্ভ হ'ল ডাৱৰৰ গোপন অভিসাৰ। জিৰ্ জিৰ্ বাৰিধাৰাৰে সিক্ত হৈছিল ধৰণী। কিবা এক অপ্ৰত্যাশিত চকুলোৰে মনটো আচন্নাই কৰি তুলিলে। বমৰ খিৰিকিখন খুলি দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিলো মনটোক সান্ত্বনা দিয়াৰ মানসেৰে দূৰৈৰ এখনি কোমল সেউজী বাঁহ-নিলৈ। তেনে এক সন্ধিক্ষনতে মোৰ মানসপটত ভাহি উঠিল গল্প লেখাৰ প্ৰেৰণা। গল্প পঢ়ি নতুবা শুনি ভাল পোৱাটো মোৰ এক সহজাত প্ৰবৃত্তি। কিন্তু গল্প লিখাটো মোৰ পক্ষে এক ব্যৰ্থ চেষ্টা। তথাপিও মন যায় গল্প লিখিবলৈ, জগতত গল্পকাৰ হিচাপে খ্যাতি ৰাখিবলৈ। গল্পৰ "প্লট" হিচাবে কি লম, গল্পটোৰ আৰম্ভণি কেনেকৈ কৰিম তাকে ভাবি থাকোতে হঠাৎ মোৰ সূক্ষ্ম অভিজ্ঞতাৰে পোৱা ভাতানিৰ হোষ্টেলীয়া জীৱনত জনা এটা সৰু কাহিনী মনত পৰিল। মন গ'ল তাকেই গল্প আকাৰে লিখি পেলাওঁ।

মানুহজনক বহুদিনৰ আগৰ পৰা চিনি পাওঁ। কেৱল চিনি পাওঁ বুলি কলে ভুল কৰা হব। বৰং ক'ব লাগিব, মানুহজনক বহুদিন আগৰ পৰাই জানোঁ। বাটে পথে মুখা-মুখিকৈ লগ পালে কেতিয়াবা 'কোন ফালে যায় ?' 'ফুৰিবলৈ আহিলে ?' এনে ধৰণৰ দুই এটা প্ৰশ্নৰ আৰু উত্তৰৰ বিনিময়ো ঘটিছে। ওচৰ চুবুৰীয়া দুই এজনৰ পৰাও মানুহজনৰ বিষয়ে দুই এটা কথা শুনিছোঁ, প্ৰতিষ্ঠিত [illegible] জন্য নহয়, অৱশ্যে বয়সে কিছু আঁচুৰিছে। বয়স ৩৮-৪০ বছৰ মান হব চাগে। সুঠাম মানুহজনৰ প্ৰতি মোৰ এটা ভাল ধাৰণা আছে।

চহৰৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ চৰকাৰী কাৰ্য্যালয়ত তেওঁ গুৰুত্বপূৰ্ণ পদাধিকাৰী। এই মানুহজনৰ বন্ধু বান্ধৱো বৰ বেছি নাই। তিনি এই নিৰৱ মানুহজনেই এদিন মোৰ বন্ধু হৈ উঠিল। বোলচবিৰ দৰে অৱশ্যে কোনো বিশেষ incident বা acci-dent ত পৰি নহয়, এনেয়ে দেখা দেখি চিনাকিয়েই এদিন বন্ধুত্বত পৰিণত হ'লগৈ। লাহে লাহে এনেকুৱা হ'লগৈ যে ইজনৰ ভিতিত কাইট এটা লাগিলেও সিজনে গম পোৱা হ'লো।

এদিন আবেলি অফিচৰ পৰা আহি ওলাই গলো তেওঁৰ ঘৰলৈকে। পিছে দুৱাৰখনত knock কৰি মাতযাৰ মাতি-বলৈকে মোৰ কেনেবা লাগিল। পৰ্দাখন আঁতৰাই দেখো আৰামী চকীখনত আঁউজী মহাপুৰুষ (মই ধেমালিতে মাজে সময়ে তেওঁক মহাপুৰুষ বুলি কওঁ) চিন্তাত নিমগ্ন। হাতৰ আঙুলিৰ ফাঁকত লাগি থকা জ্বলন্ত চিগাৰেটৰ টুকুৰাটোৱে আঙুলি পুৰোঁ পুৰোঁ। মই সোমোৱা দেখি লৰি চৰি তেওঁ বহিল। 'বহা'. কোনোবা অটল গহ্বৰৰ পৰাহে যেন মাতটো ওলাল। পৰিবেশটো কিছু গহীন যেন পাই মই কি কম, কি নকম ভাবি থাকোতেই তেওঁ মাত দিলে, বুজিছা নৰেন, মই এটা ডাঙৰ সিদ্ধান্ত লৈ পেলালো। মই কি বুলি প্ৰশ্ন কৰোতেই তেওঁ কলে 'জানো', তুমি আঘাত পাবা, তথাপি আজি তোমাক কওঁ। তোমাৰ পৰা এই কথা মই বহুদিন গোপনে ৰাখিছিলোঁ। কিন্তু আজি মই নকলেও কালিলৈ তুমি সকলো জানিবাই। মই কিবা হা-না উচ্চাৰণ কৰাৰ আগতেই তেওঁ আৰম্ভ কৰিলে, তুমি জানা, মই বিয়া-বাৰু কৰোৱা নাই। মই এজনী কুমাৰীক নহয় এগৰাকী নাৰীক ভাল পাওঁ, কিন্তু নিজৰ সাহসৰ অভাৱৰ বাবেই বিয়া কৰোৱা নাই। কাৰণ তেওঁ বিধবা। সেই কাৰণেই তেওঁক কুমাৰী বুলি নকৈ এগৰাকী নাৰী বুলি ক'লো। তেওঁলোকৰ পৰিয়াল-টোত, মাক তেওঁ আৰু এজনী ২০-২২ বছৰীয়া ভনীয়েক। দীঘল হুমুনিয়াহ এটা কাঢ়ি তেওঁ আকৌ কলে, "প্ৰথমেই গম পাইছিলো ভনীয়েকৰ বিয়া হব এজন সুদৰ্শন যুৱকৰ লগত। যুৱকজন প্ৰতিষ্ঠিত ব্যৱসায়ী। বহুদিনৰ পৰাই হেনো এই সম্পৰ্ক চলি আছে। তাৰ পাছত এদিন বিয়াৰ দিনো স্থিৰ হ'ল। ভনীয়েকৰ এটা গতি লগা দেখি মইও এদিন বহুবছৰৰ সাধনাৰ মূৰত সঞ্চয় কৰা সাহ বুকুত বান্ধি তেওঁলৈ প্ৰস্তাৱ আগবঢ়ালোঁ। কিন্তু প্ৰস্তাৱৰ প্ৰত্যুত্তৰত কি পালো জানা ? "মোৰ প্ৰস্তাৱটো শুনিয়েই তেওঁ উচুপি উঠিল, ক'লে। "মই জানো আপুনি মোক খুউব ভাল পায়। আপোনাৰ প্ৰেমক মই শ্ৰদ্ধা কৰোঁ। মই জানো, মোৰ অবিহনে আপুনি কাকো নিবিচাৰে। কিন্তু মোৰ এটা অনুৰোধ আপুনি ৰাখিবনে ?" তেওঁ ক'লে, "আমাৰ প্ৰেমক যদি আপুনি সন্মান কৰে তেন্তে অন্ততঃ সেই প্ৰেমক সন্মান জনাই আপুনি মোৰ ভনীক বিয়া কৰাওঁক। নহলে আমি শেষ হৈ যাম। আমাৰ মান সন্মান ধুলিত লয় হৈ যাব"—কিয় ? ভনীয়েৰাৰ কি হল ? তাইৰতো বিয়াৰ যা-যোগাৰ সম্পূৰ্ণ হৈছিল ? "হৈছিল, সকলো হৈছিল কিন্তু বিয়া নহয়।" উচুপি উচুপি তেওঁ ক'লে "তাই এতিয়া মাতৃত্বৰ পথত। কিন্তু তাইৰ সন্তানৰ পিতৃয়ে সেই অভিযোগ অস্বীকাৰ কৰিছে। মই ইমান দিন অকলেই থাকিলো, অকলে থকাৰ সাহস মোৰ আছে। অকলে জীয়াই থকাৰ অভিজ্ঞতা আছে; কিন্তু তাইৰ সেই অভিজ্ঞতা নাই।"

বন্ধু কিছুপৰ নিৰৱে ৰ'ল। মোৰ মুখতো কোনো কথা নাই। এইদৰেই কিছুসময় নিস্তব্ধতাৰ মাজেৰে পাৰ হৈ গ'ল। আচলতে ঠিক সেই মুহূৰ্ত্তত মোৰ কি বক্তব্য হব মই ভাবি পোৱা নাছিলোঁ। সকলো হেৰাই গৈছিল। বেৰত ওলোমাই থোৱা ঘড়ীটোৱে কৰা টিক্ টিক্ শব্দ নিজৰ কলিজাৰ স্পন্দন যেন লাগিছিল। বন্ধুৱে সৰ্বশেষত হঠাতে পোন হৈ বহি এক গম্ভীৰ কণ্ঠেৰে ঘোষণা কৰিলে, "মই কথা দিলো।"

মাত্ৰ তিনিটা শব্দ। মই বিস্মিত হবলৈ সময়েই নাপালোঁ। বন্ধুৱে ভুলেই কৰিলেনে, ভালেই কৰিলে ভাবিবকে নোৱাৰা হ'লো। মাথো চাই থাকিলো—তেওঁৰ সতৃষ্ণ উজ্জ্বল নয়ন দুটিলৈ। তেতিয়া বেলিটো পশ্চিম দিগন্তত ডুব গৈছিল। বোধহয় নজনা কোনো দেশত তেতিয়া ৰাতি পুৱাইছিল।

[ব্যঙ্গ ৰচনা]

॥ মই কিবা বেয়া কৈছোনে ? ॥

শ্ৰীনন্দ চুতীয়া

ভাৰতবৰিষৰ একেবাৰে পূব প্ৰান্তত থকা ভিন্ন মাতৰ ভিন্ন জাতৰ ভিন্ন সংস্কৃতিৰ সংমিশ্ৰণৰ মহামিলনৰ যি মহাক্ষেত্ৰ সেইখন দেশৰ নামেই হ'লে সূৰ্য্য উঠা দেশ, অসম। অসমখন নদী-মাতৃক দেশ। যেনেকৈ ইয়াত নৈ-নিজৰা, জান-জুৰি ভূমি ভাগৰ ওপৰত সৰহ, ঠিক তেনেকৈ ভূমি ভাগৰ তলখনো কেৰাচিন তেলৰ নৈৰে ওপচি আছে। সেই কাৰণেই অসমত কেৰাচিন তেলৰ আকাল নাই। এইবাৰ সমগ্ৰ ভাৰতবৰিষৰ লগতে কেৰাচিনৰ নাটনি হৈ গাওঁ অঞ্চলত চাকি লেম্প জ্বলাবলৈ তেল নোপোৱাত ৰাতিখন ভয়ানক সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছে বুলি বাতৰি কাগজত প্ৰকাশ। মিছা কথা এইবোৰ। আমাৰ চৰকাৰটোক বদনাম দিয়া বিৰোধী মানুহৰ মনেসজা কথা এইবোৰ। কেৰাচিনৰ দামো বঢ়া নাই, নাটনিও হোৱা নাই। আচলতে গাওঁ অঞ্চলৰ মানুহে চাকি লেম্প নিকিনিহে সেই সমস্যাৰ সৃষ্টি নিজে কৰি লৈছে। আৰু এটা কথা। গামোছাখন আমাৰ অসমীয়া মানুহৰ জাতীয় জীৱনৰ সংস্কৃতিৰ অন্যতম বস্ত্ৰ। গামোছাখনৰ বৈশিষ্ট্য আছে। সেইখন গামোছাকে প্ৰিয়জনক উপহাৰ দিয়ে, মান্যজনক আদৰে, শৰাই ঢাকে, গোসাই থাপনাত আঁৰি দিয়ে। আকৌ সেইখন গামোছাই বহাগত বিহুৱান হৈ ডিঙিত মেৰখাই ধৰে। চাওঁকচোন গামোছা বস্ত্ৰ ডোখৰৰ মাহাত্ম্য। কিন্তু সেইখন গামোছাকে বহু সংখ্যক অভাৱী ভিকহু অসমীয়াই ৰেচনৰ দোকানত চাউল পাবলৈ মাটিত পাৰি মেলি লৈ ৰৈ থাকে। গামোছাৰ এনে অপব্যৱহাৰে অসমৰ তাঁত শালৰ গামোছাখনক অপমান কৰা নাইনে! সেই বাবেই সুদূৰ মাদ্ৰাজৰ মিলত তৈয়াৰী গামোছাখনকে সন্মান জনাবলৈ, সকলোৱে আদৰি লবলৈ আমি আপোনা-সৱক আহ্বান জনালো। আৰু এটা কথা। তাহানিৰ অসমখন ফাটি সাতখন প্ৰদেশ হ'ল। সুৰীয়া ভাষাত কবলৈ গ'লে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল হ'ল। তাতোতকৈও শুৱলা ভাষাৰে কবলৈ হলে সাতভনী হ'ল। হবই! একেলগে থলে কাঁহী বাটিও ধুটুং-খাটাং হয়। একেখন ঘৰৰে ভাই-ককাইৰ মাজতো কেতিয়াবা ধুটুং-খাটাং লাগে। আজি নগালেণ্ড, মেঘালয়, অৰুণাচলে অসমৰ সীমাক লৈ কাজিয়া কৰিছে, ৰক্তাৰক্তি হৈছে; আনকি হত্যা পৰ্যন্ত হৈ গৈছে। সেইটো ভাবিবলগীয়া কথা নহয়। সাতভনীৰ মাজত মনান্তৰ থকা নাই। নঘটে। ঘটিব নোৱাৰে। উদাহৰণ স্বৰূপে বহাগ বিহুত ৰংপুৰ চোতালত সাতভনীয়ে একেলগে হিয়া উজাৰি বিহু মৰা কথাই প্ৰমাণ নহয়নে? পিচে এটা সমস্যা হৈছে ৰংপুৰ চোতালখন নাচিবলৈ ঠিক হৈছেগৈনে? চোতালখন আৰু বহলাবৰ হ'ল। কিয়নো আৰু দুজনীমান ভনী এইমাত্ৰ ওলাওঁ ওলাওঁ কৰি আছে। ই আমাৰ বাবে গৌৰৱৰ কথা। আজি অসম আৰু অসমীয়াৰ প্ৰগতিৰ গতি দেখি মনৰ আনন্দতে বিহুগীত, এফাঁকিকে গাই দিলো। প্ৰকৃতাৰ্থত

বাইজ! মই বোলে আইফলা কথা কওঁ! মই কিবা বেয়া কৈছোনে??? + + +

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন ঃ

প্ৰতিবেদনৰ বুলনিতে অসম মাতৃৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ আন্দোলনত প্ৰাণ আহুতি দিয়া শ্বহীদসকল, লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক উপাধ্যক্ষ ৺প্ৰহ্লাদ গোঁহাই দেৱলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তি নিবেদন কৰিছো। এই মহাবিদ্যালয়ৰ এই দায়িত্বপূৰ্ণ আসনত প্ৰতিষ্ঠিত কৰাত যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে উৎসাহ উদ্দীপনা আৰু প্ৰেৰণাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ এই দায়িত্বপূৰ্ণ আসনত প্ৰতিষ্ঠিত হোৱাৰ সুযোগ দান কৰিলে সেই সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকো আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

হে সতীৰ্থসকল, আপোনালোকৰ নিৰ্বাচিত প্ৰতিনিধি হিচাপে আমাৰ কাৰ্য্যকালৰ বছৰটোত কি কৰিলো কি নকৰিলো সেয়া আপোনালোকৰ কম বেছি পৰিমাণে জ্ঞাত। ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতিৰ দায়িত্ব ভাৰ যিমান গধুৰ নহয় যদিও দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিবৰ দিনৰ পৰাই মহাবিদ্যালয়ৰ যিমানখিনি কাম কৰিম বুলি ভাবিছিলো, সকলোবোৰ কাম সময় আৰু পৰিস্থিতি সাপেক্ষে কৰি যাব নোৱাৰিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ চালুকীয়া অনুষ্ঠান বিজ্ঞান শাখাৰ সাহায্যাৰ্থে হেণ্ড্‌ল থিয়েটাৰ আনি বৰ বেছি উপকৃত হব নোৱাৰিলো। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত বহা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় সভালৈ ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰা প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিলো। ১৯৮৫ চনৰ পৰা বন্ধ হৈ ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ বৃত্তিৰ টকা পাবৰ বাবে বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষৰ লগত যোগাযোগ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুবিধা কৰি দিবলৈ সমৰ্থ হৈছো। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ আজি পৰ্য্যন্ত বন্ধ হৈ আছে, তাৰ বাবেও এই মুহূৰ্ত্তলৈকে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা চলাই আছে।

আমাৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ উদ্‌যাপন কৰা হয়। ইয়াৰ পাছতেই ২৫ তম নৱাগত আদৰণি সভাখনি ১৫ চেপ্তেম্বৰত অনুষ্ঠিত হয়। সভাত নৱাগত সকলক যথাৰীতি আনুষ্ঠানিক ভাবে আদৰণি জনোৱা হয়। এই সভাত উত্তৰ লক্ষীমপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত হেমেন গগৈ, শ্ৰীযুত জীতেন চুতীয়া আৰু শ্ৰীযুত আইনা চাৰদেৱ উপস্থিত থাকি নৱাগত সভাখনিৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰে। ৰাতিলৈ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হয়।

কৃতজ্ঞতা ঃ

মোৰ কাৰ্য্যকালত সকলো প্ৰকাৰৰ দিহাপৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা বাবে শিক্ষাগুৰু শ্ৰীযুত (সকল) পূৰ্ণানন্দ গগৈ, দশৰথ পাঠক, দুলুমনি বৰঠাকুৰ, ডঃ গিৰিন চাৰৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। লগতে ছাত্ৰ বন্ধু শ্ৰীদেৱ গগৈ, তুলন দত্ত, ধৰনী শৰ্মা, চেনীৰাম গগৈ, চিত্ৰ কুমাৰ কোঁছ, বান্ধৱী শ্ৰীমিনাক্ষী কোঁচ, প্ৰনীতা চমুৱা টুটুমনি দেৱীক কোনো

দিনে পাহৰিব নোৱাৰো। ইয়াৰ ওপৰিও ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ লগত প্ৰতিজন সদস্যক পাহৰিব নোৱাৰো, পাহৰিলে ভুল হব ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি গৰাকী বান্ধৱীক।

সামৰণি ঃ

বহুতো কল্পনাই কৰিছিলো, কিমান বাস্তৱ হ'ল তাক পুনৰ কোৱাটো নিষ্প্ৰয়োজন। কৰ্মৰ পথাৰত মাটিৰ চপৰা ভাঙোতে ভাঙোতে গাৰ ঘাম গাতেই শুকাল। অনাগত দিনৰ আগন্তুক কৰ্মী সকলে পৰ্য্যায়ে যদি পাৰে আমাৰ কল্পনা বাস্তৱ কৰক।

শেষত অজানিতে কৰা ভুল ত্ৰুটিৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়"
"জয় আই অসম"

শ্ৰদ্ধাৰে
শ্ৰীপ্ৰাঞ্জল গোহাঁই
উপসভাপতি
ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সাধাৰণ সম্পাদকৰ বছেৰেকীয়া প্ৰতিবেদন ১৯৮৯-৯০

ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয় ১৯৮৯-৯০ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্ব্বাচনত সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা কৰি যাবৰ্লৈ সুবিধা দিয়াৰ কাৰণে প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

১৯৮৯ চনৰ ১৬ নৱেম্বৰত অনুষ্ঠিত হোৱা সাধাৰণ নিৰ্ব্বাচনত অভাজন সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্ব্বাচিত হোৱাৰ পিছত ৩০ ডিচেম্বৰত কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰো। কাৰ্য্যভাৰ হাতত লৈয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সমস্যাৰাজি সমাধানৰ কাৰণে কাৰ্য্যপন্থা হাতত লওঁ। সেই মৰ্মে আমি এখনি দাবী চনদ প্ৰস্তুত কৰো। আমাৰ দাবী সমূহো দীৰ্ঘকালীন সমাধান আৰু হ্ৰস্বকালীন সমাধান এই দুই ভাগত ভাগ কৰা হয়।

দীৰ্ঘকালীন দাবীসমূহ ঃ

১) ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ বন্ধ হৈ থকা শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ বানচ এই বছৰৰ পৰা নিয়মীয়া ভাৱে দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰক।
২) ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ বৃত্তিৰ টকাসমূহ নিয়মীয়াভাৱে দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰক।
৩) ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ মুখ্য-তোৰণ নিৰ্মাণ কৰক।
৪) ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সংখ্যালৈ লক্ষ্য ৰাখি অতিৰিক্ত ৪টা প্ৰস্ৰাৱাগাৰ নিৰ্মান কৰক।
৫) ছাত্ৰী-নিবাসৰ চৌহদটিত স্থায়ী দেৱাল নিৰ্মাণ কৰক। আৰু এটা ভোজনালয় নিৰ্মাণ কৰক।
৬) ছাত্ৰ-নিবাসৰ চৌহদত কাটা তাঁৰৰ ব্যৱস্থা কৰক আৰু বিজুলি বাতিৰ যোগান ধৰক।
৭) মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদটিত স্থায়ী বেৰা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰক।
৮) বিজ্ঞান শাখাটোৰ চৰকাৰী স্বীকৃতি দিয়ক।
৯) এখন স্থায়ী খেল পথাৰ নিৰ্মাণ কৰক।

হ্ৰস্বকালীন দাবীসমূহ ঃ

১) মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণীসমূহ নিয়মীয়া কৰিব লাগে।
২) শ্ৰেণী কোঠা সমূহৰ সন্মুখত নাম্বাৰ ফলক লগাওক।
৩) অতিৰিক্ত ইংৰাজী বিষয়ৰ শিক্ষক নিয়োগ কৰক।
৪। মহাবিদ্যালয় গ্ৰন্থাগাৰত অসমৰ আগশাৰীৰ বাতৰি কাকত তথা আলোচনী যোগান ধৰক।

ওপৰত উল্লেখিত দাবী সমূহক লৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এটি সজাতিদলে অসমৰ শিক্ষামন্ত্ৰী তথা ঢকুৱাখনা সমষ্টিৰ বিধায়ক দেৱক সাক্ষাৎ কৰি এখনি স্মাৰক পত্ৰ প্ৰদান কৰো আৰু আমাৰ দাবী সমূহৰ ওপৰত আলোচনা কৰো। আমাৰ দাবী সমূহৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত D P I অফিচৰ পৰা ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ

বানচৰ তালিকা প্ৰকাশ কৰিছে। কিন্তু ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ দলিলুৰ ৰহমানৰ বিনত অনুদান পোৱা ভ্ৰমণৰ টকাৰ কোনো খতিয়ান নিদিয়াৰ কাৰণে উক্ত ভ্ৰমণ বাবদ আজিও পোৱা হোৱা নাই।

২নং দাবী অনুযায়ী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বৃত্তি টকা প্ৰাপ্ত দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছে

৩নং দাবী অনুযায়ী মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ লগত আলোচনা কৰি একতা সভাৰ অনুৰোধক্ৰমে ঢকুৱাখনা ব্যৱসায়ী সন্থাই মহাবিদ্যালয়ৰ মুখ্য তোৰণখনি নিৰ্মাণৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে খুব সম্ভৱ অহা জানুৱাৰী মাহৰ ভিতৰত তোৰণখনি নিৰ্মাণ হৈ উঠিব।

৪নং দাবী অনুযায়ী মহাবিদ্যালয়ত ৪টা প্ৰস্ৰাবাগাৰ (ছাত্ৰৰ বাবে ২টা আৰু ছাত্ৰীৰ বাবে ২টা) নিৰ্মাণ কৰা হৈছে।

৫) ছাত্ৰী নিবাসৰ চৌহদত স্থায়ী বেৰা নিৰ্মাণৰ বাবে চৰকাৰী অনুদান নোপোৱাত সেই কাম সম্পূৰ্ণ হৈ উঠা নাই যদিও অস্থায়ী বেৰা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। বৰ্তমানে ছাত্ৰী নিবাসত এটি স্থায়ী তোৰণদ্বাৰ আৰু ৰন্ধনশালা নিৰ্মাণৰ কাম সম্পূৰ্ণ হৈছে।

৬) নং দাবী অনুযায়ী ছাত্ৰাবাসত কাঁটা তাঁৰৰ বেৰা দিয়াৰ কাম সম্পূৰ্ণ হৈছে। কিন্তু বিজুলি বাতিৰ ব্যৱস্থা হোৱা নাই। মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষক এই বিষয়ত তৎপৰতা চাৰুত লবলৈ দাবী জনালোঁ।

৭) মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদটিত স্থায়ী দেৱাল নিৰ্মাণৰ বাবে চৰকাৰে আজি পৰ্য্যন্ত ধনৰ অনুদান দিয়া নাই।

৮) মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ চৰকাৰী স্বীকৃতিৰ বাবে যো-যা চলি আছে। U.G.C.-ৰ অফিচৰ পৰা চৰকাৰী বিষয়া আহি পৰিদৰ্শন কৰি গৈছে।

৯) মহাবিদ্যালয়ৰ খেল পথাৰৰ বাবে আজিকোপতি অনুদান পোৱা হোৱা নাই

এই আপাহতে পিছৰ কাৰ্য্য-নিৰ্ব্বাহকে এই বিষয়ত তৎপৰতা চাৰুত লবলৈ আহ্বান জনালো।

দ্বয়কালীন দাবী সমূহৰ ভিতৰত মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণীসমূহ নিয়মীয়া কৰা, শ্ৰেণীকোঠা সমূহত নাম্বাৰ প্লেট লগোৱা তথা কলেজ লাইব্ৰেৰীত যথেষ্ট সংখ্যক আলোচনী আৰু বাতৰি কাকত যোগান ধৰা ব্যৱস্থা কৰা হৈছে।

অতি দুখৰ বিষয় যে সংবিধানৰ প্ৰতি সন্মান জনাই আমি ছাত্ৰ একতা সভাত ৬টা মাহ দায়ীত্বৰ পৰা আতৰি থাকোঁ। কিন্তু সাধাৰণ সভাৰ সিদ্ধান্ত অনুযায়ী পুনৰ কাৰ্য্যভাৰ চলাই যাবলৈ সন্মত হওঁ।

ওপৰত উল্লেখ কৰা দাবীসমূহৰ উপৰিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ তথা মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিকল্পে প্ৰতি মুহূৰ্ত্ততে চেষ্টা চলাই গৈছিলো। যোৱা ইংৰাজী ৩০।৪।৯০ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰদ্বাৰা এখনি স্থায়ী খেলপথাৰ নিৰ্মাণৰ কাৰণে শ্ৰম দান কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ নিয়মীয়াকৈ অনুষ্ঠিত কৰা অনুষ্ঠানসমূহ ঃ পৰম্পৰাগতভাৱে পাতি অহা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটি শেহতীয়াকৈ হলেও যোৱা ইং ৬।৪।৯০ তাৰিখৰপৰা ১১।৪।৯০ তাৰিখলৈকে ছয় দিনীয়া কাৰ্য্যসূচীৰে উদ্‌যাপন কৰা হয়। মূল সভাত অংশ গ্ৰহণ কৰে অসমৰ পৰিবহন মন্ত্ৰী শ্ৰীযুত ভৰত চন্দ্ৰ নৰহ, সদৌ অসম মহিলা খেল সন্থাৰ সভানেত্ৰী শ্ৰীযুক্তা ৰাণী নৰহ আৰু ঘিলামৰা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তা শ্ৰীযুত তোষেশ্বৰ চেতীয়াদেৱে। তেখেত সকলৰ উপস্থিতিয়ে সভাৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰাৰ বাবে তেখেতসকললৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰপৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

পৰম্পৰাগতভাৱে পাতি অহা শংকৰদেৱৰ তিথি মহাবিদ্যালয়ত দিনযোৰা কাৰ্য্যসূচীৰে নাম-প্ৰসঙ্গ আৰু শঙ্কৰদেৱৰ গুণানুকীৰ্ত্তনেৰে পালন কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়লৈ অহা নৱাগতসকলক যোৱা ১৫ চেপ্তেম্বৰত আনুষ্ঠানিকভাৱে আদৰণি জনোৱা হয়। এই অনুষ্ঠানৰ মূল সভাত অংশ গ্ৰহণ কৰে— উঃ লক্ষীমপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত হেমেন গগৈ, হাহিঁ বালিকা উচ্চ ইং বিদ্যালয়ৰ প্ৰধান শিক্ষক শ্ৰীযুক্ত জিতেন চুতীয়া আৰু মাজুলীৰ নয়া বজাৰ হাইস্কুলৰ সঃ শিক্ষক শ্ৰীযুত আইনা চাৰহদেৱে। ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰপৰা তেখেতসকললৈ আমি আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে এনে এটি গধুৰ দায়িত্ব বহন কৰাত কিমানদূৰ কৃতকাৰ্য্য হব পাৰিলো সেইয়া আপোনাসবৰ বিচাৰ্য্য বিষয়। তথাপিতো চেষ্টাৰ ত্ৰুটি কোনো দিনেই কৰা নাছিলো।

ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষত ভৰি দিয়া এই মহাবিদ্যালয়খন আজিও এশ এবুৰি সমস্যাৰে জৰ্জৰিত। ২৫ বছৰীয়া এই মহাবিদ্যালয়খনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অনুপাতে শ্ৰেণী কোঠাৰ অভাৱ। এখনি খেল পথাৰ নথকা, এটি স্থায়ী ৰঙ্গ মঞ্চ নোহোৱাটো অতি পৰিতাপৰ বিষয়। এই সুযোগতে নতুন কাৰ্য্যনিৰ্বাহক তথা কলেজ কৰ্তৃপক্ষক এই বিষয়ত তৎপৰতা লবলৈ আহ্বান জনালোঁ।

দুখৰ মাজতো আনন্দ থকাৰ দৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অতি গৌৰৱৰ বিষয় আমাৰ কাৰ্য্যকালতে বিজ্ঞান শাখাটোৱে বহু পৰিমাণৰ উন্নতি লাভ কৰিছে। বৰ্তমানে এই শাখাৰ কাৰণে ৫ টি কোঠাৰ এটি ঘৰ নিৰ্মাণৰ কাম সম্পূৰ্ণ হৈ উঠিছে। তাৰ উপৰিও শ্ৰীযুত ৰাজেন শইকীয়া আৰু ঢকুৱাখনা ব্যৱসায়ী সন্থাই একোটাকৈ ঘৰ নিৰ্মাণৰ বাবে ৰৰগুণি আগবঢ়াইছে। বৰ্তমানে শ্ৰীযুত ৰাজেন শইকীয়াদেৱৰ ৰৰগুণিৰে এটি ঘৰ নিৰ্মাণ কৰি থকা হৈছে।

স্বাধীনতা দিৱসটি এই বছৰত মহাবিদ্যালয়ত জাকজমকতাৰে পালন কৰা হয়। আমাৰ কাৰ্য্যকালতে যোৱা ইং ২৯।১০।৯০ তাৰিখে আকস্মিকভাৱে মৃত্যু বৰণ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক শেষাত্ত বছৰৰ ছাত্ৰ মোহন হাজৰিকা আৰু স্বনাম ধন্য গল্প লেখিকা স্নেহ দেৱীৰ মৃত্যুত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীসকলে ইং ১৯।১১।৯০ শোক সভাত গভীৰ শোক প্ৰকাশ কৰে, লগতে মৃতকৰ শোক সন্তপ্ত পৰিয়ালবৰ্গলৈ সমবেদনা জ্ঞাপন কৰা হয়।

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন ঃ আমাৰ কাৰ্য্যকালত প্ৰতি মুহূৰ্ত্ততে দিহা পৰামৰ্শৰে সহায় কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত শিৱপ্ৰসাদ গগৈ, উপদেষ্টা শ্ৰীযুত দশৰথ পাঠক, ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপসভাপতি শ্ৰীপ্ৰাঞ্জল গোহাঁই, আৰু কৰ্মচাৰীসকলৰ ওচৰত কাৰ্য্য-নিৰ্বাহক বিষয়ববীয়াসকল, আৰু পূজনীয় শিক্ষাগুৰুসকল লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী মই চিৰ কৃতজ্ঞ।

ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা ঃ কৰ্তব্যৰত থকা অৱস্থাত কেতিয়াবা অবাঞ্চিতভাৱে হৈ যোৱা ভুলৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগিছোঁ। সদৌ শেষত ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাতো প্ৰকাৰে মংগল উন্নতি কামনা কৰি সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়"

"জয়তু ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"

জয় আই অসম

শ্ৰীঅতুল চুতীয়া
সাধাৰণ সম্পাদক
ঢঃ মঃ ছাঃ একতা সভা

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ঃ

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে চকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰেৰণা আৰু সহায় সহযোগীতাৰ কলেজৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত এই অধীনক সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক পদটিত অধিষ্ঠিত কৰোৱাই বহুদিনৰ আশা বৰা মনৰ আশা-আকাঙ্ক্ষাবোৰ বাস্তৱত ৰূপ দিবলৈ সুবিধা দিলে, সেই বন্ধু বান্ধৱী তথা শিক্ষাগুৰুসকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে নিবেদিছোঁ, লগতে শত শ্ৰদ্ধাৰেও প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। এই গধুৰ দায়িত্ব পালন অভিজ্ঞতা যিমান থাকিব লাগিছিল সিমান নাই যদিও উৎসাহ-উদ্দীপনা তথা ধৈৰ্য্য আৰু সহনশীলতাৰে এটা বছৰ শেষ কৰিলোঁ। তাৰ এটা চমু আলোচনা এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে আপোনালোকৰ দৃষ্টিত পেলালোঁ।

সংক্ষেপতে উল্লেখ নকৰি নোৱাৰিলো আমাৰ কাৰ্য্যকালতে মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখা ভৱনটি নিৰ্মাণ কাৰ্য্য হয়। একেদৰে পূৰ্বৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্য্যকৰী কমিটিৰ যিখিনি আধৰুৱা কাম আছিল তাক আমি সহযোগী সম্পূৰ্ণ কৰি তোলোঁ। যদিও আমি কিছুমান কাম কৰিলোঁ তথাপিও বহু বাকী থাকিল যিহেতু অতি কম সময়ত সকলো সমস্যা সমাধান কৰাটো একেবাৰে কঠিন। সেয়ে আমাৰ কাৰ্য্যকালত কৰিব নোৱাৰা কামখিনি পৰবৰ্তী ছাত্ৰ একতা সভাই সকলোবিলাক সমস্যা অন্তঃকৰণেৰে উপলব্ধি কৰি সমাধা কৰিব বুলি আমি আশা কৰিলোঁ।

মোৰ একবছৰীয়া কাৰ্য্যকালত সকলো সময়তে দিহা-পৰামৰ্শ আৰু উৎসাহ-উদ্দীপনা আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলক বিশেষকৈ বিমল, লেখন, জীৱন, পৰেশ, চিত্ৰ, ভক্তি, ৰঞ্জু, ৰীতা, বিন্দু, মুহিনা, লক্ষ্মী, মিনাক্ষী, বিজয়া বান্ধৱী প্ৰতিভা, ডালিমি, নিৰুপমা গগৈ আদি হিতাকাঙ্ক্ষী লোকসকললৈ মোৰ শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছোঁ।

সদৌশেষত মোক ব্যক্তিগতভাৱেই হওঁক বা সমূহীয়াভাৱেই হওঁক সহায় আগবঢ়োৱাৰ বাবে ছাত্ৰ-বন্ধুসকল তথা পৰম হিতৈষী শিক্ষাগুৰুসকললৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। লগতে আমাৰ কাৰ্য্যকালত বাকী থকা কামবোৰ নতুন ছাত্ৰ একতা সভাই পূৰ্ণাংগ কৰিব বুলি আশা ৰাখিলোঁ আৰু মহাবিদ্যালয় সৰ্বাংগসুন্দৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

"জয়তু চকুৱাখনা মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"
"ছাত্ৰ ঐক্য জিন্দাবাদ"

শ্ৰদ্ধাৰে
শ্ৰীনিৰন শইকীয়া
সহ-সাধাৰণ সম্পাদক

সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদন ১৯৮৯-৯০

শব্দৰ গাঁথনিৰে কৃতজ্ঞতা কিমান সফলতাৰে প্ৰকাশ কৰিব পাৰি নাজানে, তথাপিও প্ৰতিবেদনৰ বাট চ'ৰাতে যিসকল ছাত্ৰ/ছাত্ৰী, বন্ধু/বান্ধৱীয়ে এই অভাজনক চকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৮৯-৯০ চনৰ সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগত অকণমান সেৱা আগবঢ়াবলৈ নিৰ্বাচনত সমৰ্থন কৰি, মোৰ জীৱনৰ পবিত্ৰ জ্ঞান যজ্ঞত এপাহ পুষ্পাৰ্ঘ্য দিয়াৰ বাবে উৎসাহ আগবঢ়ালে কিম্বা ছাত্ৰ একতা সভাৰ এজন সক্ৰিয় সদস্য হোৱাত সহায় আগবঢ়ালে, সেই সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো। সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক হিচাবে সুচাৰুৰূপে দায়িত্ব পালন কৰাত আমি কিমান দূৰ সফল হব পাৰিছো, সেইয়া আমাৰ অবিদিত। যদি কৰবাত বং কিঞ্চিত সফল হব পাৰিছো বা নোৱাৰিছো সেইটো আপোনালোকৰে বিচাৰ্য্যৰ বিষয়।

"দেখি শিকে আৰু ঠেকি শিকে" বুলি কোৱা কথাষাৰৰ স্বতঃস্ফূৰ্ত প্ৰমাণ পালো মোৰ কাৰ্য্যকালত সীমিত সময়কণতে। কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মহাবিদ্যালয়ৰ "মাহেকীয়া প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা" প্ৰকাশৰ কাম হাতত লৈছিলো। আমাৰ কাৰ্য্যকালত "প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা"ৰ প্ৰতিটো সংখ্যা সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰৰূপে প্ৰকাশ কৰিবলৈ চেষ্টাৰ ত্ৰুটি কৰা নাছিলো। ইয়াত সকলো বন্ধু-বান্ধৱীৰ সহায়ৰ উপৰিও মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰিছিল বন্ধুবৰ চেনীৰাম গগৈ আৰু শ্ৰদ্ধাৰ বাইদেউ প্ৰণীতা চমুৱাই লিপি প্ৰস্তুত কৰি। ককাইদেউ মুকুল কুমাৰ গগৈয়ে প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ স্কেচ আঁকি দিয়াৰ বাবে তেখেতলৈও অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ঃ

প্ৰতিবছৰৰ দৰে এই বছৰো ৬ এপ্ৰিলৰপৰা ১১ এপ্ৰিললৈকে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ আকাংকিত উৎসৱ "মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ" অনুষ্ঠিত হৈছিল। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অন্য বছৰৰ দৰে "সাহিত্য শাখাৰ তৰফৰ পৰা স্ব-ৰচিত গল্প, স্ব-ৰচিত কবিতা, প্ৰবন্ধ, ৰম্য ৰচনা, আকস্মিক কবিতা প্ৰতিযোগিতা আৰু কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা পতা হৈছিল। প্ৰতিযোগিতাত যথেষ্ট সংখ্যক প্ৰতিযোগীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল যদিও প্ৰতিযোগিতাৰ মানদণ্ড বিশেষ উন্নত নাছিল, কিন্তু প্ৰতিযোগীসকলৰ উৎসাহ প্ৰশংসনীয়। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ভৱিষ্যতে এই দিশটোৰ প্ৰতি চকু দিবলৈ অনুৰোধ জনালো।

আলোচনীখনৰ সম্পৰ্কে ঃ

আলোচনী সম্পাদকৰ দায়িত্ব লৈ চিন্তা কৰিছিলো, কেনেকৈ এখন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ আৰু উচ্চ পৰ্য্যায়ৰ আলোচনী প্ৰকাশ কৰিব পাৰো। কিন্তু আলোচনী এখন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ ৰূপত পাবলৈ কেৱল সম্পাদকৰ চেষ্টাই যথেষ্ট নহয়, তাৰ বাবে সময়মতে উপযুক্ত লেখনি সম্ভাৰেৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক-কৰ্মচাৰী সকলোৰে পূৰ্ণ, সহযোগিতা এই ক্ষেত্ৰত অতি প্ৰয়োজন। আলোচনীখনলৈ যথেষ্ট সংখ্যক লিখনি পোৱা হৈছিল যদিও লিখনিৰ মানদণ্ডৰ ওপৰত বিবেচনা কৰি সম্পাদনা সমিতিয়ে উপযুক্ত বুলি নিৰূপণ কৰা লিখনিসমূহহে প্ৰকাশ কৰিলো। তাৰোপৰি যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লেখনী প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰিলো তাৰ বাবে আমি ক্ষমা বিছাৰিছো।

ক্ৰীড়া শাখাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে চকুৰাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ যিসকল ছাত্ৰ/ছাত্ৰী/বন্ধু বান্ধৱীয়ে মোক ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক পদৰ বাবে আহ্বান জনাই অশেষ কষ্টেৰে নিৰ্বাচনী অভিযানত সহযোগ কৰি নিৰ্বাচিত কৰি মোক এই সেৱাৰ সুযোগ দিলে, তেওঁলোক সকলোলৈ মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতাও ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। ক্ৰীড়া বিভাগত বিশেষ বাপ থকাৰ বাবে জয়ী হোৱাই নহয় সেইখিনিও আছিল সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে পাহৰিব নোৱাৰা অমূল্য মৰম।

চলিত বছৰৰ দৰে ১৯৮৯-৯০ চনৰ নিৰ্বাচন ১৬ নৱেম্বৰত অনুষ্ঠিত হয় আৰু মই নৱেম্বৰৰ ৩০ তাৰিখে কাৰ্য্যভাৰ হাতত লওঁ' কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ খেল সমাৰোহত যোগদান কৰিব লগা হৈছিল। ফলাফলত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰে ছাত্ৰ শ্ৰীপ্ৰতাপ চুতীয়াই জেভেলিনত প্ৰথম আৰু শ্ৰীবিজয় চুতীয়াই দ্বিতীয় স্থান অধিকাৰ কৰে। এইখিনিতে মই নিজেই গৌৰবান্বিত হৈছো যে কোনো বছৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ খেল সমাৰোহত যোগদান কৰা নাছিল। মোৰ এই কাৰ্য্যকালৰ প্ৰথম প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰথম ফলাফলে মহাবিদ্যালয়খনিৰ খেল বিভাগত যথেষ্ট গৌৰৱ অৰ্জন কৰিছে। তাৰ পাছতেই ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ কলেজ ভলীবল প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিলো। কিন্তু দুখৰ বিষয় যি কেইজন শ্ৰেষ্ঠ ভলীবল খেলুৱৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত আছিল তেখেতসকলে বাছনি পৰীক্ষা দিব লগা হোৱাৰ হেতুকে ভলীবল প্ৰতিযোগিতাৰ পৰা বিৰত থাকিব লগা হয়। আৰু যিকেইজন খেলুৱৈয়ে খেলিছিল তেখেত সকলে তৃতীয় পৰ্য্যায়তহে খেল সমাপ্ত কৰি ঘূৰি আহিব লগা হয়। এইখিনিতে উল্লেখ নকৰি নোৱাৰিলো যে মোৰ বিভাগৰ তত্বাবধায়ক অধ্যাপক শ্ৰীযুত হুলুমণি বৰঠাকুৰ ছাৰ খেলুৱৈসকলৰ অভাৱ অভিযোগৰ প্ৰতি অতি সচেষ্ট। তেখেতে ক্ৰীড়া শাখাৰ তত্বাবধায়ক হিচাপে খেলুৱৈ সকলক যি উৎসাহ উদ্দীপনা যোগান ধৰিলে তাক মই কোনো দিনেই অতীত হৰলৈ নিদিও।

১৯৮৯-৯০ চনৰ এপ্ৰিল মাহৰ ৬ তাৰিখৰপৰা ১১ তাৰিখলৈ ৬ দিনীয়া কাৰ্য্যসূচীৰে কলেজ সপ্তাহ উৎসাহ উদ্দীপনাৰে উৎযাপন কৰা হয়। 'মোৰ এই কাৰ্য্যকালত তিনিটা উল্লেখযোগ্য নতুন খেল সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছিল। সেইকেইটা হৈছে, খোজ কঢ়া, পাঁচ হাজাৰ মিটাৰ দৌৰ, দহ হাজাৰ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতা। সি যি কি নহওঁক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ খেল বিভাগত বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ সন্মান অৰ্জন কৰে শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া (স্নাতক মহলাৰ ২য় বাৰ্ষিক) আৰু মহিলা বিভাগৰ বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠা খেলুৱৈ হিচাপে শ্ৰীসৰুমাই চুতীয়াই সন্মান অৰ্জন কৰে।

ইয়াৰ পাছতেই আন্তঃ কলেজ ফুটবল প্ৰতিযোগিতাতো যোগদান কৰা হৈছিল। প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় পৰ্য্যায়ৰ খেল আমাৰ চকুৰাখনা মহাবিদ্যালয়তেই খেলা হৈছিল। প্ৰথম পৰ্য্যায়ৰ খেল আমাৰ মহাবিদ্যালয় বনাম ঘিলামৰা নৰ্থ বেঙ্ক কলেজৰ লগত হৈছিল। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে ৩—১ গলত জয় লাভ কৰে। দ্বিতীয় পৰ্য্যায়ৰ খেল আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ লগত লক্ষীমপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আছিল। এইখন খেলত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে পৰাজয় বৰণ কৰে।

বিভাগীয় সম্পাদক হিচাপে বছৰটো জোৰা কাৰ্য্যসূচীও সন্তোষজনকভাৱে কৰ্মক্ষেত্ৰত নিয়োজিত হব পাৰিলোনে নাই সেইটো আপোনালোকৰ বিচাৰ্য্য বিষয়। কিন্তু মই দৃঢ় ভাৱে কব পাৰো যে ক্ৰীড়া শাখাৰ সম্পাদক হিচাপে চেষ্টাৰ ত্ৰুটি কৰা নাছিলো। কাৰ্য্যভাৰ লবলৈ খুবেই সহজ, কিন্তু বছৰৰ কাৰ্য্যকৰ্মত নিয়মিকৈ পৰিচালনা কৰাটো খুব কঠিন। আজি পঁচিশ (২৫) বছৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে এখন খেল পথাৰৰ অভাৱ অনুভৱ কৰি আহিছে। কাৰ্য্যভাৰ হাতত লওঁতেই ভাবিছিলো, কেৱল ভবাই নাছিলো, কাৰ্য্যসূচীও হাতত লৈছিলো, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ লগত আলোচনা কৰি সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহযোগিতাত খেল পথাৰখন খেলৰ উপযোগী হৈছিল যদিও অৰ্থৰ অভাৱত অৰ্দ্ধ সম্পূৰ্ণ হৈ সম্পূৰ্ণ হৈ নুঠিল। আশা ৰাখিছো আগন্তুক সম্পাদক তথা কৰ্তৃপক্ষই মহাবিদ্যালয়ৰ পিছফালে থকা অৰ্দ্ধ সম্পূৰ্ণ খেল পথাৰখন সম্পূৰ্ণৰূপত খেল পথাৰলৈ উন্নীত কৰিব।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ :— মোৰ কাৰ্য্যকালত বিভিন্ন দিশত দিহা পৰামৰ্শ দি মোৰ কাৰ্য্যত তথা কৰ্ত্তব্য পালনত সহায় কৰা বাবে মাননীয় শ্ৰীযুত শিৱ প্ৰসাদ গগৈ, বিভাগীয় তত্বাবধায়ক শ্ৰীযুত হুলুমণি বৰঠাকুৰ চাৰ, শ্ৰীযুতপূৰ্ণানন্দ গগৈ আৰু ড° গিৰিন গগৈ চাৰৰ ওচৰত মই চিৰ ঋণী। যিকোনো মুহূৰ্ততে সহায় কৰা বন্ধুবৰ ভোগেশ্বৰ, পৱন, জীৱন, নিৰন, হৰিচৰণ, মুকুল, বসন্ত, ৰণজিত, ৰমেন, বিমল, বীৰেণ, লেখন, টংকেশ্বৰ, সুভাষ, উমেশ, বান্ধৱী বিজয়া, ৰিতা, লক্ষীপ্ৰভা বিনু, মিনাক্ষী, মুহিলা, দীপাঞ্জলী, গীতাঞ্জলী, লীনা, সৰুমাই, নয়নতৰা, প্ৰজ্ঞাজ্যোতিলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছো।

ক্ষমা বিচাৰি, মানুহৰ জীৱনটো কিছুমান ভুল শুদ্ধৰ মাজেদিয়েই পাৰ হৈ যায়। দোষ আৰু গুণৰ সমষ্টিয়েই মানৱ জীৱন। কোনেও কেতিয়াও ভুল ত্ৰুটিৰ পৰা মুক্ত হব নোৱাৰে। মইয়ো তাৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। মোৰ কাৰ্য্যকালটোত যে ভুল ত্ৰুটি হোৱা নাই এনে নহয়। সেয়ে শিক্ষাগুৰু, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু কাৰ্য্যকৰী সদস্যৰ ওচৰতো ভুল কৰাটো স্বাভাৱিক। মোৰ অজানিতে বা অজ্ঞাতে হৈ যোৱা ভুলৰ বাবে প্ৰতিবেদনৰদ্বাৰাই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা ভিক্ষা মাগিলো।

সদৌ শেষত চকুৰাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যাতে পঢ়া-শুনাৰ লগতে খেলা-ধূলাত মনোনিবেশ কৰি একোজন সুযোগ্য খেলুৱৈ হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে দেশৰ সুনাম অৰ্জন কৰিব পাৰে এই কামনাৰে মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্য্যকালৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলো।

"চঃ মঃ ছাঃ এঃ সভা
জিন্দাবাদ
"জয় আই অসম"

শ্ৰদ্ধাৰে
শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া
সম্পাদক ক্ৰীড়া শাখা

কৃষ্টি আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

১৯৮৯—৯০ ৰ ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।
কৃষ্টি আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক পদটোৰ বাবে মনোনয়ন দিলো।
ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱীসকলে মৰমেৰে দিলে জিকাই। হলো সম্পাদক।

সাংস্কৃতিক বিভাগ। দুখৰ পৰ্বত বাতিৰ জুই। পৰিলো বিপাঙত। আগে নেজানিলো এবেসে জানিলো...... ! প্ৰাক্তন সম্পাদকে দায়িত্বভাৰ দিলে। এই হাৰমণিয়ামৰ জঁকা, একোৰ তবলা। ইফালে সেই বুলিলে মণিকূট পোৱা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ পালেহি। যা-যোগাৰ কৰি চলাই দিলো। বৈতৰণী পাৰ হলো। শেষৰ দিনা লক্ষীমপুৰৰ অনাতাঁৰ শিল্পী ভবানী বৰগোহাঞিৰ বাইদেউ আৰু ধেমাজিৰ মঞ্জুমালা শইকীয়া আৰু স্থানীয় শিল্পীসকলে সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াটোৰ সৌষ্ঠৱ বঢ়ালে। তেখেতসকললৈ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

১৯।১।৯০ তাৰিখ। নৱাগত আদৰণি সভা। সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াত শ্ৰীমান ৰঞ্জিত চেতিয়াৰ ঢোল-বাদন আৰু নৰ্থ বেঙ্ক মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকা চঞ্চলা বৰুৱাৰ গীতে সৌষ্ঠৱ বঢ়াইছিল। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ভালেকেইজন বন্ধু-বান্ধৱীয়ে অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰিছিল।

মোৰ অভিজ্ঞতাৰপৰা ছাত্ৰ বন্ধুসকললৈ নিবেদন— এই বিভাগটোৰ সকলো বিধ বাদ্য-যন্ত্ৰৰে পৰিপুৰ্ণ কৰক। নিজৰ বস্তুৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰক।

বিদায়ৰ বেলিকা—"সকলোকে অন্তৰৰ প্ৰণাম জনাই নাওঁ মেলি আহিলো আঁতৰি।" বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰীযুত পুৰ্ণানন্দ গগৈয়ে এই অক্ষলাক হাত ধৰি নিলে অগুৱাই...। তেখেতলৈ আচুতীয়া শ্ৰদ্ধা ৰল। আৰু বন্ধু বান্ধৱীসকলক? কাৰ নাম দিওঁ বাক? অতুল, সুভাষ. পৰেশ, বিমল, চিত্ৰ, সত্য। আৰু কত জন! মৰমৰ জোখ জানো নামৰ উল্লেখেৰে?

জয়তু ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়।

শ্ৰীবিনোদ গোঁহাই
সম্পাদক, কৃষ্টি আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগ

শৰীৰ চৰ্চা সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদন

মোৰ প্ৰতিবেদনৰ বদ কাচলিতে ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ সদৌটি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱী আৰু চিৰ পূজ্য শিক্ষাগুৰু সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ। কাৰ্য্যকালৰ সময়ছোৱাত মোৰ অজ্ঞাতে হোৱা ভুলৰ বাবেও প্ৰতিবেদনৰ বুকনিতে ক্ষমা মাগিছোঁ। এই অভাজনক মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সক্ৰিয় সদস্য হিচাপে সেৱা আগবঢ়াবলৈ বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে নিৰ্বাচিত কৰি সুবিধা কণ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত ঋণী হৈ ৰলো।

মোৰ কাৰ্য্যত উৎসাহ আগবঢ়োৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ বিশেষকৈ বন্ধু-বান্ধৱীসকল হ'ল সৰ্ব্বশ্ৰী অনুপ কুমাৰ গগৈ, লোকনাথ সন্দিকৈ, লালিতা সন্দিকৈ, তোলন, চুড়মণি, দুলু, থানুকৃষ্ণ, কনু, অঞ্জলী, বেবী, নিৰু ভণ্টি, জ্যোতি, ভাগ্যলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ থাকিল। তাৰোপৰি এবছৰীয়া কাৰ্য্যকালত প্ৰতিটো খোজতে সকলো দিশতে সহায় তথা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা শিক্ষাগুৰু শ্ৰীযুত নৱনাৰায়ণ গগৈ, শ্ৰীযুত চন্দ্ৰ বৰুৱা আৰু শ্ৰীযুত দুলুমণি বৰঠাকুৰ দেৱলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা থাকিল।

"মোৰ কাৰ্য্যকালছোৱাত বিভাগীয় সম্পাদক হিচাপে বহুতো বাধাৰ সম্মুখীণ হব লগাত পৰিছিলো। বিশেষকৈ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত বিভাগীয় প্ৰতিযোগীতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ লওঁতে মই বৰ বিপাঙত পৰিছিলো কাৰণ মহাবিদ্যালয়ত শৰীৰ চৰ্চা বিভাগত খেলৰ কোনো সামগ্ৰী নাই। সঁচাই দুখ লগাৰ বিষয়, এই বিষয়ত মহাবিদ্যালয়খন ইমান দুৰ্বল যে কবলৈ বেয়া লাগে। যি কি নহওঁক ঢকুৱাখনা মাজ-মজিয়াত অৱস্থিত জিমনেচীয়ান ক্লাবৰ সহায়ত মই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিপদৰপৰা নিজক বচোৱাৰ লগতে প্ৰতিযোগীতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰাত সফল হৈছিলোঁ। এই মহবিদ্যালয় সপ্তাহত শৰীৰ চৰ্চা বিভাগত প্ৰতিবছৰে চলি অহা অন্যান্য প্ৰতিযোগীতাসমূহৰ উপৰিও কেইটামান নতুন খেল খেলাবলৈ লৈছিলো। power lifting ছোৱালীৰ ভাৰ উত্তোলন, সাঁতোৰ, পাঞ্জাখেল আদি অনুষ্ঠিত কৰিছিলো, কি দুভাগ্যবশতঃ কেইটামান খেল খেলাব পৰা সুবিধা নহল। মই আশা ৰাখিছো এইবাৰ খেলাব নোৱাৰা খেলসমূহ পিছৰ সম্পাদকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক খেলিবলৈ সুবিধা দিব।

সদৌ শেষত, ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জল ভৱিষ্যত কামনা কৰি উদীয়মান সচেতন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ঐক্যবদ্ধ প্ৰচেষ্টাত মহাবিদ্যালয়খনক নতুন ৰূপত ছোৱাৰ প্ৰবল হেঁপাহ বুকুত বান্ধি প্ৰতিবেদনখনি সামৰণি মাৰিলোঁ।

"জয়তু ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"

ভৱদীয়
শ্ৰীবীৰেণ সন্দিকৈ
সম্পাদক শৰীৰ চৰ্চা বিভাগ

সমাজ সেৱা সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ক দেউ ৰওঁ।
সম্পাদক কেনেকৈ হলো তাকে আজি কওঁ।
নৈৰ পানী বাঢ়িল
চাওঁতে চাওঁতে নিৰ্বাচন আহিল।
দামুৰীয়ে কৰিলৰ দে
সকলোৱে ক'লে মোক মনোনয়ন দে।
জৰাৰ কোমল জিম
চিন্তা নকৰিবি আমি জোট দিম।
চৰায়ে কৰিলে চিউ
কথাষাৰ শুনিয়েই উৰি গ'ল জিউ।
নেথাকিবি ৰই
বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাই জিকিলো মই।
নেমাৰিবি চাই
বিষয়বখন লগো মই চাওতে পাই।
দিনাই ৰবাফুকনৰ জী।
সম্পাদক হৈ মই কৰিলো কি॥

১। সমাজ সেৱা বিভাগৰ উদ্যোগত ১৯৯১ চনৰ জানুৱাৰী মাহৰ ৮ তাৰিখৰ পৰা ১২ তাৰিখলৈকে পশ্চিম মাহখোৰাৰ শান্তিপুৰ হাইস্কুলত চাৰিদিনীয়া এটি সমাজসেৱা বহুমুখী প্ৰকল্পত অংশ গ্ৰহণ কৰা হয়।

২। ১৮।৩।৯১ তাৰিখে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক, কৰ্মচাৰীৰ এটা দলে ধুনাসুঁতি পথ নিৰ্মাণ কাৰ্যত এদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে অংশ গ্ৰহণ কৰে।

৩। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত এই বিভাগৰ কৰ্মতৎপৰতা উল্লেখনীয়। বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সমাজসেৱক হিচাপে শ্ৰীচুচেন গগৈ আৰু সমাজ সেৱিকা হিচাপে শ্ৰীমতী নয়নতৰা দত্তক প্ৰশংসা পত্ৰ দিয়া হয়।

হে ছাত্ৰ বন্ধু বান্ধৱী সকল 'জীৱৰ সেৱাই শিৱৰ সেৱা' বুলি আমাৰ শাস্ত্ৰত এষাৰ কথা আছে। সমাজ সেৱাই পৰস্পৰৰ মাজত জগাই তোলে একতা আৰু ভাতৃত্ব ভাৱ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে নিজকে দায়বদ্ধ বুলি বিবেচনা কৰি ছাত্ৰৰ অন্তৰত সৰু অৱস্থাতে সমাজ সেৱাৰ বীজ অংকুৰিত হয়, পৰৱৰ্তী জীৱনতো সেই বীজে গছ হৈ ফলপ্ৰসু হয়, যাৰ পৰা নিজৰো লগতে দেশৰো উন্নতি হয়।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মোক প্ৰতি মুহূৰ্ত্তত সহায় কৰা ছাত্ৰ বন্ধু কেইজন হ'ল বন্ধুবৰ ভাস্কৰ, যোগানন্দ, চেনীৰাম, অচ্যুত, ৰাজেন, চুচেন, বিজয়, লক্ষী, নিত্য, ভূপেন, শোভন, বাইদেউ গুণ, কণু, শান্তি বৰুৱাক কোনো দিনেই পাহৰিব নোৱাৰিম।

সদৌ শেষত মোৰ একছৰীয়া কাৰ্য্যকালত বহুটো ভুল ত্ৰুটি হৈ যাব পাৰে। তাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ আৰু লগতে শিক্ষাগুৰু সকললৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জনাই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু চকুৰাখনা মহাবিদ্যালয়"

বিনীত
শ্ৰীপৱন কুমাৰ শইকীয়া
সমাজ সেৱা সম্পাদক

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

যি সকলে সেই সকললৈ

প্ৰতিবেদনৰ অৱতৰণিকাত, যি সকলে এই অভাজনক চকুৰাখনা মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ-জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰিলে সেই সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছো। মোৰ কাৰ্যক্ষেত্ৰত সফলতা নাইবা বিফলতাৰ বিচাৰৰ ভাৰ তেখেতসকলৰ ওচৰত অৰ্পণ কৰি এক চমু প্ৰতিবেদন দাঙি ধৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিলো।

কালৰ বুকুত কৰ্মৰ আঁচোৰ

১। অপ্ৰিয় হলেও কবই লাগিব যে আমাৰ চকুৰাখনা মহাবিদ্যালয়ে বৰ্তমান ২৫ বছৰীয়া ৰূপালী জয়ন্তী বছৰত পদাৰ্পণ কৰিছেহি। প্ৰায় দুহেজাৰো অধিক বিদ্যাৰ্থীয়ে ইয়াত পাঠ গ্ৰহণ কৰিছেহি। কিন্তু ১৯৮৯ চনৰ আগলৈকে ইয়াত এটা স্থায়ী ছাত্ৰ-জিৰণী কোঠা নাছিল। আমাৰ কাৰ্যকালতহে মহাবিদ্যালয় কতৃ'পক্ষই এটা স্থায়ী ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা নিৰ্মাণ কাৰ্য সম্পূৰ্ণ কৰি দিয়াত ছাত্ৰ সকল উপকৃত হৈছে। লগতে চলিত বছৰতে বিজুলী বাতি আৰু বিজুলী পাখাৰ সু-ব্যৱস্থা হৈছে। তাৰ বাবে কতৃ'পক্ষৰ প্ৰতি ধন্যবাদ জ্ঞাপণ কৰিছো।

২। মহাবিদ্যালয়ৰ ২৫ তম 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটি ৬ দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে জাক জমকীয়া ভাৱে উদ্‌যাপিত হয়। ছাত্ৰ বন্ধু সকলক সুবিধা দিয়াত সম্পাদক হিচাপে মই সচেষ্ট আছিলো।

অপ্ৰিয় হলেও

মোৰ কাৰ্য্যকালত এটা কথাই বাৰুকৈ পীড়া দিছিল। কোনো কোনো ছাত্ৰৰ নৈতিক চৰিত্ৰৰ প্ৰতি সচেতনবোধ নথকাৰ কাৰণে জিৰণি কোঠাৰ কেইপদমান সামগ্ৰী সুৰক্ষিত হৈ থকা নাছিল। কলেজৰ বস্তুৰ দৰে মূল্যায়ন কৰিবলৈ তেওঁলোকক আহ্বান জনালোঁ।

কৃতজ্ঞতা

মোৰ কাৰ্যকালত প্ৰতিখোজতে দিহা-পৰামৰ্শৰে সহায় কৰোতা মাননীয় শিক্ষাগুৰু শ্ৰীযুত ভোলানাথ গগৈ, বাইদেউ শ্ৰীযুক্তা অনিমা দত্তৰ ওচৰত মই চিৰদিন ঋণী হলো। ছাত্ৰ বন্ধু সকলৰ ভিতৰত— মিন্টু, দুলেন, প্ৰবীণ, লক্ষী, মুকুল আৰু ভাইটি চেনীৰাম আৰু বান্ধৱী— মুহিলা, প্ৰজ্ঞাজ্যোতি, লীণা, নিৰু, পল্লবীৰ সহায় অকপটে স্বীকাৰ কৰিছো।

ধন্যবাদ সহকাৰে
শ্ৰীউমেশ কোঁৱৰ

॥ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন ॥

১৯৮৯-৯০ চন

'গাৰ্লছ কমনৰুম'ৰ বাবে মই মনোনয়ন দিলো।
সম্পাদিকা ৰূপে মই নিৰ্বাচিত হলো ॥
নিয়ম-নীতিৰে আমি বিষয় বাব ললো।
বিষয়ৰ অভাৱত পৰি প্ৰমাদ গণিলো ॥
নাই কাকত আলোচনী কেনেকৈ পঢ়িব ?
ভাৰতীয় সামগ্ৰীৰে কেনেকৈ খেলিব ??
তথাপিতো এবাৰতে চেষ্টা নেৰিলো।
কৰ্তৃপক্ষৰ পৰা এটি জিৰণি কোঠা পালো ॥
'কলেজ সপ্তাহ' আমাৰ ধুনীয়াকৈ গ'ল।
বান্ধৱী সকলে খেলি উপকৃত হ'ল ॥
ৰেণু, বিণু, লক্ষী মা-মুন আৰু দীপাঞ্জলি।
নিৰুপমা, বিজয়া, মুখ আৰু কৃতজ্ঞনী ॥
সকলোৱে সহায় কৰি আগুৱাই দিলে।
তোলনদা আৰু মিণ্টুদায়ো পৰামৰ্শ দিলে ॥
শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ চাৰ, শিক্ষাগুৰু সকলকো।
অনিমা দত্ত বাইদেউকো মই কেনেকৈ পাহৰো ??
বান্ধৱী সকললৈ মই কৃতজ্ঞতা জনাওঁ।
আমাৰ জ্ঞান-মন্দিৰলৈ মই শিৰ দোৱাওঁ ॥

শ্ৰদ্ধাৰে
শ্ৰীমতী সুৰিলা দিহিঙ্গীয়া
সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা

১৯৮৯-৯০ চনৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভাগীয় প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল ঃ

সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

১। প্ৰবন্ধ ৰচনা প্ৰতিযোগিতা
প্ৰবন্ধৰ বিষয় : ''নকলৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ বৰ্ত্তমান কালৰ ব্যাধিগ্ৰস্ত শিক্ষাৰ নিদৰ্শন।
১ম শ্ৰীমোহন লাগাচু
২য় শ্ৰীমতী ৰুনু দত্ত
৩য় নাই

২। গল্প ৰচনা প্ৰতিযোগিতা
১ম শ্ৰীমোহন লাগাচু
২য় শ্ৰীমতী নমিতা কোঁৱৰ
৩য় { শ্ৰীমতী ভাৰতী গগৈ
শ্ৰীবীৰেন্দ্ৰ লাগাচু

৩। ৰস ৰচনা প্ৰতিযোগিতা
১ম নাই
২য় শ্ৰীমতী ৰুনু দত্ত
৩য় শ্ৰীপ্ৰণীতা চমুৱা

৪। কবিতা ৰচনা প্ৰতিযোগিতা
১ম শ্ৰীমতী প্ৰণীতা বৰুৱা
২য় শ্ৰীপ্ৰকাশ বৰুৱা
৩য় শ্ৰীমতী প্ৰণীতা চমুৱা

৫। আকস্মিক কবিতা প্ৰতিযোগিতা
১ম শ্ৰীমোহন লাগাচু
২য় শ্ৰীজীৱনজ্যোতি দত্ত বৰা
৩য় শ্ৰীমনোজ কুমাৰ ফুকন

৬। অসমীয়া কবিতা আবৃত্তি
১ম শ্ৰীমনোজ কুমাৰ বৰুৱা
২য় শ্ৰীমতী নয়নতৰা দত্ত
৩য় শ্ৰীমতী জ্ঞানশ্ৰী লাহন

৭। ইংৰাজী কবিতা আবৃত্তি
১ম শ্ৰীমতী ৰঞ্জিতা দত্ত
২য় শ্ৰীকুসুমেন্দ্ৰ কুমাৰ দত্ত
৩য় শ্ৰীমতী ৰুনু দত্ত

৮। হিন্দী কবিতা আবৃত্তি
১ম শ্ৰীমতী ৰঞ্জিতা দত্ত
২য় শ্ৰীমতী ৰুনু দত্ত
৩য় শ্ৰীকুসুমেন্দ্ৰ কুমাৰ দত্ত

৯। বাংলা কবিতা আবৃত্তি
১ম শ্ৰীমতী ৰঞ্জিতা দত্ত
২য় { শ্ৰীমতী ৰুনু দত্ত
শ্ৰীমনোজ কুমাৰ বৰুৱা
৩য় { শ্ৰীচেনীৰাম গগৈ
শ্ৰীমতী মীনাক্ষী গগৈ

এই বছৰৰ সৰ্ব শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগী
শ্ৰীমোহন লাগাচু (স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক)

তৰ্ক আৰু আলোচনা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

(ক) তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা ঃ
বিষয় ঃ "সঘন পাঠ্যক্ৰমৰ পৰিবৰ্ত্তনে অসমত শিক্ষাৰ মানদণ্ডৰ অৱনতি ঘটাইছে।"
শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক ঃ শ্ৰীঠানুৰাম মজিন্দাৰ
২য় শ্ৰীগুৰুগোবিন্দ দাস
৩য় { শ্ৰীমতী গুণ দত্ত
শ্ৰীমনোজ কুমাৰ ফুকন

(খ) আকস্মিক বক্তৃতা :

১ম শ্ৰীমতী শান্তিবাণী বৰুৱা

২য় শ্ৰীঅতুল চুতীয়া

৩য় শ্ৰীঠানুৰাম টাইদ

(গ) কুইজ প্ৰতিযোগিতাৰ শ্ৰেষ্ঠ দল :

Group C

শ্ৰীমতী কনু দত্ত

শ্ৰীচেনীৰাম গগৈ

শ্ৰীচিত্ৰ কুমাৰ কোঁচ

শ্ৰীলক্ষী গগৈ

২য় শ্ৰেষ্ঠ দল

শ্ৰীহেমন্ত বৰুৱা

শ্ৰীযোগেশ বৰুৱা

শ্ৰীজ্ঞানৰঞ্জন হাজৰিকা

শ্ৰীমতী জ্যোৎস্না গগৈ

কৃষ্টি আৰু সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

১। বৰগীত

১ম শ্ৰীমতী দেৱযানী চমুৱা

২য় শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

৩য় শ্ৰীমতী বীচা ডেকা

২। ভজন

১ম শ্ৰীমতী দেইজীবাণী পাতিৰ

২য় { শ্ৰীমতী বীচা ডেকা / শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

৩য় শ্ৰীমতী কনু দত্ত

৩। বনগীত

১ম শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

২য় { শ্ৰীবুদ্ধিজ্যোতি দাস / শ্ৰীইন্দেশ্বৰ তামুলী

৩য় { শ্ৰীমতী দেৱযানী চমুৱা / শ্ৰীৰণজিত বৰগোঁহাই

৪। লোকগীত

১ম শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

২য় শ্ৰীসত্য কুমাৰ চেতিয়া

৩য় { শ্ৰীমতী বীচা ডেকা / শ্ৰীবুদ্ধিজ্যোতি দাস

৫। বাঙলা সংগীত

১ম শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

২য় শ্ৰীইন্দেশ্বৰ তামুলী

৩য় শ্ৰীমতী বীচা ডেকা

৬। ভূপেন্দ্ৰ সংগীত

১ম শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

২য় শ্ৰীইন্দেশ্বৰ তামুলী

৩য় { শ্ৰীমতী বীচা ডেকা / শ্ৰীমতী বিউটি বৰা

৭। জ্যোতি সংগীত

১ম শ্ৰীবুদ্ধিজ্যোতি দাস

২য় শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

৩য় শ্ৰীমতী বীচা ডেকা

৮। পাৰ্বতী প্ৰসাদৰ গীত

১ম শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

২য় শ্ৰীমোহন লাগাচু

৩য় শ্ৰীমতী বীচা ডেকা

৯। জয়ন্ত সংগীত

১ম শ্ৰীসত্য কুমাৰ চেতিয়া

২য় শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

৩য় { শ্ৰীমতী বীচা ডেকা / শ্ৰীপুষ্প কুটুম

১০। আধুনিক গীত

১ম শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

২য় শ্ৰীবুদ্ধিজ্যোতি দাস

৩য় শ্ৰীপুষ্প কুটুম

১১। বিহু গীত

১ম শ্ৰীসত্য কুমাৰ চেতিয়া

২য় শ্ৰীচিত্ৰ কুমাৰ কোঁচ

৩য় শ্ৰীবুদ্ধিজ্যোতি দাস

১২। ঐনিতম

১ম শ্ৰী পুষ্প কুটুম

২য় শ্ৰীমতী অৰুণি তাৰ

৩য় শ্ৰীমতী জ্যোৎস্না দলে

১৩। আঙ্কনিতম

১ম শ্ৰীমতী দেইজীবাণী পাতিৰ

২য় শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

৩য় { শ্ৰীমতী বীচা ডেকা / শ্ৰীমতী ৰঞ্জিতা পেগু / শ্ৰীমতী জ্যোৎস্না দলে

১৪। বিয়া নাম

১ম শ্ৰীমতী গুণ দত্ত

২য় শ্ৰীমতী বীচা ডেকা

৩য় শ্ৰীমতী ননী দত্ত

১৫। বিহু নৃত্য

১ম শ্ৰীমতী সুখবাণী বৰুৱা

২য় { শ্ৰীমতী কপালী দেৱী / শ্ৰীমতী লক্ষী দিহিঙ্গিয়া

৩য় শ্ৰীমতী পদুমী বৰগোহাঁই

১৬। আধুনিক নৃত্য

১ম শ্ৰীমতী সুখবাণী বৰুৱা

২য় শ্ৰীমতী মামুন বৰুৱা

৩য় শ্ৰীমতী কনু দত্ত

১৭। একক অভিনয়

১ম শ্ৰীমতী নিৰুপমা গোস্বামী

২য় শ্ৰীচিত্ৰ কুমাৰ কোঁচ

৩য় শ্ৰীনীৰেন সন্দিকৈ

১৮। ভেশচন প্ৰতিযোগিতা

১ম { শ্ৰীঅজিত গগৈ / শ্ৰীঅচ্যুৎ সুত

২য় শ্ৰীবুদ্ধিজ্যোতি দাস

৩য় শ্ৰীমতী ৰবিতা দাস

১৯। নিচুকণি ৰটা

শ্ৰীমতী শান্তিবাণী বৰুৱা

শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা— শ্ৰীলাচিত দাস

শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী— শ্ৰীমতী নিৰুপমা গোস্বামী

শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালক — শ্ৰীগুৰুগোবিন্দ দাস

শ্ৰেষ্ঠ গায়ক — শ্ৰীসত্য কুমাৰ চেতিয়া

শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা— শ্ৰীমতী বেবীমণি বড়া

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

(ক) ভাৰ উত্তোলনৰ (Weight Lifting) প্ৰতিযোগিতা

গুৰু শাখা (Heavy Group)

১ম শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া—220 lb (পাউণ্ড)

২য় ,, ভৱানন্দ মৰাং 200 ,, ,,

৩য় ,, শোভন গগৈ 190 ,, ,,

লঘু শাখা (Light Group)

১ম শ্ৰীকমল চুতীয়া — 175 lb (পাউণ্ড)

২য় ,, অজিত গগৈ 173 ,, ,,

৩য় ,, প্ৰদ্যুত গগৈ 165 ,, ,,

(খ) আসন প্ৰতিযোগিতা (Ashan)

১ম শ্ৰীথানুকৃষ্ণ দত্ত

২য় ,, মনোজ কুমাৰ ফুকন

৩য় ,, জ্ঞানৰঞ্জন হাজৰিকা

(গ) পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতা (Arm wiestling)

ছাত্ৰৰ শাখা

Group (A)

১ম শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া

২য় ,, হেম্বৰ লাগাচু

৩য় ,, ভৱানন্দ মৰাং

Group (B)

১ম শ্ৰীজীতেন শৰ্মা

২য় ,, দুলেন বৰুৱা

৩য় ,, যতীন মৰাং

(ঘ) পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতা (Arm wrestling)
ছাত্ৰীৰ শাখা
১ম শ্ৰীমতী মিনাক্ষী দলে।
২য় ,, মতী মিনাক্ষী কোঁচ।
৩য় ,, মতী ধনমাই কোঁৱৰ

(ঙ) দেহশ্ৰী (Body Building) প্ৰতিযোগিতা
১ম শ্ৰীপ্ৰদ্যুৎ গগৈ
২য় ,, ধানুকৃষ্ণ দত্ত।
৩য় ,, হীৰেশ্বৰ শইকীয়া

(চ) সাঁতোৰ (Swimming) প্ৰতিযোগিতা
ছাত্ৰৰ শাখা
১ম শ্ৰীবীৰেন হুৰবা
২য় ,, মনোজ কুমাৰ ফুকন
৩য় ,, অজিত গগৈ।

(ছ) সাঁতোৰ (Swimming) প্ৰতিযোগিতা
ছাত্ৰীৰ শাখা
১ম শ্ৰীৰবীতা দলে।
২য় ,, মীৰা দলে।
৩য় ,, বীণা লাগাচু।
,, নন্দিতা পেগু
৪ৰ্থ ,, গীতাঞ্জলী দত্ত

এই বছৰৰ (১৯৮৯-৯০) শ্ৰীমান ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয় (Mr. D. K. C.) শ্ৰীপ্ৰদ্যুত গগৈ।

ক্ৰীড়া বিভাগৰ ফলাফল সমূহ ঃ

১। ১০০ মিটাৰ দৌৰ — ল'ৰাৰ
১ম শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া।
২য় ,, হুলেন বৰুৱা।
৩য় ,, প্ৰদ্যুৎ কুমাৰ গগৈ।
ছোৱালীৰ
১ম শ্ৰীমতী জুনু গোঁহাই।
২য় ,, ,, বিচিত্ৰা টাইড।
৩য় ,, ,, দিব্যলতা সন্দিকৈ।

২। ২০০ মিটাৰ দৌৰ ল'ৰাৰ
১ম শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া
২য় ,, হুলেন বৰুৱা
৩য় ,, প্ৰদ্যুৎ কুমাৰ গগৈ
ছোৱালীৰ
১ম শ্ৰীমতী সকমাই চুতীয়া
২য় ,, ,, ৰবীতা দলে
৩য় ,, ,, দিব্যলতা সন্দিকৈ

৩। ৪০০ মিটাৰ দৌৰ — ল'ৰাৰ
১ম শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া
২য় ,, হুলেন বৰুৱা
৩য় ,, দিব্য কান্ত চুতীয়া
ছোৱালীৰ
১ম শ্ৰীমতী কনকলতা চুতীয়া।
২য় ,, অনু পাতিৰ
৩য় ,, ৰবীতা দলে।

৪। ৮০০ মিটাৰ দৌৰ ল'ৰাৰ
১ম শ্ৰীবীৰেন হুৰবা।
২য় ,, শুভকান্ত বাজখোৱা।
৩য় ,, কাশী নাথ চুতীয়া।
ছোৱালীৰ
১ম শ্ৰীমতী কনকলতা চুতীয়া।
২য় ,, সকমাই চুতীয়া
৩য় ,, ৰীমা দলে

৫। ৫,০০০ মিটাৰ দৌৰ — ল'ৰাৰ
১ম শ্ৰীশুভকান্ত বাজখোৱা
২য় ,, দিব্যকান্ত চুতীয়া
৩য় ,, কাশীনাথ চুতীয়া

৬। ল'ৰাৰ ১০,০০০ মিটাৰ দৌৰ
১ম শ্ৰীশুভকান্ত বাজখোৱা
২য় ,, বীৰেন হুৰবা
৩য় ,, হুলেন বৰুৱা

৭। মাৰাথান দৌৰ (১২ কিঃ মিঃ)
১ম শ্ৰীশুভকান্ত বাজখোৱা
২য় ,, বীৰেন হুৰবা
৩য় ,, হুলেন বৰুৱা
৪ৰ্থ ,, ক্ষীৰোদ কুমাৰ গগৈ
৫ম ,, কাশীনাথ চুতীয়া
৬ষ্ঠ , প্ৰফুল্ল খনিকৰ
৭ম ,, দিব্যকান্ত চুতীয়া
৮ম ,, জ্ঞানৰঞ্জন হাজৰিকা

৮। বল দলিওৱা ; (Shot put)— ল'ৰাৰ
১ম শ্ৰীবিজয় চুতীয়া
২য় ,, দুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া
৩য় ,, শৈলেন চুতীয়া
ছোৱালীৰ
১ম শ্ৰীমতী ৰীমা দলে
২য় ,, বিচিত্ৰা টাইড
৩য় { লক্ষী দিহিঙ্গীয়া
সকমাই চুতীয়া

৯। ডিচ্‌কাচ দলিওৱা ; (Discus Throw)
ল'ৰাৰ ১ম শ্ৰীবিজয় চুতীয়া
২য় ,, দুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া
৩য় ,, কুসুমেন্দ্ৰ কুমাৰ দত্ত
ছোৱালীৰ ১ম শ্ৰীমতী সকমাই চুতীয়া
২য় ,, বিচিত্ৰা টাইড
৩য় ,, ফুলমাই চুতীয়া

১০ দীঘল জাম্প (Long jump)
লৰাৰ ১ম শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া
২য় { ,, চুচেন চুতীয়া
,, হুলেন বৰুৱা
৩য় ,, প্ৰদ্যুৎ কুমাৰ গগৈ।
ছোৱালীৰ—১ম শ্ৰীমতী সকমাই চুতীয়া
২য় { ,, শকুন্তলা দলে
,, লক্ষী দিহিঙ্গীয়া
৩য় ,, জুনু গোহাঁই

১১। হাই জাম্প (High jump)
ল'ৰাৰ—১ম শ্ৰীহুলেন বৰুৱা
২য় ,, মনোজ কুমাৰ ফুকন
৩য় ,, চুচেন চুতীয়া
ছোৱালীৰ—১ম শ্ৰীমতী কনকলতা চুতীয়া
২য় ,, দীপশিখা সন্দিকৈ
৩য় ,, লক্ষীপ্ৰভা চুতীয়া

১২। ৮০০ মিটাৰ খোজ কঢ়া ;
ল'ৰাৰ—১ম শ্ৰীদিব্যকান্ত চুতীয়া
২য় ,, মুকুল কুমাৰ গগৈ
৩য় ,, হুলেন বৰুৱা
ছোৱালীৰ—১ম শ্ৰীমতী মামুন বৰুৱা
২য় ,, কনকলতা চুতীয়া
৩য় { ,, ৰীমা দলে
,, মনালী পেগু

১৩। চেম্পিয়ন ভলীবল দল— উচ্চতৰ মাধ্যমিক ১ম বাৰ্ষিক
বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ ঃ ল'ৰাৰ— শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া
,, ,, ,, ঃ ছোৱালীৰ—শ্ৰীমতী সকমাই চুতীয়া
,, ,, ভলীবল খেলুৱৈ ঃ শ্ৰীদীপেন চাংমাই

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

১। কেৰম প্ৰতিযোগিতা (একক)
চেম্পিয়ন — শ্ৰীমতী সুখৰাণী বৰুৱা
ৰানাৰ্চ আপ — শ্ৰীচেনীমলা সন্দিকৈ

২। কেৰম প্ৰতিযোগিতা (যুটীয়া)
চেম্পিয়ন { শ্ৰীমতী সুখৰাণী বৰুৱা
,, মামুন বৰুৱা
ৰানাৰ্চ আপ { ,, মানাক্ষী কোঁচ
,, জ্যোৎস্না দলে

৩। বেড্‌মিণ্টন প্ৰতিযোগিতা (একক)
১ম শ্ৰীমতী সুখৰাণী বৰুৱা
২য় ,, মামুন বৰুৱা

৪। বেড্‌মিণ্টন প্ৰতিযোগিতা (দ্বৈত)

১ম { শ্ৰীমতী সুখবাণী বৰুৱা
,, জ্যোৎস্না দলে

২য় { ,, মামুন বৰুৱা
,, দীপশিখা সন্দিকৈ

৫। টেবুল টেনিচ প্ৰতিযোগিতা (একক)

১ম শ্ৰীমতী সুখবাণী বৰুৱা
২য় ,, দীপশিখা সন্দিকৈ

৬। টেবুল টেনিছ প্ৰতিযোগিতা দ্বৈত।

১ম { শ্ৰীমতী মামুন বৰুৱা
,, দীপশিখা সন্দিকৈ

২য় { ,, সুখবাণী বৰুৱা
,, প্ৰণীতা চমুৱা

৭। ডবা প্ৰতিযোগিতা

১ম শ্ৰীমতী মিনাক্ষী গগৈ
২য় ,, মিনাক্ষী কোঁচ

৮। একক ৰিং প্ৰতিযোগিতা

১ম শ্ৰীমতী কনী গগৈ
২য় ,, দীপশিখা সন্দিকৈ

৯। দ্বৈত ৰিং প্ৰতিযোগিতা

১ম { শ্ৰীমতী কণী গগৈ
,, ফুল কুমাৰী গোঁহাই

২য় { ,, সুখবাণী বৰুৱা
,, গুণ দত্ত

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ শ্ৰীমতী সুখবাণী বৰুৱা।

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

১। একক কেৰম প্ৰতিযোগিতা

১ম শ্ৰীলক্ষী [illegible] গগৈ
২য় ,, [illegible]

২। দ্বৈত কেৰম প্ৰতিযোগিতা

১ম { [illegible]
,, [illegible]

২য় { [illegible]
,, [illegible]

৩। ডবা খেল প্ৰতিযোগিতা

১ম শ্ৰীলক্ষী [illegible] গগৈ
২য় ,, [illegible]

৪। একক বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতা

১ম শ্ৰীমিণ্টু [illegible]
২য় শ্ৰীহেমেন হাজৰীকা

৫। টেবুল টেনিচ (একক)

১ম শ্ৰীহেমেন হাজৰীকা
২য় শ্ৰীঅজিত গগৈ

৬। টেবুল টেনিচ (দ্বৈত)

১ম { শ্ৰীহেমেন হাজৰিকা
,, অজিত গগৈ

২য় { শ্ৰীহেমেন তামুলী
,, মুকুল গগৈ

বছৰৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ শ্ৰীহেমেন হাজৰীকা

Dhakuakhana College Magazine

XIII Issue ; 1989–90

Ex-Editors of Dhakuakhana College Magazine

Editors	years
Mohuram Chamuah	1971-72
Bagen Boruah	1972-73
Modan Chutia	1973-75
Bishnu Bor Bora	1975-77
Prabitra Kumar Gogoi	1977-78
Ananta Kr. Dutta	1978-85
Ramen Chutia	1985-86
Lakheswar Sonowal	1986-88
Luk Nath Handique	1988-89

'DHAKUAKHANA COLLEGE MAGAZINE : Volume XIII ; Published by Chitra Kumar Konch, Editor, on behalf of Dhakuakhana College Students' Union and Printed at : BANIPROKASH MUDRANEE, Industrial Eastate Gauhati—781021.

ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয় আলোচনী

• চতুৰ্দশ সংখ্যা •